

Uvodnik

G. Alessio Stasi

“Pred vami pojdem v Galilejo”

Božjo navzočnost težko razpoznamo takrat, ko je nad nami, ko se nam razodeva v ključnih, a navidezno slučajnih trenutkih našega življenja. Božjo navzočnost zaslutimo in prepoznamo, ko se oziramo za tem, kar je bilo in je prešlo. Smo kot popotniki, ki hodijo dan za dnem iz teme v luč. Če pomislimo, kot kristjani v neprestanem iskanju razloga za tisto upanje, ki je v nas položeno, je bilo celotno Jezusovo življenje na tem svetu en sam namig na Očetovo voljo, od začetka do konca, v prežetosti z izročilom Njegovega ljudstva. Izraelsko ljudstvo je bilo vpeto, globoko zaznamovano v iskanju Božjega obličja, njegovega razodetja. Božja navzočnost je podobna sijaju, v katerem se je Bog prikazal Mojzesu, voditelju Izraelovega rodu: “Ne moreš gledati mojega obličja in živeti dalje”. Ta glas je prerok zaslišal od Boga. Mojzes Boga ni mogel videti v obraz, ni ga mogel prepoznati med njegovim mimohodom. Prepoznal in počastil ga je kot svojega Boga in gospodarja človeške zgodovine šele, ko je on šel mimo njega.

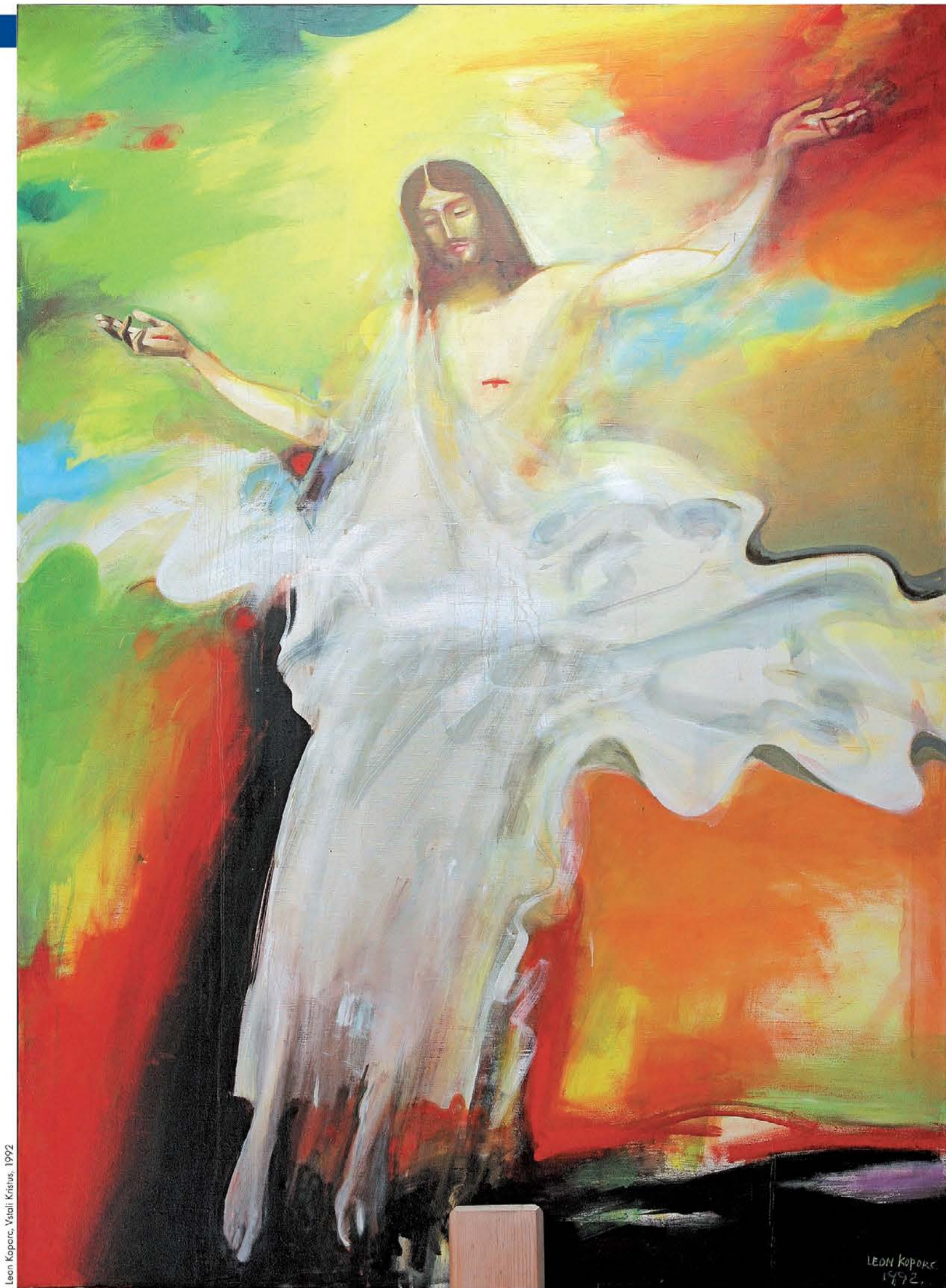
Prav tako tudi mi, v mnogih običajnih dogodkih, spoznamo, da je bil Gospod z nami, a šele ko je že mimo. In ga počastimo, kakor ga je počastil Mojzes. Če se vsako izmed nas, ki lahko reče, da v glavnem skuša izpolnjevati Božjo voljo in biti pravičen, ozre nazaj na svoje življenje, na prehojeno pot, bo ugotovil, kako usodni, ključni so bili določeni trenutki in dejanja, ki so se mu nekoč zdeli morda nepomembni ali naključni.

Minulih dni se po navadi spominjamo z milino, ki nas gane. Najbolj nepomembni dnevi in trenutki našega življenja, ko smo po svojem mnenju živeli brez cilja in smisla, se nam iz daljave svetlikajo prav zaradi običajnosti in umirjenosti. Kar se nam je nekoč morda kazalo kot enoličnost, je zdaj stalnost, kar nam je bilo dolgočasje, je zdaj mir. Kar se nam je zdelo nepotrebno, ima zdaj svojo vrednost, še več, kar je bil nekoč osamljen glas, je zdaj soglasje. Celo žalostne dneve, prestano bridkost pozneje obseva mehka svetloba. Zakaj?

Gospod je takrat, ko se je zdelo, da je svoje zapustil kot sirote v zapuščenosti, bil še bolj navzoč. Kristusov križ se polagoma zasaja v naše srce ob življenjskih preizkušnjah, tako v radosti kot bridkosti. In šele ko se globoko zakorenini, se razrašča v drevo, ki nosi bogat sad, ima lepe veje in ga je lepo pogledati. Zato so naši predniki doživljali križ v neposredni navezanosti z naravo, kot drevo življenja. Svet sicer hodi svojo običajno pot. Pred očmi družbe velikokrat ni nebes, ni večnosti, tudi v dnevnih novicah ne. Na obrazih večine, vplivnih, bogatih in stalno zaposlenih, ni čutiti večnosti. Poraja se nam vprašanje: smo samosvoji, zadoščamo samim sebi? Ne, nismo samosvoji, kakor ni naše to, kar imamo. Nismo sami sebe naredili in ne moremo biti gospodarji nad seboj.

Božja lastnina smo po stvarjenju, po odrešenju. Bi bili srečni in potolaženi, če bi bili samosvoji gospodarji? Tako misli človek v mladosti, ob prvih uspehih. In vendar vsak človek polagoma spozna, da neodvisnost, po kateri toliko stremi, ni mera za ljudi, da je morda le nenaravno stanje, ki lahko traja nekaj časa, a nas ne bo nikakor varno pripeljalo do cilja. Ustvarjena bitja smo in kot taki imamo dvojne dolžnosti: vdanost in hvaležnost.

“Ko bom vstal, pojdem pred vami v Galilejo”. V uri bridkosti, ko se je tema sveta zgrnila nadenj, je Jezus govoril te besede svojim učencem. Vtisnili so si jih v spomin, a jih ni-

Leon Koporc, Vstajli Kristus, 1992

so takoj doumeli. V njem so prepoznali Odrešenika, svojega Boga, šele po njegovem mimohodu, kakor nekdanj Mojzes, ko mu je Gospod govoril: “Ne moreš gledati mojega obličja in živeti dalje”. Kakor mi, ki prepoznamo Božjo roko in navzočnost, šele ko je trenutek njegovega razodetja mimo. Ko je bil Kristus svojemu večnemu zmagoslavju najbližje, je kazalo, da je najdlje od nje. Ko je bila vsaka njegova beseda poteptana pod težo tega sveta, ko je luč obledela v očeh njegovih učencev, jim je napovedal po-

novno snidenje, kot prijatelji, ne več služabniki, v Galileji. Naj bo Galileja tudi za nas kraj, kjer je Kristus Gospod srečal, izbral in vodil svoje učence, kjer so oni - kakor mi in naši očetje, ki smo v sluhu svojega srca ter pripadnosti našemu narodu in izročilu - bili priče njegovemu pokopu v skalnati votlini: Galileja, ne natančno opredeljeni kraj, ampak pokrajina duha, kjer smo po prijateljstvu v Kristusu in med seboj kot bratje in sestre odrešeni in deležni polnosti življenja v Očetu.

Obvestilo

Zaradi velikonočnih praznikov bo uredništvo v Gorici in Trstu zaprto do srede, 3. aprila 2013. Uprava v Gorici bo zaprta samo v petek, 29. marca. Prihodnja številka Novega glas bo izšla v četrtek, 11. aprila 2013.

Predsednik republike Slovenije Borut Pahor na obisku v Italiji

Na srečanju z Napolitanom tudi govor o manjšinah

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor se je v Vatikanu udeležil slovesne inavguracije papeža Frančiška ob prevzemu odgovornih dolžnosti poveljarja katoliške Cerkve. Ob obisku v Italiji se je sešel tudi s predsednikom Republike Italije Giorgio Napolitanom.

sodarstva in znanosti. Predsednik Napolitano je kot vzoren primer sodelovanja na področju kulture poudaril projekt Poti miru v Posočju ter povabil k sodelovanju pri 100. obletnici prve svetovne vojne. Predsednika sta se strinjala, da je treba posebno pozornost nameniti zaščiti avtohtone slovenske

tudi s predsednikom Evropskega sveta Hermanom Van Rompuyjem, predsednikom Avstrije Heinzom Fischerjem, z avstrijskim kanclerjem Wernerjem Faymannom, z nemško kanclerko Angelo Merkel, s kosovskim premierjem Hashimom Thaçijem, s predsednikom Evropske komisije Joséjem Manuelom Barroso, s premierjem Luksemburga Jeanom-Claudeom Junckerjem, predsednikom Hrvaške Ivošom Josipovićem, srbskim predsednikom Tomislavom Nikolićem ter z Martinom Schulzem, predsednikom Evropskega parlamenta.

Predsednik republike Borut Pahor in predsednica Brazilije Dilma Rousseff sta govorila o možnostih bolj poglobljenega sodelovanja med Slovenijo in Brazilijo, o možnostih izmenjave študentskih programov med univerzami v obeh državah, izmenjavi študentov ter uradnem priznavanju univerzitetnih diplom. Brazilska predsednica je obljubila podporo pri čimprejšnji sklenitvi sporazuma o izogibanju dvojnega obdavčevanja. Sogovornika sta se dotaknila tudi ekonomskih težav v Evropi in Braziliji ter izmenjave mnenja o ekonomski in politični svetovni krizi. Slovenski predsednik je predsednico povabil na obisk v Slovenijo, predsednica Rousseff pa je predsednika povabila na obisk v Brazilijo skupaj z gospodarsko delegacijo.

Z generalnim guvernerjem Kanade Davidom Johnstonom pa je beseda tekla predvsem o poglobitvi gospodarskega sodelovanja, ki je v letu 2012 v porasti, vendar ostaja še vedno veliko neizkoriščenih gospodarskih potencialov. Kanadski guverner je izrazil interes za neposredne investicije v Slovenijo.

Predsednik Pahor je uvodoma poudaril pomen srečanja in dejal, da sta Italija in Slovenija prijateljski državi in zelo povezani gospodarski in politični partnerici. V pogovoru sta predsednika izmenjala mnenja o prihodnosti EU in se strinjala, da je ključnega pomena gospodarska rast, pri čemer dolžniške težave mediteranskih držav vplivajo na celotno EU, zato je nujna usklajena politika na področju javnih financ. Predsednika sta se strinjala, da imata sorodne poglede o prihodnosti Evrope v smeri nadaljnje integracije na področju fiskalne in monetarne politike, predvsem pa mora slediti tudi nadaljnja politična integracija evropskih držav.

Predsednika Pahor in Napolitano sta izmenjala tudi mnenja o notranji politični situaciji v obeh državah. Spregovorila sta o možnosti nadgradnje sodelovanja med državama, predvsem na področjih kulture, go-

narodnostne manjšine v Italiji, ki lahko postane dodana vrednost odličnih meddržavnih odnosov. Predsednik republike Slovenije Borut Pahor je ob tem dodal, da sam spoštuje italijansko skupnost v Sloveniji, in vedno ko ima sestanke s predsedniki strank, povabi tudi predstavnika italijanske skupnosti. Slovenski predsednik je imel tudi ločena bilateralna srečanja z generalnim guvernerjem Kanade Davidom Johnstonom in s predsednico Brazilije Dilmom Rousseff. Ob robu inavguracije je imel predsednik republike tudi več krajših srečanj, med drugim s podpredsednikom Združenih držav Amerike Josephom Bideonom, s katerim sta na kratko spregovorila o krepitvi bilateralnih odnosov med državama, dvigu transatlantskih odnosov na višjo raven in izmenjalo mnenja o razvoju dogodkov na zahodnem Balkanu. Sestal se je

Zasedanje izvršnega odbora SSO v Gorici

Pozitivne vesti

Izvršni odbor Sveta slovenskih organizacij je redno sejo, ki je bila 20. marca v Gorici, posvetil predvsem perečim problemom, ki so povezani z dejavnostjo in razvojem slovenske narodne skupnosti v Italiji in njene splošne organiziranosti.

Izvršni odbor je z zadovoljstvom sprejel vest, da je italijansko Ministrstvo za ekonomijo in finance dne 1. marca sprejelo odlok o prispevku za slovenske organizacije v Italiji in njihovo široko organizirano dejavnost. Nekaj nad 2 milijona evrov bo gotovo dalo novega kisika naši dejavnosti, za katero smo v lanskem letu trepetali, saj je bila v izredno kritičnem stanju, ko je rimska vlada oklestila prispevke za več kot milijon evrov in s tem prizadela vsem slovenskim ustanovam zelo hud udarec. S tem novim ministrskim dekretom bomo sedaj lažje zadihali in načrtovali nove dejavnosti za rast

naše narodne skupnosti v Italiji v pričakovanju, da bodo organizacije oziroma društva deležni pri porazdelitvi enakovred-

Tina Komel

ne pozornosti, saj je to prispevek, ki popravlja dejansko krivico in škodo, ki nam je bila storjena v lanskem letu. Izvršni odbor SSO je novi slo-

venski vladi pod vodstvom Alenke Bratušek zaželel veliko uspešnega dela in pozdravil izvolitev gospe Tine Komel za novo ministrico za Slovence v zamejstvu in po svetu ter ji zaželel veliko pozitivnih rezultatov na tem zelo delikatnem mestu. Z zadovoljstvom je sprejel njeno izjavo, ki jo je dala takoj po izvolitvi, in sicer da se bo "kot ministrica zavzemala za ukinitve ideoloških razlik ter enakopraven odnos vseh v zamejstvu in po svetu ter za povezovalne in ohranjanje stikov na področju kulture, jezika, znanosti, izobraževanja, športa, gospodarstva in drugih področij slovenske družbe".

Izvršni odbor SSO se je obenem zahvalil nekdanji ministrici za Slovence v zamejstvu in po svetu gospe Ljudmili Novak in državnemu sekretarju Matjažu Longarju za vso skrb, požrtvovalnost in učinkovito dejavnost, ki sta jih izkazala na svojem odgovornem mestu za vse Slovence, ki živimo izven meja matične domovine.

Prejeli smo

Odprto pismo

Spošt. Župan Občine Gorica Ettore Romoli

V vednost: Slovenski konzulati pri občini Gorica
Predmet: IZBRISANI!

Že dalj časa v javnosti kroži turistični vodnik, načrt mesta Vivi Gorizia z zaznavnim logotipom (z natisnjemim grbom) mesta – občine Gorica. Spodbudno je, da je publikacija štirijezična (v italijanščini, slovenščini, nemščini in angleščini), toda... Goriška občinska uprava je ponovno naredila potezo, ki jasno kaže na njen odnos do slovenske narodne skupnosti v občini Gorica. Kot takrat, ko nas je prezrla in ni imenovala slovenskih članov v krajinjsko občinsko komisijo, smo tudi tokrat ponovno "na mestni mapi" dobesedno izbrisani.

Tudi če bi pogledali s povečevalnim steklom, bi le s težavo opazili slovensko prisotnost v mestu Gorica. Med "76 zanimivostmi" so navedeni pomniki in objekti, kot so občinska stavba, gledališče Verdi, muzej Attems, Coronijev dvorec, Avditorij itd. A glej ga zlomka! O zanimivih slovenskih značilnostih pa ni ne duha ne sluha. Dobesedno: izbrisani! Nista zabeležena ne Kulturni dom na Placuti ne Kulturni center Lojze Bratuž na drevoredu 20. septembra, ni KB centra in Trgovskega doma na Verdijevem korzu... tudi Pevma, Oslavje, Štmaver, Podgora in Štandrež so nekako "izobčeni" z občinske karte, čeprav so del goriške občine.

Enaka usoda je doletela tudi židovsko sinagogo v Ascolijevi ulici, edino goriško kinodvorano Kinemax na

Travniku, da ne govorimo o sedežu goriške Pokrajine na glavnem korzu, o sedežu novogoriške Univerze v Gorici in podobno. Povezovalni trg obeh Goric, poimenovan Trg Evrope oz. Piazza Transalpina, najbolj privlačna, največkrat obiskana in najbolj iskana turistična točka v našem mestu, je izločen iz seznama, povsem je prezrt oziroma dobesedno izbrisan z mestnega zemljevida. Dragi župan Romoli, ali naj se po vsem tem celo pritožujemo, če Gorica dan za dnem propada, če je izgubila krajevno podružnico Banca d'Italia, vojašnice, sodišče, bolnišnico in še in še... Kmalu nas bosta zapustili tudi kvetura in prefektura... Pri takšnem načinu dela in preziranju slovenske stvarnosti in drugih značilnosti našega mesta, dragi župan, ni čudno, da postajamo iz nekeč prepoznavnega mesta le srednje velika vas.

Gorica, 18.3.2013

Igor Komel

Ravnatelj Kulturnega doma v Gorici

Po zaslugi deželnega svetnika SSK Igorja Gabrovca

Prvi Slovenec imenovan v deželno mladinsko konzulto

Predsedstvo deželnega sveta je imenovalo pet predstavnikov strank in političnih gibanj, ki so zastopane v deželni svet, v deželno mladinsko konzulto. Med temi je tudi nadvse dejaven goriški 21-letni študent Simon Peter Leban, ki ga je deželnemu predsedstvu predlagal deželni svetnik Slovenske skupnosti Igor Gabrovec. Imenovanje predstavlja veliko priznanje tudi za slovensko stranko in njeno mladinsko skupino Mladi za prihodnost, ki ji Leban predseduje.

"Zadovoljen sem, da je Lebanova kandidatura prodrla, saj je političnih skupin in strank, ki so zastopane v deželni svet, kar nekaj,

menda kakih deset, Slovenska skupnost pa je med najmanjšimi", je po imenovanju komentiral deželni svetnik Igor Gabrovec. Deželna mladinska konzulta

na osnovi deželnega zakona št. 5 iz leta 2012 šteje skupno kar 26 članov, od teh pa je za-

gotovljeno mesto le enemu Slovincu, ki naj bi ga imenovala mladinska društva, ki so vpisana v poseben deželni seznam. Z imenovanjem Leban preko deželnega sveta lahko torej računamo vsaj na podvojitve naše zajamčene zastopanoosti. Mandat članov mladinske konzulte traja tri leta. Njihova vloga in pristojnosti so zapisane v deželni zakon iz lanskega marca. Gre predvsem za organ, ki naj bi deželno upravo usmerjal v načrtovanje in uresničevanje posegov v korist mladih.

Povejmo na glas

Nebesa naj bodo tudi na zemlji

Ob misli na veličastno žrtvovanje sina človekovega lahko da se spomnimo smisla tega žrtvovanja, ki je v tem, da je odrešitev. Da prinaša odrešitev človeku in človeštvu, ker človek in človeštvo odrešitev potrebujeta. To pomeni, da naša zgodba ni lahka, nasprotno, je težka, ogroža nas nešteto stvari, ki so mnogokrat močnejše od nas in nas potiskajo v velike stiske. Naj si torej še toliko dopovedujemo, da je življenje lepo in da bo jutri še lepše, naj se polnimo s tem in onim zanosom, naj delamo in napredujemo, vedno nas od časa do časa obišče vselej isto vprašanje, kaj je smisel vseh naših naporov in truda: kdaj bomo končno prispeli in si oddahnili, kdaj nas bo trajno napolnil notranji mir, kdaj bomo popolnoma in neprenehoma srečni, kdaj bodo vse težave premagane in odstranjene. On pa je prišel in razodel voljo svojega očeta, on je v resnici ves čas govoril o nekem drugem zares lepem svetu, o nebesih, on je v obujanju teh nebes vztrajal, on jih je dokazoval s svojo ljubeznijo, saj je ozdravil tesnobe duše in bolezni telesa in od svojega pričanja in delovanja ni niti za korak odstopil. Niti za ceno svojega življenja, za katerega ga je hotela oropati tema, ki tudi kraljuje v ljudeh. On je molil molitev, ki jasno razodeva očetovo voljo, voljo, ki je za človeka na zemlji edina in vendar zmagovalna rešitev ter odrešitev: zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji. Bolj jasno božje volje ni mogoče povedati: kakor v nebesih tako na zemlji. Božja volja je za človeka

nepopisno dobra, ker mu obljublja, da so nebesa na razpolago in hočejo priti na zemljo. In o teh nebesih je govoril on, ki so ga v zahvalo pribili na križ, o teh nebesih, ki bi jim vsi z vso voljo sledili, ko bi res vedeli, kakšna in kako prečudovita so. To je svet, v katerem so vsi srečni in v njem ni umrljivosti, ni bolezni, ni razdiralnih viharjev, povodenj in potresov, predvsem pa so vsi srečni, ker ni večvrednih in manjvrednih, ker ni krivic in je samo pravica in ker - to pa je sam vrh nebes - se tam vsi zares razumejo in se ljubijo, kar pomeni, da vsi živijo za druge in drugega in nihče zase in samo zase. In ta sreča bo lahko nekega dne zavladala tudi na zemlji, bo lahko zasijala tudi ljudem, le če se bodo hoteli zanj odločiti in jo pripustiti medse, le če bodo stopali po stopinjah, ki do nje vodijo. In vse te stopinje imajo eno samo lastnost, naj namreč človek živi za druge in ne zase, naj si prizadeva za srečo osebe, vsaka družina za bližnje družine, narod za bližnji narod, država za bližnjo državo, civilizacija za bližnjo civilizacijo in ne nazadnje vera za bližnjo vero. Ker človek lahko reši sebe, le če reši drugega človeka, tedaj se odprejo vrata nebesom, da se nam s svojimi darovi približajo. O vsem tem je v naše dobro govoril on in niso ga vsi sprejeli in so ga umorili. Sprejemamo njegov dar dandanes mi, ali pa se v strahu zase še vedno borimo s sočlovekom, ki da je sovražnik in ne naša rešitev?

Janez Povše

GORICA P. Ermes Ronchi o lepoti vere

“Življenje ima smisel, ta smisel je pozitiven, ta smisel je za vedno!”

Vera je nekaj človeškega, globoko človeškega. Je sila, ki spreminja življenje, širi obzorja, razpira svobodo. “Vera dobro de”: to je bil naslov predavanja, ki ga je imel v nedeljo, 17. marca, v avditoriju furlanske kulture v Gorici p. Ermes Ronchi, gost osrednjega letošnjega srečanja v nizu pobud ob praznovanju mestnih zavetnikov sv. Hilarija in Tacijana - v letu vere.

“P. Ronchi zna spregovoriti o Kristusu ne le z razumljivimi, temveč tudi z lepimi besedami”, je povedal stolni župnik Sinuhe Marotta. Nadškof msgr. Carlo Roberto Maria Redaelli je dodal, da je vedno občudoval njegove skupnosti, pa tudi sposobnost se dotakniti src ljudi. Gost - “Furlan v Milanu” - se je zahvalil nadškofu - “Milančanu v Furlaniji” - za prijazne besede, nato pa zašel svoje razmišljanje o veri.

Danes smo v času t. i. drugega oznanila; čas prve, začetne kateheze se je izpel, potrebno je drugo oznanilo, to, čemur pravimo tudi “no-

“Vera ni duhovni fitness, duševni beauty-farm ali anksiolitik”.

va evangelizacija”. Ta lahko “de-luje”, le če smo sposobni pokazati, da verovati dobro de. Prijateljica psihologinja je p. Ronchiju nedavno povedala, da v 40 letih poklicnega delovanja med Turinom in Milanom ni nikdar imela vernikov med pacienti. To so ji potrdili tudi kolegi, ki so prepričani, da vera čuva - ne pred boleznimi možganov, toda - pred boleznimi duše. “Kdor ne najde smisla življenja, zbolji”. In vendar “vera ni duhovni fitness, duševni ‘beauty-farm’ ali anksiolitik”. Vera je “nekaj popolnoma drugega, ki prihaja, da bi zgodovina bila nekaj popolnoma drugačnega od te, ki je”.

Verjeti, da nekdo je, pa še ne pomeni, da ga imaš rad, da si mu zvest, da si ga vesel. Verjeti, da Bog je, še ne pomeni - verovati. Mnogi verujejo v Boga: kristjani, muslimani, judje, novodobni verniki... Molijo judje izraelske vojske in molijo muslimani ‘al fatah’... Problem je, kakšnega Boga molijo. “Ušteti se glede Boga je najhujša stvar”, je pravil p. Turoldo, kajti potem se ušteješ glede zgodovine, človeka, dobrega in zlega, glede sebe samega. Kdaj je torej vera resnična in kdaj lažna? Kdaj je res vera in kdaj le religioznost? P. Turoldo je jasno povedal: “Religija je, ko Boga prilagodiš svojim meram; vera, ko prilagodiš samega sebe ‘po meri’ Boga in se pri tem spremeniš”. Postaneš nekaj “popolnoma drugačnega”. Mafijec Bernardo Provenzano je imel v svojem brlogu Biblijo in svete podobice, Boga pa je prilagajal sebi...

Albert Camus je trdil, da je po 40. letu vsakdo odgovoren za svoj obraz. Lahko ima dober, privlačen in umirjen izraz; ali pa kislega, odbijajočega in zoprnega. V obličju vsakogar se odseva to, s čimer nekdo hrani svoje srce, um, dušo. Kakšen obraz imamo? S čim hranimo svojo dušo in misli? “Jemo” velikodušnost, dobroto, lepoto in globino ali pa sebičnost, nestrpnost, duhovno kratkovidnost, nespamet? Če sprejemamo propadle misli, nas bodo te naredile “po svoji meri”. Če se hranimo z dobroto, lepoto, zaupanjem in svobodo, bodo ti živeli v nas in v nas preoblikovali naše čutenje, mišljenje in ljubezen. Človek postane to, kar sprejema vase, to, kar v njem živi. Vprašanje zato je: kaj živi v meni? Verovati pomeni zavedati se, da smo v svetu sprejeti in negovani; čutiti, da smo topoljeni in silo, ki nas presega, dosega, obdaja, prežema. V energijo, ki ne bo nikdar zmanjkala, ki jo lahko vedno zajemamo.

Brez vere ni mogoče živeti. “Če ne

verjameš, da bodo tudi drugi spoštovali cestni zakonik, ne moreš niti stopiti na cesto”. Ne moreš stopiti v dvigalo, če nimaš slepe vere v tistega, ki ga je zgradil. Ne moreš jesti kruha, če ne zaupaš peku. Če je danes kriza vere, je to najprej kriza vere v drugega. O tem dramatično govorijo “pretrgane ljubzenske zgodbe, ločene družine, rastoče število teh, ki so obupali in ne hodijo več volit”. Bajše samo 21% Italijanov zaupa drugim. Evropsko povprečje se suče okrog 36%, na Danskem jih je več kot 60%. “V Boga ne verjamemo, ker ne verjamemo v ljubezen, ker ne zaupamo drugemu. To je tisto, kar škodi življenju”. Kaj je torej vera? Sila, ki spreminja življenje; nekaj popolnoma drugega, kar prihaja, da bi iz mene naredilo nekaj popolnoma drugačnega. Smer spremembe je zame kot kristjana Jezusovo dobro, lepo in blaženo življenje. “Znal je ljubiti kot nihče drug, ljubil je celo tistega, ki ga ni mogoče ljubiti”. Jezusovo življenje je bilo človeško lepo! Imel je prijatelje, občudoval je lilije na polju, znal se je ganiti in se tega ni sramoval. Kdor bere evangelij, lahko s polnimi pljuči vdihava svobodo. “Skrivnost moje svobode je ‘košček Boga v meni’... Če si zvest temu koščku Boga v sebi, te ne zaslužujejo predmeti, zlorabljen pravila, kodeksi brez duše, pričakanja in podobe, ki jih drugi imajo o tebi. Ne zaslužujejo te skušnjave, da bi bil enak drugim, saj je zate pomembno le to, kar vidiš oči tvojega Gospoda. Pomemben je majhen košček Njega v tebi”.

Jezusovo življenje je bilo tudi blaženo, srečno. Rad je imel gostije in dišavno olje, ki ga je grešnica izlila na njegovo glavo. Pokazal je, da človeško življenje ne more biti drugo, če ne iskanje sreče. V samo oščrje evangelija je postavil deset blagov, deset poti, po katerih smo lahko srečni. Kriz je sprejel, ker je bil srečen: “Nihče ne sprejme smrti za življenje, ki mu ni dalo zadoščenja”. Njegovo življenje je bilo tako lepo, da je osvojilo učence. Apostoli so zato učili dobro in lepo živeti, po zgledu Jezusovega življenja, pravi sv. Bernard. Veselo oznanilo evangelija je oznanilo, da je mogoče ži-

“V Boga ne verjame-mo, ker ne verjame-mo v ljubezen, ker ne zaupamo drugemu”.

veti dobro, bolje. Mogoče je imeti življenje v polnosti, sedaj in za vedno. Jezus ima ključ. Vernik je klican, da prav tako kot Jezus živi dobro, lepo in blaženo življenje. “Jezus nam ni prinesel miselnega sistema ali religiozne teorije, prišel je, da bi nam dal hrepenenje po še večjem življenju”. Avstrijski filozof Wittgenstein si predstavlja človeka kot otok in pravi, da te vera vodi po poteh otoka, da bi spoznal vsak njegov kotiček: rojstvo, užitek, ljubezen, trpljenje, smrt... “Ko si prav vse raziskal in se vrneš na začetek, se zaveš, da se otok konča, prav tam pa se začnejo oceani. Tam, kjer misliš, da se človek konča, se začnejo oceani”. Robovi otoka so obene robovi oceana. Tam butajo valovi neskončnosti in večnosti. “Človek je začetek Boga. Tvoja meja je meja Boga. Robovi mojega telesa so hkrati robovi neskončnosti”. Vera širi obzorja, spreminja

zgodovino in te varuje pred narcizmom, ki je “najhujša izmed boleznih”. Narciza je težje spreobrniti kot Kajna, ker ne vidi nič izven sebe, obstaja samo on. Vera te silil iz tebe, v odnos z drugimi, z velikimi

Nadškof msgr. Carlo R. M. Redaelli in p. Ermes Ronchi v Gorici (foto DPD)

obzorja zgodovine. Prvo obzorje, ki ga vera razpira, je najbolj mikavno: svoboda. Prvi glagol, ki ga Bog uporablja s človekom v Genezi, je “ti boš mogel”. Prvi glagol, ki ga Eva uporablja v dialogu s kačo, je “midva moreva”. “Ti boš mogel” govori o tem, da je smisel življenja zmožnost, svoboda, iskanje, rast, razvoj, napredek, raziskovanje vseh meja možnega. Prvi glagol iz ust kače, namenjen človeku, je “ne smeta”. Sovražnik predstavlja življenje kot past, polno prepovedi; življenje, katerega smi-

“Verovati, da nekdo je, še ne pomeni, da ga imaš rad, da si mu zvest, da si ga vesel”.

sel je podrediti se - ali pa ne - ukazom. “Ti moreš” ali “ti moraš”. Bog pravi “da življenju”, sovražnik “ne življenju”. V svetopisemski miselnosti je človek “rezultat” seštevanja, ne odštevanja. “Vi morete!” Ne pa: “vi morate”. Verniki “nismo izvrševalci ukazov, smo iznajditelji poti”. Deset blagov je v bistvu deset novih zapovedi, ki niso ukazi, prisile, temveč svobodni darovi. Bog daruje srečo tistim, ki “proizvajajo” ljubezen in dobroto. Blagor ubogim! S kom najraje živiš? Z bogatimi, ki v svoji požrešnosti razkazujejo svoje bogastvo? Ki mislijo, da ima vsakdo svojo ceno in ga lahko “kupijo”? Ali pa z revnimi, ki imajo svobodne roke, nimajo kaj ti dati, ti pa lahko darujejo svoja čustva in same sebe? Koga bi želel v svoji družini? Osebe s čistim srcem in jasnimi očmi ali pa take, ki so v sebi umazani in s “skrotovičnim srcem”? Blagor čistim v srcu! Kakšen svet sanjaš? Svet, v katerem so dejavni graditelji miru, ali takega, kjer vedno zmaga najmočnejši, najbolje oborožen, najkru-tejši? Hočeš živeti v mestu nepošte-tenih in podkupljenih ali v vasi, kjer so ljudje lačni in žejni pravice? “To niso retorična vprašanja. To so besede, ki izrisujejo popolnoma drugačen svet od tega, ki obstaja; svet, v katerem je lepo živeti”. Svoboda, ki jo prinaša vera, nam pomaga živeti brez maske in brez strahu. “Pred Bogom kaj hočeš skrivati”? Ko stopimo iz hiše, si nadenemo eno masko; ko smo v službi, nosimo drugo masko; v šoli, skupini ali s prijatelji imamo tretjo, morda celo z možem ali ženo... Zakaj to delamo? Ker se bojimo. Nismo to, kar smo, ker se bojimo. Pomembni so odnosi, v katerih nič nima opraviti s strahom.

Otroke bi morali naučiti samo dve stvari: naj ne nosijo mask in naj se ne bojijo. Božja beseda od začetka do konca tolaži in nas iz ust Boga, Jezusa, prerokov, duhovnikov, žena, tujcev itd. priganja, naj se ne

bojimo. “Nekdo jih je prešel, menda je ta poziv omenjen 365-krat, enkrat za vsak dan v letu, kot bi to bil Božji ‘dober dan’ vsako jutro”. Bog, ki nam pravi “ne bojte se”, naj bo naš vsakdanji kruh. “Obstaja tisoč razlogov za naše strahove: bojijo se otroci, bolniki, krhki, revni in umirajoči ljudje, državljani brez vlade, ljudje v krizi”... Strahu se postavlja po robu upanje, “najmanjša med tremi stvarmi; zdi se, da jo vera in ljubezen držita za roko, toda prav ta mala vleče naprej dve sestri”. Lahko verujemo samo to, v kar moremo upati. Upanje je moja sedanjost, ki teži k prihodnosti. “Vem, da je moja zgodba trdno zasidrana v Božjih rokah. Zato zaupam, imam upanje, imam vero”. V sedanjosti gojim dobro prihodnost, gojim vse pogoje plodovitosti življenja, svojega in drugih. Vernik je nasprotje človeka, ki je na tleh, ki ne pričakuje nič od življenja drugih. Vera je trmasta zvestoba misli, da je zgodovina konec koncev pot odrešenja, da življenje ima smisel, da ta smisel je pozitiven, da ta smisel je za vedno!

Če “hranim” strah, bo ta samo narasčal. Če varujem in gojim razloge upanja, bodo ti vedno močnejši in me bodo vodili oni. Kakšno upanje živi v meni? Mi je dovolj malo zdravja, denarja in gotovosti? Kaj sanjam? Vilo z bazenom in ferrari v garaži? To so upanja, pove-mi, ki v svoji požrešnosti razkazujejo svoje bogastvo? Ki mislijo, da ima vsakdo svojo ceno in ga lahko “kupijo”? Ali pa z revnimi, ki imajo svobodne roke, nimajo kaj ti dati, ti pa lahko darujejo svoja čustva in same sebe? Koga bi želel v svoji družini? Osebe s čistim srcem in jasnimi očmi ali pa take, ki so v sebi umazani in s “skrotovičnim srcem”? Blagor čistim v srcu! Kakšen svet sanjaš? Svet, v katerem so dejavni graditelji miru, ali takega, kjer vedno zmaga najmočnejši, najbolje oborožen, najkru-tejši? Hočeš živeti v mestu nepošte-tenih in podkupljenih ali v vasi, kjer so ljudje lačni in žejni pravice? “To niso retorična vprašanja. To so besede, ki izrisujejo popolnoma drugačen svet od tega, ki obstaja; svet, v katerem je lepo živeti”. Svoboda, ki jo prinaša vera, nam pomaga živeti brez maske in brez strahu. “Pred Bogom kaj hočeš skrivati”? Ko stopimo iz hiše, si nadenemo eno masko; ko smo v službi, nosimo drugo masko; v šoli, skupini ali s prijatelji imamo tretjo, morda celo z možem ali ženo... Zakaj to delamo? Ker se bojimo. Nismo to, kar smo, ker se bojimo. Pomembni so odnosi, v katerih nič nima opraviti s strahom.

Mi smo tisti, ki verujemo v ljubezen! To pa zmorejo vsi, verni in neverni”. Vernik, ki veruje v ljubezen, prebujajo zaupanje, pomaga ljudem spet najti vero vase, v druge, v življenje, v ljubezen. Če bomo

verjeli v vse to, bo v nas lahko našla plodno zemljo tudi vera v Boga. Novim rodovom posredujmo vero v ljubezen! Če v vsakdanjem življenju gradimo zaupne vezi, če smo zanesljivi in verodostojni, če širimo zvestobo in velikodušnost, postajamo za svojo družino, za svoje mesto prostorje, skozi kate-rega Bog vstopa v svet. “Vsi potrebujemo veliko ljubezni, da bi dobro živeli”, je dejal Jacques Maritain. Srednjeveški modrec pa je rekel: “Pravični hodijo, modri tečejo, zaljubljeni letijo”. Ljubezen je “zadnja Jezusova beseda”. In ne gre za sentimentalizem! Ljubite se, drugače se boste vsi uničili, drugače planet nima prihodnosti. Človek, ki se želi dobro počutiti, mora dati! Dajati - in ne jemati - je zakon življenja! Smisel življenja je biti darovalci življenja živiš, če daruješ življenje, usmiljenje, pozornost, čas, srce. “Tvoje edino bogastvo je samo to, kar si daroval”.

Sad vere je tudi radostno uživanje življenja. Prva beseda, ki jo je rekel angel Mariji, je “veseli se”. “Ni ji rekel: naredi to, naredi ono, poklekni, moli, pridi, pojdi... Ne, samo: bodi vesela!” Preden je ona rekla svoj “da”, je Bog rekel “da” njej. Bog vedno očara, ker uporablja govorico veselja. Pravo izpraše-

“Skrivnost moje svobode je ‘košček Boga v meni’”.

vanje vesti se ne začne s seznanom grehov in napak, temveč z vprašanjem: sem srečen? To je prvo vprašanje, drugo pa: Kaj me najbolj veseli? Kaj mi prinaša veselje, ki traja? Nič drugega nas ne ohranja pri življenju, če ne želja po veselju. Čas je, da začnemo govoriti o veselju, ki ga doživljamo, če verujemo. Verovati rojeva človeškost, podvaja življenje, ljubezni dodaja seme večnosti. “Darovati in sprejemati ljubezen je konec koncev

tehtnica, na kateri merimo veselje življenja”.

V tretji evharistični molitvi je tudi krasen stavek “ammettili a godere la luce del tuo volto” (“daj jim uživati svetlobo svojega obličja”). “Uživati! Ne: hvaliti, moliti, kontemplirati itd., temveč uživati! To je cilj vere, ta najbolj človeški glagol”. Veselje in uživanje otrok sta za Boga pomembnejši od njihove zvestobe. To se vidi v Jobovi zgodbi, pri izgubljenem sinu, pri vsakem primeru odpustanja. Vera deluje proti najhujši zablodi našega časa, proti površnosti. Smo kot potniki na ladji, ki se je odpravila čez ocean, pravi Kierkegaard v krajši zgodbi. Na ladji pa je prišlo do vstaje, vajeti je prevzel kuhar, vodja upornikov, ki so kapetana zaprli v kabino. Po zvočnikih se širijo vesti o opoldanskem in večernem meniju, o plesnem in glasbenem programu, nihče pa nima več osnovnih informacij o stanju morja, o točnosti smeri, o trajanju vožnje, o varnostni opremi itd. Pozablja se to, kar je bistveno: potovanje. Da, morda se zdi bolj zabavno in pomirjujoče, je pa strašansko površinsko, plitvo. Nihče več ne ve, kam gremo in če bomo sploh kdaj prišli. “Sem svoboden, si pravim, morda pa je moje

“Otroke bi morali naučiti samo dve stvari: naj ne nosijo mask in naj se ne bojijo”.

življenje v rokah upornikov, ki jih vodi kuhar... Kako se imenuje kuhar, ki vodi naše življenje? Denar, užitek, oblast, samovšečnost, iskanje aplavzov, sloves? Morda malce vsega tega? Naša naloga je zaupati ladjo našega življenja v roke Kapetana”.

Pridobiti vero pomeni pridobiti lepoto življenja, odkriti, da je lepo živeti, ljubiti, roditi, zaupati življenje tistemu, ki zaupa svoje življenje v tvoje roke. Lepo je biti duhovnik, redovnik, družinski oče ali mati, kajti vse ima pozitiven smisel, vse se premika proti življenju, svetlobi in večnosti, ne proti smrti.

“Prišel je čas, da nehamo govoriti o veri kot žrtvi, odpovedi, omejitvi. Čas je, da govorimo o lepoti in prijetnosti verovanja”. Bonhoeffer je dejal: “Zanima nas samo božje, ki omogoča, da cvete človeško. Božje, ki se ne ujema z bujno rastjo človeškega, ni vredno, da se mu posvečamo”. Več Boga pomeni več mene! Več evangelija stopi v moje življenje, bolj živim! Ne smem zmanjšati človeškega, da bi dal prostor božjemu! P. Giovanni Vannucci, eden največjih mistikov 20. stoletja, je dejal: Božje kraljestvo bo prišlo - kot dar in sad mojih prizadevanj - s cvetenjem življenja v vseh njegovih oblikah. “To je moja vera”!

Danijel Devetak

Kdo je p. Ermes Ronchi?

P. Ermes Ronchi je eden izmed najbolj znanih italijanskih “televizijskih teologov”. Rodil se je v kraju Racchiuso di Attimis v Furlaniji leta 1947. Pri 18 letih ga je s svojo osebnostjo zaznamoval p. Giovanni Vannucci; naučil ga je, da se sakralni in realni svet ujema ter da je v knjigah velikih ruskih romanopiscev več “svete intuicije” kot v debelih teoloških bukvalah. Prav tako je nanj močno vplival rojak, furlanski mislec in pesnik p. David Maria Turoldo. Po mašniškem posvečenju se je p. Ronchi z nekaj sobraty preselil iz samostana v zapuščeno hišo, kjer so se vzdrževali s svojim delom in “iskali stvaren stik z ljudmi”. Po štirih letih je želel poglobiti študij teologije: v Parizu - na Sorboni in Katoliškem inštitutu - je dosegel dva doktorata; preživljal se je tudi z delom smetarja. Leta 1980 se je vrnil v Italijo ter začel pridigati in pisati knjige. Vedno so mu ostale blizu duhovnost, kultura in družbena zavzetost. Živi v Milanu, kjer so mu lani jeseni zaupali župnijo. V samostanu San Carlo vodi kulturno središče Corsia dei Servi, ki ga je ustanovil p. Turoldo, in spremlja skupino ligli in celo, v kateri se zbira starši, ki so doživeli smrt otroka. V Rimu poučuje teološko estetiko in ikonografijo, piše za različne časopise, od leta 2009 vodi rubriko v televizijskem verskem programu *A sua imagine*.

Iz papeževga delovanja v zadnjem tednu

“Kristjan ne sme biti nikdar žalosten!”

“V sakokrat ko zagledam svetega očeta po televiziji, se ganim. Podobno kot z Janezom Pavlom II”. Stavek, ki sem ga našel na eni izmed strani spletnega družbenega omrežja, posvečenih papežu Frančišku, lepo ponazarja precej razširjeno mnenje. S svojim preprostim in skoraj ljudskim slogom, pa tudi s spontanostjo iskanjem fizičnega stika z verniki je Jorge Mario Bergoglio v nekaj dneh postal prava “medijska zvezda”. Njegove fotografije in besede se takoj širijo po vsem svetu.

Stvarstvo in nežnost

Slovesna umestitvena maša ob začetku pontifikata je bila 19. marca na Trgu sv. Petra v Vatikanu. Na začetku obreda - po po-

stanku ob grobu sv. Petra - je sv. oče prejel simbola papeštva, ribiški prstan (na njegovo željo je bil iz pozlačenega srebra, ne zlata) in palij. Maše so se udeležili na stotine somaševalcev, predstavniki judovske, muslimanske in drugih veroizpovedi, okrog 130 vladnih delegacij in menda več kot dvesto tisoč ljudi. Še pred obredom se je v odprtem vozilu popeljal med množico vernikov, ki so ga navdušeno

pozdravljali. Poljubljal je otroke in celo stopil z vozila, da bi objel in poljubil bolnega moškega. V pridigi je pozval - zlasti odgovorne v politiki in gospodarstvu - k

varovanju stvarstva, vseh živih bitij in okolja. “Prava oblast je služenje”, je poudaril. Poleg tega je ljudi opomnil, naj se ne bojijo “dobrote in nežnosti”.

Umivanje nog

V naslednjih dneh se je izvedelo, da bo papež Frančišek daroval mašo “in coena Domini” na veliki četrtek zvečer v ječi za mladoletne v kraju Casal del

Marmo. Tam bo “gostom” umil noge, kot je to storil Jezus svojim učencem. To je kard. Bergoglio redno delal v Buenos Airesu, ko je na veliki četrtek maševal v zaporih, bolnišnicah, domovih za ostarele, revne, zasvojene in druge na rob po-tisnjene. To navado očitno hoče ohraniti “v duhu velike preprostosti”, kot je dejal tiskovni predstavnik p. Lombardi.

Bratstvo in ponižnost

Zgodovinski dogodek, kakršnega ni bilo v 2000-letni zgodovini Cerkve, je potekal v soboto, 23. marca, ko je Frančišek šel v poletno rezidenco v Castel Gandolfo prvič obiskat svojega predhodnika, zaslužnega papeža Benedikta XVI. Objela sta se, nato sta šla skupaj v kapelo. Ratzinger je povabil Bergoglia, naj sede na častni beli papeški prestol, Frančišek se je tega seveda branil in se pridružil Benediktu v klopi. Tam sta skupaj klečala in molila. V duhu ponižnosti in resničnega bratstva! Nato sta se približno trideset

ure pogovarjala. Po nekaj urah se je papež Frančišek vrnil v Vatikan.

Ne bodite žalostni!

Na oljčno nedeljo, 24. marca, je papež Frančišek spet sprejela na Trgu sv. Petra ogromna množica, ki mu je mahala z oljčnimi in palmovimi vejicami. V baziliki sv. Petra je nato maševal in začel letošnje velikonočne slovesnosti. V pridigi je kristjane pozval k pogumu: “Kristjan ne sme biti nikdar žalosten! Nikoli ne dovolite, da vas prevzame malodušje. Naše veselje se rojeva... iz zavesti, da nismo nikdar sami, niti v težkih trenutkih, niti ko se na življenjski poti spopadamo s problemi in ovirami, ki se zdijo nepremostljive in teh je veliko. In v teh trenutkih prihaja sovražnik, prihaja hudič z angelovo masko in nam zahrbtno nastavi past ter nam pove svojo besedo. Ne prisluhnite ji! Mi hodimo za Jezusom”. Mladim “nosilec romarskega križa” je napovedal, da se bo julija z veseljem udeležil svetovnega dneva mladih v Riu de Janeiru. / DD

Duhovna obnova v Števerjanu

Priporočimo se Jezusu za poživitev vere

V ponedeljek, 18. marca 2013, so imeli števerjanski verniki priložnost za duhovno obnovo za postni čas ob obhajanju Leta vere. Gost, dr. Primož Krečič, je, ob orgelskih postnih meditacijah g. Mirka Butkoviča, osvetlil tri svetopisemske like, s katerimi se je Jezus srečal in ki predstavljajo tri različne podobe vere: to so tradicionalni vernik Nikodem, Samarijanka, ki je sicer povezana s skupnostjo, v kateri živi, vendar veruje nekako na pol, ter kraljevi uradnik, pogan, ki ob srečanju z Jezusom spozna njegovo moč.

Nikodem (Jn 3, 1-21) je farizej, verjetno mu je bilo težko stopiti k Jezusu, saj so mu farizeji nasprotovali, toda je učen človek, iskren iskalec, ki živi po pravilih, vendar se tudi zaveda, da se je ravno med temi njegova pristna vera izgubila. Zato prosil Jezusa, da bi mu pokazal pot; Jezus želi stopiti v to

življenje, vendar ga more nekako “sesuti”, tako kot vsakega človeka lahko sesujejo življenjske okoliščine: bolezen, smrt, naši grehi, grehi naše skupnosti. Jezus postavi Nikodema v središče; ni dovolj, da se ravna po pravilih in naukih, katerim so sledili očetje in učitelji, odpreti se mora Jezusu, se mu preustaviti in dovoliti delovanje Sv. Duha. Jezus tako tudi nas vabi k novemu rojstvu, vabi nas, da začutimo, kako nas ima rad, da začnemo svojo pot znova z božjo ljubeznijo, ki jo čutimo okoli sebe, čeprav je skrivnostna kot veter, ki ne veš, od kod prihaja in kam gre in vendar vse spreminja. Jezus spominja nato Nikodema na Mojzesovo bronasto kačo; tudi njegov križ je kot tista kača, predstavlja naše zlo in hudobijo; vendar z Jezusom se zgodi nekaj novega. Bog je poslal svojega Sina v naš greh, da bi nas spremenil, zato nam grehe odpusti in nam pomaga, da ne dela-

Dr. Primož Krečič

mo več zla, ampak da našo hudobijo spremenimo v ljubezen, našo nevero v vero. In tudi, če je to težko, z Jezusom postane mogoče. Če Nikodem predstavlja človeka, ki ima urejeno življenje, se pri Samarijanki (Jn 4, 1-42) srečamo z drugo podobo vere. Do tega srečanja je prišlo slučajno, Jezus se vrača iz Jeruzalema v Galilejo, se ustavi pri vodnjaku v Siharju in prosil Samarijanko vode; nagovori jo, čeprav ženskam ni bilo dovoljeno v javnosti govoriti z moškim, še posebej s predstavnikom druge vere ne. Začne se pogovarjati na preprost način, o navadni vodi, nečem vsakdanjem, ki je potrebno

za življenje. Potem pa odpre vprašanje žive vode, milosti, da bi ob tej vsakdanji stvarnosti začutila še duhovno stvarnost, brez katere tudi ne moremo živeti, saj bi bilo brez božje milosti naše življenje prazno. Pogovor med Jezusom in Samarijanko tako poteka na dveh ravneh: ona govori o navadni vodi, Jezus pa o živi vodi, božji milosti, ki priteka v človeško življenje, saj začuti v njej hrepenenje po Bogu, po

ljubezni po pravi sreči. Počasi Jezus vodi k božji ljubezni, želi si, da bi začela drugače misliti, a žena tega še ni sposobna zaradi greha, zaradi svojega neurejenega življenja. Jezus jo na to opozori, spodbudi jo, da bi se popolnoma osvobodila svojega greha, saj pod tem spozna hrepenenje po ljubezni. Tudi mi smo povabljeni, še posebej v postnem času, da se otresemo malikov in tistih grehov, zaradi katerih se ne predamo popolnoma odnosu z Bogom. Lik Samarijanke nas vabi, da se vprašamo, kaj je to, kar postavljamo na prvo mesto, če je to res Bog, kajti če je Bog na prvem mestu, potem so

vse stvari na svojem mestu.

Zadnji zglede je lik kraljevega uradnika (Jn 4, 43-54), pohana, ki ima na smrt bolnega sina. Ko je človek med nebom in zemljo, se njegov pogled na svet spremeni; bolezen in smrt stojita nad vsakim izmed nas, vsi smo nemočni. V srcu uradnika, ki je slišal za Jezusovo čudežno delovanje, se rodi prošnja, naj pride k njemu in ozdravi sina. To je globoko vprašanje, več kot prošnja za ozdravljenje, čudež; gre za vero, klic, naj Jezus pride z božjih višin v našo, človeško bedo. Jezus uradniku preprosto odvrne, da njegov sin živi, zahteva samo vero, zaupanje njegovi besedi. V uradniku

vidimo veliko spreobrnjenost; pomemben človek, ki je imel oblast nad drugimi, postane majhen, v svoji krhkosti in nemoči zaupa Bogu. Ni ga več strah za sina, pričakoval je čudežno znamenje, a sedaj veruje besedi, njegova vera postane živa. Vera prihaja iz poslušanja; rodi se, če dovolimo Bogu, da naredi svoj čudež, naredi spremembo v našem življenju, nas osvoboditi.

Dr. Krečič je prisotne povabil, naj se priporočijo Jezusu, da bi ob vsakdanjih stvareh zopet srečali Njega, začeli verovati z navdušenjem in to posredovali tudi drugim, da bi še ti začeli verovati. **Martina Valentincič**

Iz beležke nadškofa msgr. Redaellija

Goriški nadškof msgr. Carlo Redaelli bo v četrtek, 28. marca, ob 10. uri v stolnici vodil krizmeno mašo in blagoslovil sveta olja; ob 20. uri bo v stolnici vodil obred in coena Domini. V petek, 29. marca, bo vodil križev pot v goriškem zaporu (ob 14.30), zvečer (ob 20.30) pa mestni križev pot, ki se bo začel na trgu sv. Antona. V soboto, 30. marca, bo ob 22. uri v stolnici vodil velikonočno bdenje. V nedeljo, 31. marca, bo ob 10.30 v stolnici vodil slovesno velikonočno somaševanje, na koncu pa bo podelil papeški blagoslov s popolnim odpustom. V petek, 5. aprila, se bo ob 17. uri srečal s predstavniki slovenskih katoliških združenj v Kulturnem centru Lojze Bratuž v Gorici. V nedeljo, 7. aprila, bo ob 11. uri v baziliki na Barbani pri Građežu vodil slovesno mašo ob 150. obletnici kronanja Marije na otoku. Nato bo blagoslovil spomenik, posvečen romarjem.

V pesmi zvonov je Njegov glas

Ob morju slovenskem stojim, prisluskujem. Pred zoro je, vendar valovi Sume o čudežu, daleč na Vzhodu, na tujem, a sega v trpeče slovensko srce:

o Njem, ki so s Križem Ga spretno ubili - a danes, v nedeljo, (s stražarji obdan), je prišel iz groba v ožarjeni svili, kot bil je obljubil, prav tretji dan!

Zvonovi oznanjajo: vsaka nedelja oznanja o Njem. Da med nami živi in hoče, da z Njim bi živeli veselja, ker Satanski Smrti je koso izvil!

Ob morju slovenskem stojim in sem srečen. “Pozdravljeni!” z Vstalom zvonovi pojo. In kaj starodavno morje nam šepetuje? Da zmeraj pri Živem zares je lepo.

Vladimir Kos

Velikonočna poslanica tržaškega škofa Giampaola Crepaldija

Sežimo v Njegovo roko in tako bomo segali v roke drug drugemu

Dragi bratje in sestre v Kristusu, dragi prijatelji!

1. Velika noč je temelj vere in upanja vsakega kristjana: Jezus iz Nazareta, Križani, je vstal od mrtvih tretji dan, kakor je v Pismih. Angelsko oznanilo, namenjeno Mariji Magdaleni in ostalim ženskam pri grobu ob zori prvega dne po soboti, danes spet slišimo s podobnimi občutki: “Kaj iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je bil obujen”. (Lk 24, 5-6). Brez Velike noči bi bila vera in upanje brez vsakršnega pomena in bi se zredicirala v spomin na nekega velikega moža, ki je živel pred več kot 2000 leti, in nič več od tega. Nasprotno pa z vstajenjem Križanega nastopi nova doba, doba upanja, doba, v kateri upanje postane gotova vera v to, da življenje premaga smrt, da ljubezen premaga sovraštvo. Mogočneži, ki so mislili, da se bo v tistem grobu končala zgodba izrednega moža, ki je kljuboval vsakovrstnemu zatiranju, se znajdejo pred odprtim grobom, kjer od-

meva oznanilo, ki bo spremenilo zgodovino človeštva: “Kristus je Vstal od mrtvih”!

2. Gospodova Velika noč ponuja vsem možnost, da bi živeli novo in dobro življenje tako, da gojimo krščanski poziv k darovanju samih sebe, poziv k razdajanju svojega življenja v perspektivi ljubezni in nežnosti, kakor nas spodbuja sveti oče Frančišek. Chiara Lubich, ustanoviteljica gibanja Fokolarov, je, ko je opisovala začetke svojega klica, takole zapisala: “Potem ko sem ga dolgo iskala, sem srečala

Vstalega Jezusa, posvetila sem se mu kakor ženin, pustila sem, da me on vodi, da me nagovarja preko evangelija, ki smo ga začelnjele s sosestrami konkretno uresničevati v življenju. Z ljubeznijo do drugih pa smo ču-

tile, da nas on ljubi, zato pa smo bile pripravljene popolnoma darovati svoje življenje za tisti edini ideal, ki ga niso mogle uničiti ne bombe ne nove ideologije, to pa je ideal edinosti, snovanja vezi vzajemne ljubezni z vsako osebo, ki smo jo srečale”. To je čudež velikonočne vere - pustiti, da Gospod Jezus, ki je vstal in živi, stopi v naše življenje, ga prenovi in oplemeniti ter nam podeli tisto ljubezen, ki jo vsak izmed nas globoko v sebi potrebuje, da bi bil potem sposoben ljubiti bližnjega.

3. Papež Benedikt XVI. nas opominja, kako: “Vstajenje ni minilo, vstajenje je prišlo do nas in nas zgrabilo. Nanj, torej na vstalega Gospoda, se naslanjamo, zavedajoč se, da nas trdno drži tudi tedaj, ko naše roke ob-

GORICA Postna kateheza nadškofa msgr. Redaellija

Bog Oče vabi v dom odpuščanja

Postna kateheza, ki jo je goriški nadškof msgr. Carlo Roberto Maria Redaelli imel v mestni stolni cerkvi v petek, 15. marca, je imela izhodišče v enem izmed najlepših svetopisemskih odlomkov, v zgodbi o izgubljenem sinu oz. o usmiljenem očetu. V razmišljanju z naslovom *Pravi Božji obraz. "Pokaži nam Očeta in dovolj nam bo"* je nadškof poudaril, da na podobo Boga Očeta, ki jo ima vsakdo izmed nas, neizogibno vpliva konkreten odnos, ki ga ima s svojim očetom oz. z likom očeta v sodobni družbi. Z druge strani naše doživljanje Božjega očetovstva lahko tudi vpliva na način našega očetovstva.

Podobno, kot velja za Sv. Duha, velja tudi za Boga Očeta: tudi on je dejansko "odsoten" v našem doživljanju vere. Z večjo lahkoto se v molitvah obračamo na Jezusa, Marijo, svetnike, nikakor pa ne na Očeta ali Sv. Duha. Ko govorimo o Božjem očetovstvu, ne smemo pozabiti, da On presega vsako našo izkušnjo, vsak človeški pojem. Boga Očeta lahko doživljamo kot "oviro" za našo svobodo in torej za našo samouveljavitev. Tako je razmišljal mlajši sin, ki se je hotel sam uresničiti nekje drugje. Presenetljivo je, kako je oče vzel resno sinovo svobodo. Ne sili nas, da bi nas rešil, ker nas je ustvaril svobodne, pa čeprav mu je naše rešenje najdražje. Naša osebna zgodba se razvija dan za

dnem v dialogu-soočanju, v katerem se ljubeči Oče prilagaja našim izbaram in nas ne neha imeti rad. Sprejeti Očeta, ki nam

odpušča, pomeni sprejeti dejstvo, da smo grešniki, odpuščeni grešniki, sinovi. "Problem je, da si sami ne odpustimo, ne sprejemamo dejstva, da smo ljubljene otroci in odpuščeni". Raje bi bili le kaznovani najemniki. Zakaj? "Ker pred strogim sodnikom se skušamo braniti, zahtevnega gospodarja se izogibamo, toda če pustiš, da te objame Oče, ki te ima rad, si 'prevaran' za vedno. 'Prevarala' te je ljubezen, ki ji ne moreš zbežati".

Zadnje postno razmišljanje je v petek, 22. marca, nosilo naslov *Jaz te odvežem v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Cerkev, dom odpuščanja*. V uvodnem

delu je bilo posebno pomenljivo predvajanje odlomka iz video posnetka prvega angelusa papeža Frančiška. V njem je sveti

da smo grešniki; to pa zato, ker morda tudi podzavestno - ne dopuščamo, da bi evangelij prežehl vse naše življenje, ali pa zato, ker na svoje napake gledamo z očmi čustev oz. se ne sprašujemo o globljih razlogih. Nadškof je podrobneje spregovoril o ozdravljenju v kopeli Betesda (Jn 5) in med drugim poudaril paradoksalno resnico: pogosto se zgodi, da nečemo ozdraveti, vstati, hoditi s svojimi nogami. Na postelji smo bolj udobni, ni nam treba se truditi. "Dobro se počutimo v svojih grehah". Zakrament sprave ni magično dejanje, ne izbriše takoj naših napak ali krhkosti, in vendar nas rešuje postelje, ovire, ki ne pusti, da bi hodili in zapuili temu, ki v resnici nosi naš križ.

Po zadnji katehezi so navzoči imeli možnost se spovedati pri številnih duhovnikih, ki so bili prisotni.

Verniki sprašujejo, nadškof odgovarja "Verujem v Boga Očeta. V eno sveto katoliško in apostolsko Cerkev. Bog, daj, da mi, Slovenci, Italijani in Furlani spoznamo tvojo ljubezen."

- Daj nam, Gospod Bog, ljubezen do vseh narodov.

"Gospod, hvala za g. Nadškofa, hvala za očeta Frančiška".

- Hvala za vero božjih otrok.

Življenjski jubilej msgr. Cvetka Žbogarja Bog vas živi in iskrena hvala za vse!

Čeprav vemo, da je msgr. Cvetko Žbogar zelo diskretna in rezervirana oseba in ne mara "obežati" na veliki zvon svojih življenjskih mejnikov - sam vsako leto praznuje le svoje rojstvo za nebesa, dan sv. krsta, ki je bil na praznik Marijinega oznanjenja - res nismo mogli mimo njegovega letošnjega častitljivega jubileja. Verniki, ki zahajajo v cerkev sv. Ivana v Gorici, v kateri msgr. Žbogar vsak dan daruje sv. mašo in oznanja božjo besedo s klenimi, globokimi mislimi, so mu v ponedeljek, 25. marca 2013, pripravili presenečenje: k večerni maši so prišli v večjem številu, s kora so se oglasile postne pesmi - po navadi je v tednu ljudsko petje - in liturgični odpevi ob spremljavi orgel, na katere je igral dr. David Bandelj. Prav Bandelj, ki je še kot otrok zahajal v to cerkev in dolgo let bil strežnik in mu je g. Žbogar bil duhovni oče, je jubilaru namenil nekaj toplih besed v imenu vsega občestva. Dejal je: "Spošt. msgr. Žbogar, verjetno ste presenečeni, da smo se danes tako številni zbrali pri maši, zato da bi se skupaj z vami zahvalili Bogu, da vas ohranja med nami že 90 let. Težko je ob tako lepem jubileju voščiti kar koli, kar bi se odtegovalo od Božje milosti, ki žene naprej naš svet. Zato, dragi g. Cvetko, želimo se vam zah-

valiti za zgled in pomoč naši skupnosti in vam ob tem želimo, da bi vas Božja milost še hranila in ohranila ter vam omogočala, da bi svoji DA, ki ste ga Bogu izrekli pred leti,

lahko uresničevali še naprej. Bog vas živi!"

Mlada Sanja Vogrič mu je poklonila šopek cvetja, sam pa se je ob koncu sv. daritve rokoval z vsemi verniki, ki so mu vsak posebej čestitali ob 90-letnici njegovega krsta, ki je bil prav v cerkvi sv. Ivana. V to cerkev se je po vzgojiteljskem delu v malem semenišču in poučevanju na raznih italijanskih in slovenskih višjih šolah vrnil l. 1976 in od tedaj neomajno vsak dan opravlja službo Božjo in z ljubeznijo posreduje Kristusov nauk. Msgr. Žbogarju smo neizmerno hvaležni, da imamo vsak dan sv. mašo v Slovenskem pastoralnem središču. Zato mu enoglasno iz vsega srca hvaležno vzklikamo: vse najboljše in naj vam Bog nakloni čim več zdravja!

IK

KO OBJAMEŠ DUŠO.

NASTAL JE BenEssere, NOVI TEDNIK O ZDRAVJU.

Vsak mesec ti bodo nasveti in odgovori pomagali bolje živeti z vseh vidikov. Za dobro počutje je potrebno skrbeti za lastno telo, pa tudi ohraniti notranje ravnovesje ter biti v soglasju s sabo in z drugimi.

NOVO
— SAMO —
1€

BenEssere*
Zdravje z dušo
**OD ČETRTEKA,
21. MARCA**
V KIOSKIH

SAN PAOLO

Kratke

Veliki teden pri sv. Ivanu v Gorici

Odgovorni pri Slovenskem pastoralnem središču v Gorici pozivajo vernike, naj poskrbijo, da bodo dnevi velikega tedna res veliki. Na **veliki četrtek, 28. marca**, bo ob 10. uri v stolnici slovesna krizmena maša; ob 20. uri pri sv. Ivanu slovesna maša v spomin na zadnjo večerjo; po maši skupno češčenje. Na **veliki petek, 29. marca**, bo ob 15. uri pri sv. Ivanu križev pot za mlajše in spoved; ob 18.30 križev pot za odrasle; ob 19. uri obredi velikega petka; ob 20.30 mestni križev pot, ki ga bo vodil nadškof msgr. Redaelli. Na **veliko soboto, 30. marca**, bo v vseh cerkvah češčenje ob božjem grobu. Ob 20. uri bodo pri sv. Ivanu obredi velikonočne vigilije. Na **Veliko noč, 31. marca** (pozor: v veljavni stopi legalna ura!), bo ob 6.30 v stolnici slovesno vstajenijsko slavje s procesijo in slovesno mašo; svoj blagoslov nam bo podelil nadškof; ob koncu blagoslov jedil. Ob 8. uri maša pri sestrah na Korzu in v Zavodu sv. Družine, ob 9. uri maša na Travniku, ob 10. uri slovesna maša pri sv. Ivanu, ob 18.30 pri kapucinih. Na **velikonočni ponedeljek, 1. aprila**, bodo maše kot ob nedeljah (samo pri kapucinih odpade).

Na mestnem križevem potu tudi o Filipu Terčelju

Pri mestnem križevem potu na veliki petek, ki se bo začel ob 20.30 na Trgu sv. Antona, bo slovenska duhovnija sv. Ivana letos sodelovala že petič. Tokrat so ji dodelili prvo postajo. V glavnem so pri pripravi postaje dejavni člani birmanske skupine, ki se jim pridružijo drugi mladi in skavti. Na dodeljeni postaji preberejo odlomek iz Sv. pisma, zapojejo ob spremljavi kitar in preberejo razmišljanje o temi, ki jim je bila dodeljena. Letos je mestni križev pot posvečen sodobnim mučencem, ljudem, ki so v našem času darovali življenje za Kristusa. Štirinajst postaj bo razdeljenih na sedem postankov (Trg sv. Antona, Trg Cavour, začetek ul. Mazzini, občina, križišče ul. Roma-ul. Crispi, sv. Ignacij, škofijski ordinariat). Člani slovenske duhovnije so - na predlog g. Marijana Markežiča - izbrali lik Filipa Terčelja (1892-1946). Primorski duhovnik je doživel najlepša leta na Goriškem, kjer je naredil ogromno dobrega. Po vojni ga je komunistični režim zasledoval in obsodil narodnega izdajstva; ustrelili so ga. Ostali pričevalci so: Annalena Tonelli, indijski salezijanski redovnik, s. Maria Laura Mainetti, trapistov v alžirskem samostanu Tibhirine, msgr. Romero, g. Peppino Diana. Toplo vabljeni!

Kimovčev Pasijon v cerkvi sv. Ignacija

Tudi letos se je obnovila lepa, nad šest desetletij stara, trdno zakoreninjena navada, da se na cvetno nedeljo pri slovenski sv. maši ob deveti uri v cerkvi sv. Ignacija na Travniku oglasi z baročnega kora peti Pasijon, ki ga je tako globoko podoživeto

uglasbil F. Kimovec po evangeliju sv. Mateja. Tudi tokrat so se ob orglah, na katere je petje spremljala prof. Lojzka Bratuž, zbrali pevci iz mesta in bližnjih vasi, ki navadno pojejo na domačih korih, da bi v pesmi priklicali živo pred oči Kristusovo trpljenje. Sv. mašo je daroval g. Alessio Stasi, pomočnik g. Marijana Markežiča, župnijskega upravitelja v Slovenskem pastoralnem središču pri sv. Ivanu v Gorici. G. Stasi je tudi letos imel vlogo Jezusa, daljšo vlogo pripovedovalca pa je, kot že vrsto let, zapel Dario Bertinazzi, pevec, pevovodja in predsednik Združenja cerkvenih pevskih zborov. Na koro so pevci peli pod vodstvom Zdravka Klanjščka, ki je poleg Martina Srebrničiča in Silvana Bense izvajal solistične dele tega izrednega petega Pasijona, ki ga izvajajo le malokje in je res prava škoda, da bi šel v pozabo. Lepo bi bilo, da bi se starejšim pevcem pridružilo še kaj več mladih moči in da bi se verniki zavedali, kakšno bogastvo je ta Kimovčeva skladba, in se v večjem številu udeležili na oljčno nedeljo te slovenske svete maše na Travniku. / IK

Ločnik, 28. 3. 2004 - 28. 3. 2013

ALFREDU IERMANU

za 9. obletnico

Veliki četrtek je dan, ko se spominjamo Jezusove zadnje večerje, a tudi mi vsi tvoji najdražji se spominjamo, kako si točno pred devetimi leti na Božji poti na Sv. Gori nepričakovano zapustil za vedno vse nas, ki smo te imeli radi; zapustil si tale svet in odšel v večnost v objem Matere Božje. Še danes se nam vsem zdi neverjetno, a resnica je le ta, ki jo je treba žal sprejeti. Najlepša hvala vsem tistim preostalim prijateljem, ki se ga še kakorkoli spominjate in ga večkrat obiščete na pokopališču in mu prinašate cvetje in lučke, pa zanj tudi molite. Tata, devet let že v grobu mirno spiš, a v naših srcih še vedno goreče živiš in boš živel.

Blagoslovljeno Veliko noč na onem svetu ti želim vsi tvoji domači. Zbogom!

Žena Lojzka, hčerka Marina, prijatelj in sorodniki

Galerija Ars na Travniku / Stranka Slovenska skupnost je predstavila svoje kandidate

"Vsak glas šteje, zato voli stranko Slovenska skupnost!"

Minuli ponedeljek, 25. marca, je stranka Slovenska skupnost (SSk) predstavila v prostori likovne galerije Ars na Travniku goriške kandidate na deželnih upravnih volitvah, ki bodo potekale 21. in 22. aprila letos.

Goriški pokrajinski tajnik SSK Julijan Čavdek je v svojem daljšem posegu najprej orisal uspehe stranke, izzive, ki so pred njo, in nato predstavil pet kandidatov in obrazložil, kako je prišlo do njihove izbire. O Igorju Gabrovcu, deželnem svetovalcu stranke, je Čavdek dejal, da je bil izjemno tesno povezan z goriškim prostorom, o Marilki Koršič je dejal, da je zelo priljubljena in znana osebnost na Goriškem, saj je od malih nog prisotna v slovenskem javnem življenju, kot farmacevtka zelo dobro pozna zdravstvo in

težave preprostih ljudi, odlikuje pa jo tudi odlično politično delo v goriškem občinskem svetu, kjer je imela posluh predvsem za šolsko, družbeno in zdravstveno tematiko. O Mateji Černic, ki se je samo nekaj ur pred tiskovno kon-

bodeča neža, ki jo vodi, govorijo sami zase. Prav tako je Čavdek tudi dejal, da je Avguština Devetak mednarodno uveljavljen gostinec, ki že dolga leta slovi po svojem odličnem delu, kot je tudi poudaril njegovo dolgoletno

in njegove politične zasluge in končal z mislijo, da so vsi kandidati stranke dobre izbire.

Igor Gabrovec je v svojem nagovoru podčrtal predvsem svoje delo z goriškimi ljudmi, naglasil uspehe skupnega sodelovanja ter orisal svoje delo v deželnem svetu, Marilka Koršič vidi svoje delo v zavezanosti preprostemu človeku, podčrtala pa je tudi izjemen pomen šolstva in povezanosti z ljudmi. Mateja Černic je dejala, da sama ni imela dvomov glede kandidature za Slovensko skupnost in izpostavila pomen kulture, medtem ko je Avguština Devetak na kratko dejal, da nima kaj dodajati geslu: "Voli Slovensko skupnost!", saj je SSK edina zbirna stranka Slovencev v Italiji. Damijan Terpin je v svojem političnem nagovoru pozval vse slovenske volivce, naj ne razpršimo po nepotrebnem svojih glasov, ampak naj združimo volimo Slovensko skupnost.

Foto DPD

ferenco SSK vrnila s pomembnim mednarodnim uspehom iz Prage, je Čavdek dejal, da je ni potrebno posebej predstavljati, saj mednarodni uspehi vokalne skupine

politično pripadnost Slovenski skupnosti. Julijan Čavdek se je pomudil še pri predstavitvi Damijana Terpina, ki je priznan odvetnik in deželni tajnik SSK, podčrtal

Uprava bo morala upoštevati zakon 38/01
Negativno mnenje o centrali na biomaso

Te dni smo zabeležili nekaj pomembnih dogodkov na področju občinske uprave. Občinski svetnik SSK Walter Bandelj je dosegel, da je morala goriška uprava spreminiti sestavo krajske komisije in je vanjo vključila tudi zastopnika Slovencev, kot to predvideva zakon 38/01. Občina Gorica bo

zapravila krovni organizaciji SSO in SKGZ za imeni, ki ju bo izbrala v dogovoru s paritetnim odborom. Gre za pomemben dosežek z vidika manjšinske zaščite in upravljanja z območjem goriške občine. Razveseljiva novica je tudi dejstvo, da bo goriška občinska uprava postavila nove dvojezične ta-

ble. Postopek, ki ga od začetka spremlja svetnik Demokratske stranke David Peterin, bo najprej zadeval tri t. i. slovenske rajone, Pevmo-Oslavje-Štmaver, Podgorje in Štandrež, kjer bo treba kar za nekaj krajev napisati na cestne table tudi slovenski naziv. Upajmo, da se postopek ne bo ustavil le pri tem in da bo zaobjel celotno Gorico, ki ima skoraj povsod okraje s slovenskim nazivom, začeni s Travnikom. Ponedeljkov občinski svet je obravnaval sporno lokacijo dveh novih central na biomaso. Zadeva je močno prizadela javnost in številni občani so priso-

stvovali obravnavi te zadeve. Svetnika SSK Marilka Koršič in Božidar Tabaj sta posegla in podčrtala vprašljivost lokacije central v bližini stanovanjskih objektov. Tabaj je predstavljal poročilo, ki ga je na občinsko upravo naslovilo društvo SKultura 2001. Walter Bandelj pa je predsedniku goriškega občinskega sveta izročil več sto podpisov občanov, ki se ne strinjajo z lokacijo central. Občinski svet je na koncu izglasoval negativno mnenje, kar lahko imamo za lep uspeh, saj bo to pomembno vplivalo na končno odločitev.

JČ

Cerkev sv. Ivana v Gorici / Postni meditativni koncert
In spet sem vitki vrč za božjo kri

Da se ob valovanju zvočnih odtentov sodobne glasbe in prepletanju s čustvi prepojenih misli v vezeni in nevezani besedi lahko poglobljeno prepustimo premisslavljanju dogodkov, ki jih v razmislek kot na milostnem pladnju ponuja postni čas, čas prečiščevanja naših src ob misli na trpljenje in večno življenje, nas je prepričal postni meditativni koncert pod naslovom *In spet sem vitki vrč za božjo kri*. Zelo posrečeno izbran naslov je verz iz zadnjih stihov sonetnega venca pesnika Franceta Balantiča. Vsebinsko globoko doživeti večer so priredili Slovensko pastoralno središče Gorica, župnija sv. Andreja apostola Štandrež in Združenje cerkvenih pevskih zborov Gorica, v sodelovanju s Svetom slovenskih organizacij. Zamisel zanj se je porodila mladima dr. Davidu Bandlju in univerzitetni študentki Lucreziji Bogaro. Oba sta zelo aktivna v našem kulturnem življenju in sta s tem večerom dokazala, da bi morala naša skupnost bolj pogosto dajati možnost mladim, da razprejo svoja poustvarjalna krila in svobodno izrazijo to, kar nosijo v sebi.

David Bandlja poznamo tudi kot pesnika in glasbenika. Po študiju klavirja in viole na Slovenskem centru za glasbeno vzgojo Emil Komel v Gorci ga je prevzelo zborovodstvo. Prve smernice za to je dobil pri pevovodji Hilariju Lavrenčiču, nato je opravil zborovodsko šolo

pod vodstvom Stojana Kureta in Ambroža Čopija in še druge strokovne tečaje z uglednimi glasbenimi osebnostmi. Devet let je bil zborovodja MePZ Štandrež, dve leti goriškega mešanega mladinskega zbora Primož Trubar, član pevske skupine Musicum (1999 - 2011) in Vokalne akademije Ljubljana (odl. 2011). Poleg tega, da je izdal tri zbirke svojih poezij in zbirko esejev, je me drugim z Ivanom Florjancem objavil izbor del skladatelja Stanka Jericija. Sedaj poučuje klavir na SCGV E. Komel. V orgelski igri pa se izpopolnjuje z uveljavljenim goriškim organistom Marcom Colello. Od letošnjega januarja vodi tudi Mladinski zbor Emil Komel. Poleg vsega je organist v goriški cerkvi sv. Ivana. In prav v tej cerkvi je bil omenjeni koncert, v torek, 19. marca zvečer. Žal se ga je udeležila le peščica, sicer zelo pozornih poslušalcev, ki so občutili globoko sporočilnost posrečeno izbranih skladb in veznih besedil, izvzetih - v povzetkih ali kot celota - iz del slovenskih pesnikov Ivana Dobnika, Franceta Balantiča, Edvarda Kocbeka, Braneta Senegačnika, Vilija Steguja, Vladimira Truhlarja in iz evangelija po Janezu. Ta besedila je z občutkom, tudi s pozornostjo in lepoto izgovorjavo jezika in na bo-

gato vsebino misli, interpretirala Lucrezia Bogaro, ki studira umetnostno zgodovino na ljubljanski filozofski fakulteti in se je že v otroških letih srečala z glasbo na SCGV E. Komel. Nato pa jo je navdušilo zborovsko petje, ki ji je, odkar poje v dekliski vokalni skupini Bodeča neža, dalo veliko zadoščenj. Nekaj časa že vodi otroški cerkveni zbor v Štandre-

David Bandelj in Lucrezia Bogaro

žu. Poznana pa je tudi v ljubiteljskih gledaliških krogih kot razigrana pripovedovalka pravljicnih zgodb v Feiglvi knjižnici v Gorici in kot uspešna debitantka v števerjanski Dramski družini F. B. Sedej v letošnji predstavi Umor v vili Roung. Njeno podajanje s prodornostjo obžarjenih izpovedi izbranih slovenskih besednih

umetnikov in Janezovega evangelija ter orgelske skladbe v temperamentnem izvajanju Davida Bandlja so se harmonično dopolnjevali in spajali v svetlo, upanja polno sporočilo, ki naj nas po zemeljskem križevem potu pospremi v nebeški sijaj, po katerem hrepenijo naše duše. Pod oboki male, a vselej prijazne cerkve sv. Ivana so se najprej v trpkih tonih zaslišale skladbe *Eremit* Gojmirja Kreka (1875-1942), iz *četrte knjige preludijev* Stanka Premrla (1880-1965), *Miserere*, *De profundis*, iz *50 preludijev* Emila Komela (1875-1960) *De profundis*, *Requiem*, *Stabat Mater*, prazvedbe mladih goriških glasbenikov Silvana Zavatlava (1968) *Zapuščena - preludij* in Marca Colelle (1972) *allegro iz Sonate za orgle* ter nepozabnega Stanka Jericija (1928-2007) *Lumen Christi*, variacija za orgle. Za temi je v vsej veličasti velikonočne radosti zazvenela *Aleluja*, fuga za orgle Danila Fajglja (1840-1908), ki je kar najlepše zaokrožila to pronicljivo srečanje z univerzalno govoricno glasbo, ki se je ob premisslavljeni izbiri pomenljivo spajala z zlahtno stvano literarno besedo. Isti koncert, sicer z drugim besednim izvajalcem - tokrat je vlogo prevzel g. župnik in dekan Karel Bolčina -, je bil v cerkvi sv. Andreja apostola v Štandrežu, na oljčno nedeljo, 24. marca 2013.

Iva Koršič

Ob prvi obletnici smrti Demetrija Ceja

Topel spomin na dragega slikarja

Prav na dan, ko se je lani s tega sveta za vedno poslovil slikar in scenograf

2013, proti večeru odprli po obsegu skromno, a nič manj pomenljivo razstavo njegovih del, ki so jih za to priložnost dali v ogled prijatelji in Cejevi domači. Zamisel za tako lepo snidenje, ki bi ga bil likovni umetnik Cej gotovo vesel, saj v svoji skromnosti in zadržanosti ni ljubil blišča, je dala prijazna gospa Alice, draga umetnikova prijateljica, ki mu je ljubice in nesebično lajšala zadnje najbridkejše mesece pred smrtjo. Večer so ji pomagali urediti časniki Alex Pessotto, Cejeva sinova, Igor in Danijel z ženama, in drugi slikarjevi prijatelji, ki so se ob tej priložnosti z iskrenimi besedami spomnili na Ceja, ki je bil preprost in je tako živo znal opisovati svoje revno, a srečno otroštvo. Ta radost se je kasneje zrcalila v njegovih delih.

Demetrius Cej (28. maj 1921, Beograd - 23. marec 2012, Gorica), mu je skupina goriških prijateljev pripravila prisrčno srečanje v spomin. V kavarni Commercio v ulici Morelli v Gorici so v soboto, 23. marca

prijatelji, ki so se ob tej priložnosti z iskrenimi besedami spomnili na Ceja, ki je bil preprost in je tako živo znal opisovati svoje revno, a srečno otroštvo. Ta radost se je kasneje zrcalila v njegovih delih.

Spomnili so se, kako rad je, čeprav ni bil gostobeseden, pripovedoval o svojem delu, tudi tistem v ladjedelnici, kjer je v odmorih slikal, namesto da bi počival. Najraje se je med pogovarjanjem zaustavljal pri kulturi; kroniko in politiko pa je z nasmehom na ustnicah raje zaobšel. Zelo vesel je bil, da so ga hodili obiskovat prijatelji, pri izbiranju katerih ni gledal na njihovo narodnost. Rad je imel ljudi, s katerimi je lahko delil skupna zanimanja. Bil je zelo blag, človeški. Gostoljubje je nudil s srcem. Prisotni režiser Francesco Macedonio je podčrtal njegovo dolgoletno scenografsko delo v raznih gledališčih. Žal se je od tega le malo ohranilo. Menil je, da ga gledališčniki niso znali dovolj ceniti. Še marsikatera prijazna beseda

je bila izrečena na sobotnem spominskem srečanju ob njegovih slikah, od katerih je ena bila zelo posrečen avtoportret.

Med udeleženci, poleg obeh sinov in njunih soprog, njegove sestre Dragice in nečakinje Deane, so bili prisotni tudi prof. Joško Vetrh, slikarji Sergio Altieri, Ignazio Doliach, Renzo Moreo in Luciano De Gironcoli, režiserja Francesco Macedonio in seveda še drugi Cejevi znanci, ki so se na preprost, a zelo prisrčen način spomnili na dragega prijatelja Demetrija Ceja.

IK

Tutti di MARKET
Peter Povšič
GORICA - Tržaška ul. 261
tel. 0481.21193

grafica goriziana
tipografia
tiskarna
printing house
buchdruckerei
since 1966
34170 Gorica
Ul. Gregorčič, 18
tel. 0481 22116
fax 0481 22079
info@graficagoriziana.com

PRODAJA IN
POPRAVILA KOLES
E. ČUK
GORICA - Trg Cavour 9
Tel. 0481 535019

LA SUBIDA
JOSKO IN LOREDANA SIRK
KRAJ MONTE 22
KRMIN
TEL. 0481 60531
WWW.LASUBIDA.IT

Koršič
ost'eria + gostilna.
Sovenca 7
Števerjan
T. 0481 884248

Gostilna «FRANC»
Domača kuhinja
Zaprto ob nedeljah
in ponedeljkih
SOVODNJE OB SOCI (GO)
Prvomajska 86, tel. (0481) 882038

Vesele praznike
URARNA
ZLATARNA
ŠULIGOJ
Gorica, ulica Carducci, 49
Tel. 0481.535657 • www.suligoj.com

Obvestila
Prispevke za Slovenski center za glasbeno vzgojo Emil Komel v spomin na rojatelja prof. Silvana Kerševana lahko nakazete na bančni tekoči račun: Banca di Cividale (Via Kugy, 2, Gorica) IBAN IT 30 C 05484 12402 003 570 036 225; SWIFT CIVITZC s pripisom: za SKLAD SILVANA KERSEVANA. Informacije na tajništvo SCGV Emil Komel, tel. št. 0481 532163 ali 0481 547569.

SPDG prireja v prvem tednu julija izlet na Slovaško in Poljsko.

Program predvideva, poleg vzponov na vrhove v Tatrah, tudi obisk rudnika soli Wielicka, Krakowa in uničevalnega taborišča Oswiecim, v vzhodnem delu Poljske pa obisk spominskega obeležja in poklon v prvi svetovni vojni padlim rojakom. Prevoz bo z avtobusom. Prijave in informacije (Vlado: tel. 0481/882079) do konca marca.

Vabilo na romanje v Medjugorje: od 3. do 6. maja letos. Poleg vzpona na Križevac in Hrib prikazovanj se bodo romarji letos udeležili češčenja Sv. križa in Najsvetejšega in tudi svetih maš. Udeleženci romanja potujejo z veljavno osebno izkaznico tako iz Italije kot iz Slovenije. Vpis za Gorico: Darko 00393703201305 ali 0481 32121; za Tržaško Jože Markuža, župnik v Zgoniku 040 229166; za Slovenijo 00386 5 3022503.

Poletno potovanje z Novim glasom v letu 2013: Gruzija, 8 dni na Kavkazu od 20. do 28. junija 2013 (vpisovanje najkasneje do konca meseca marca). Spored in vpisovanje na sedežih Novega glasa v Gorici in Trstu.

Društvo slovenskih upokojencev za Goriško obvešča člane in prijatelje, da je za izlet v Pariz od 18. do 24. maja prostih še nekaj mest. Vpisovanje ob sredah od 10. do 11. ure na društvenem sedežu v Gorici na korzu Verdi 51/int. Na račun 300 evrov. Udeleženci morajo imeti ob vpisu veljavni dokument za tujino. Iščem delo kot pomočnica v gospodinjstvu (likanje, čiščenje, kuhanje) ali negovalka starejših oseb. Tel. 003865-3001328.

Nudim varstvo otrok na svojem domu, lokacija Miren. Starost: 0 mesecev - 5 let. Več informacij: 00386 40 700111. Potrebujete pomoč pri čiščenju ali likanju? Sem mlajša gospa z izkušnjami. Kličite zvečer na tel. 00386 70777505.

Gospa išče delo za likanje in čiščenje na območju Gorice tel. +386 31 449311.

Darovi
Za misijonarja Pedra Opeko 50 in Danila Lisjaka 50 evrov daruje A. H.

V spomin na Mirota in Zmago Peric daruje F. A. z družino 50 evrov za misijone.

Cestitke
Dekliška vokalna skupina

Darovi
Za misijonarja Pedra Opeko 50 in Danila Lisjaka 50 evrov daruje A. H.

V spomin na Mirota in Zmago Peric daruje F. A. z družino 50 evrov za misijone.

Cestitke
Dekliška vokalna skupina

Darovi
Za misijonarja Pedra Opeko 50 in Danila Lisjaka 50 evrov daruje A. H.

V spomin na Mirota in Zmago Peric daruje F. A. z družino 50 evrov za misijone.

Cestitke
Dekliška vokalna skupina

Darovi
Za misijonarja Pedra Opeko 50 in Danila Lisjaka 50 evrov daruje A. H.

V spomin na Mirota in Zmago Peric daruje F. A. z družino 50 evrov za misijone.

Cestitke
Dekliška vokalna skupina

Darovi
Za misijonarja Pedra Opeko 50 in Danila Lisjaka 50 evrov daruje A. H.

V spomin na Mirota in Zmago Peric daruje F. A. z družino 50 evrov za misijone.

Cestitke
Dekliška vokalna skupina

Bodeča neža z Vrha Sv. Mihaela je pod vodstvom zborovodkinje Mateje Černic ponovno posegla po odličnem rezultatu. Na mednarodnem tekmovanju Young Prague 2013 v Pragi na Češkem je osvojila absolutno prvo mesto v kategoriji dekliških zborov ter prejela zlato plaketo tekmovanja in posebno nagrado za umetniški vtis. Za izjemen dosežek čestita zboru in zborovodkinji Zveza slovenske katoliške prosvete.

Ob uspešno opravljenem doktoratu na tržaški univerzi izrekajo Aljoši Dorni iskrene čestitke in mu želijo še mnogo uspehov in zadoščenj člani in prijatelji SKPD "F. B. Sedej" iz Števerjana.

Voščila
Društvo slovenskih upokojencev za Goriško vošči članom in prijateljem vesele velikonočne praznike.

RADIO SPAZIO 103
Slovenske oddaje (od 29.3.2013 do 4.4.2013)

Radijska postaja iz Vidma oddaja na ultrakratkem valu s frekvencami za Goriško 97.5, 91.9 Mhz; za Furlanijo 103.7, 103.9 Mhz; za Kanalsko dolino 95.7, 99.5 Mhz; za spodnjo dolino Bele 98.2 Mhz; za Karnijo 97.4, 91, 103.6 Mhz; na internetu www. radiospazio103. it. Slovenske oddaje so na sporedu vsak dan, razen ob sobotah, od 21.30 do 22.30. Ob nedeljah od 14.30 do 15.30. Spored:
Petek, 29. marca (v studiu Niko Klanjšček): Zvočni zapis: posnetki z naših kulturnih prireditev - Glasba iz studia 2.
Nedelja, 31. marca (vodi Ezio Gosgnach): Okno v Benečijo: oddaja v benečanskem in rezijanskem narečju.
Ponedeljek, 1. aprila (v studiu Andrej Baucon): Narodnozabavna in zabavna glasba - Zborovski kotiček - Iz krščanskega sveta - Zanimivosti iz naših krajev - Obvestila.
Torek, 2. aprila (v studiu Matjaž Pintar): Utrinki v našem prostoru - Glasbena oddaja z Matjažem.
Sreda, 3. aprila (v studiu Danilo Čotar): Pogled v dušo in svet: Lepo mi poje črni kos - Izbor melodij.
Četrtek, 4. aprila (v studiu Andrej Baucon): Lahka glasba - Zanimivosti doma in po svetu - Obvestila.

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
ob častitljivem življenjskem jubileju iskreno voščimo, da bi mu Bog naklonil še veliko zdravih dni.

VSI PRI UPRAVI IN UREDNIŠTVU NOVEGA GLASA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

Msgr. CVETKU ŽBOGARJU
želijo čim več zdravlja in obilo Božjega blagoslova zvesti in neizmerno hvaležni

ČLANI DUHOVNIJE SV. IVANA

ALUMINIJASTE
ZASTEKLITVE
KOVASKI IZDELKI
Tabaj F.lli s.n.c.
Miloš in Rajmund
ŠTANDREŽ - GORICA
ul. A. Gregorčič 24
Tel. 0481/21514 • Faks 0481/21987
barbara@tabaj.191.it

IL BOTTONE
Sošol Nadja
Kupuj v samem
središču Gorice!
Izbira in kakovost brez primerjave
Vesele praznike!
TRAVNIK 26
zraven Katoliške knjigarne

MARIG MUCCI
MARIO MUCCI S.R.L.
PROIZVODNJA
IN INŠTALACIJA
KLEPARSTVA
Ulica A. Gregorčič 20/2 • 34170 GORICA
Tel. 0481/21828 • Fax 0481/524657
info@muccilattonerie.com
www.muccilattonerie.com

GOSTILNA 1971 GOSTILNA
V. PRIMOŽIČ
DOMAČA KUHNJA
GORICA
Drevored
XX. Septembra, 134
Tel. 0481.82117
Faks 0481.548864

Distribucija pijač **NARDIN GORICA**
Ulica Svetega Mihaela 324
Tel. 0481.21065, Faks 0481.522410
LASKO
Union
Murauer
FORST

Lojzanda VRH SVETEGA MIHAELA
"Deveta" 1870
Tel. 0481.882488
www.devetak.com
OKUSNE DOBROTE DOMACE ZEMLJE
Čotova družina vošči vsem
blagoslovljene Velikonočne praznike

KULTURNI CENTER LOJZE BRATUŽ
v sodelovanju s CIRCOLO FOTOGRAFICO ISONTINO
Vljudno vabita na
odprtje fotografske razstave
VIDIKI VERNOSTI V PRVI SVETOVNI VOJNI 1914 - 2014
Kulturni center Lojze Bratuž
Sobota, 6. aprila 2013, ob 17.30

Dragi spomini

Odmev nekdanjih velikonočnih zvonov

V zgodnjem velikonočnem jutru, še posebno če zarja osvetljuje jasno nebo, je tudi sedaj lepo prislunhiti radostnemu poznavanju cerkvenih zvonov, ki oznanjajo veličastno vstajenje Jezusa Kristusa, ker je dokončno premagal smrt, potem ko je pretrpel grozne muke, da bi se tudi mi nekoč lahko veselili njegovega večnega nebeskega kraljestva. A kljub občutku radosti se mi zdi – morda pa se pri tem oglašajo leta, ki so se nakopila do sedaj! –, da je bilo včasih to veselje bolj živo. Morda zato, ker je bil postni čas res čas vzdržka – sicer tudi vse leto otroci nismo imeli takega izobilja, kot ga imajo sedaj, čeprav se ob tej krizi, ki pesti vse nas, morda vračamo v čase, ko je bilo življenje bolj skromno, a verjetno bolj srečno. Otroci smo v postu vedeli, da moramo biti bolj pridni, ubogljivi, da bo domači radijski sprejemnik pogosto stal na omari prav tiho in da se bo

namesto glasbe po njegovih valovih oglasil mamin glas, ki bo vso družino, zbrano ob domači mizi, vabil k molitvi rožnega venca. Povsem naravno je bilo, da smo ob nedeljah popoldne zahajali v cerkev sv. Ignacija, kjer je g. Stanko Jeričjo molil križev pot, kot so ga včasih, tako da se je pomikal po cerkvi od postaje do postaje. Pri tem so mu pomagali strežniki nositi križ, ki je s prikazanimi mučilnimi orodji vzbujal v otroških dušah posebno sočutje do Jezusa, ker je moral prestajati strašanske muke. Tudi petkove pridige, ki smo jih poslušali s prižnice iste cerkve, so bile nepogrešljivi mejniki postnega časa. Oljčna nedelja z blagoslavljanjem oljk je bila edina svetlejša točka v spokornem času, a se je kaj kmalu stemnila, ko smo skoraj trepetaje s kora cerkve sv. Ignacija poslušali evangelij po Mateju, ki ga je tako mojstrsko v glasbo in pesem stal F. Kilmovc in so ga znali krepki

moški glasovi, med katerimi sta mi ostala najbolj v spominu tenor Viktorja Prašnika in bas Mak-

sa Komaca, tako ganljivo posredovati vernikom. Msgr. Močnik je v brezbiteriju navadno zapel vlogo Jezusa; ob živem pred-

stavljanju prizorov se mi je trpeči Jezus, in z njim še msgr. Močnik, resnično zasmilil. Pripovedovalec je bil navadno g. Eržen. Tudi otroško srce je močno zaznalo bridkost, ki jo je okusil Kristus. Najbolj pridni in umirjeni smo seveda otroci morali biti v svetem tridnevju. Mama je imela takrat, poleg skrbi, da ne bi zamudili udeležbe verskih obredov, veliko dela v domači hiši. Tiste dni je namreč vabljivo zadiša-

ne bosta dovolj vzhajala, ali, da se bo kruh "premrazil", da ne bo vse premalo ali preveč pečeno..., a vselej se ji je vse posrečilo, saj je bila v pripravi teh tradicionalnih velikonočnih sladice prava mojstrica. Prizadevala si je, da je bilo vse pripravljeno, ko je na veliko soboto duhovnik – navadno je bil to g. Eržen – prišel na dom, kot je bilo tedaj v navadi, blagoslovit te dobrote, ki jih je bilo (seveda!) strogo prepovedano pokusiti pred velikonočnim zajtrkom. To je veljalo tudi za doma skuhan pršut, za "fulje", za pirhe, ki jih je barvala z zunanjimi luskolisti čebule; sestre, ki sta bili večji, sta pirhe okrasili, s tem da sta narisali slovenske motive z iglo, namočeno v varekino. Živo mi je ostalo v spominu tudi to, da so na veliko soboto prihajali k nam strežniki, fantje z naših koncev "solkanškega polja", in prinašali blagoslovljeno žerjavico, ki jo je mama pazljivo polagala v štedilnik. Najbolj pa smo seveda pričakovali nedeljsko vstajenje v goriški stolnici, ki je imelo že tedaj dolgo tradicijo. Brez velikih težav smo v ranem jutru vstali, se skrbno "pražnje" oblekli – zdi se mi, da je bila pomlad okrog Velike noči mnogo manj mrzla in bolj prijazna kot sedaj, saj smo si navadno tak-

rat že obuli "dokolenke" in pomladne čevljičke. Treba je bilo pohiteti, da ne bi zamudili vstajenske maše in njene začetne trikratne, najprej tihe, potem vedno glasnejše aleluje, ki je naznanjala, da je Kristus res vstal iz groba. To versko resnico so poudarjale mogočna "himna" Kristus je vstal in vse ostale prelepe slovenske velikonočne pesmi, polne radosti in veselja. Po maši, katere se je vselej udeleževala velika množica slovenskih vernikov iz Gorice in okolice, in po voščilih prijateljem in znancem smo se odpeljali domov, kjer nas je čakal velikonočni zajtrk na mizi, pogrnjeni s prazničnim prtom. Na njem so bile "ta boljše" skodelice, v njih dišeča ječmenova kava, na krožniku, namenjenem takim priložnostim, pa je zadišala orehova potica z rozinami. Pirhi so se svetili v košarici in kuhan pršut je slastno vabil. Lepo je bilo. O čokoladnih jajcih, ki so sedaj poleg "golobice" simbol (!) velikonočnih praznikov in že takoj po pustu v kriččih ovitkih mamijo otroke in jih prepričujejo, da je Velika noč predvsem postopanje po trgovinah in nakupovanje, ni bilo ne duha ne sluha. Le redkokdaj se je doma znašlo kakšno čokoladno jajce: zunaj je imelo debelo glazuro iz sladkorja, v notranjosti obdano s čokolado.

Ja, res je imelo nekdanje praznovanje Velike noči precej drugačen prizvok od današnjega!

Iva Koršič

Ob 150-letnici smrti

Velikonočno pismo msgr. Ivanu Trinku

Špoštovani gospod prof. Ivan Trinko-Zamejski, Velika noč je pred vrati in te dni, ko se naši ta mali pripravljajo na barvanje pirhov, sem se spomnil, da mi je nekoč znani etnograf Milko Matičetov pripovedoval o tarčmunkskih pirhah, ki ste jih na prošnjo etnografskega muzeja poslali v Ljubljano. Takrat se mi je zdelo imenitno, ker mi je Matičetov, ki se od dijaških let zanima za ljudsko blago in bogato izročilo Benečanov in Rezijanov, povedal, da so ti pirhi iz Vaše rojstne vasi nekaj posebnega, ker so na njih upodobljeni predvsem živalski motivi: prelet lastovic, petelin na dvo-rišču, lisica zvatorepka itd. No, sem si mislil, to je tema za našega 'mulca', ki ima rad živali.

Misel na tarčmunske pirhe pa me je spomnila, da sem Vam dolžan zapoznala voščila, saj smo se 25. januarja spominjali 150-letnice vašega rojstva. Okrogli jubilej je tedaj obeležil tudi Novi glas, a ker so se in se še bodo v naših krajih, predvsem pa v Benečiji, v tem letu vrstili razni dogodki, ki so vam bili in še bodo posvečeni, je to pismo upravičeno. Sploh pa, kot pravijo, voščila in dobre želje ne zastarijo! Na Vas sem sicer mislil tudi v dneh, ko smo lahko poslušali izjave nekaterih naših zamejskih politikov o sklepanju volilnih dogovorov in sodelovanju z italijanskimi strankami. Nič novega, sem si mislil, in se spomnil, kako so se jeseni leta 1920, še pred podpisom rapalske pogodbe, slovenski krščansko-socialni politiki obrnili na Vas, da bi jim pomagal pri navezovanju stikov z voditelji Sturzove Italijanske ljudske stranke, saj ste bili aktivno angažirani v političnem življenju tudi kot pokrajinski svetovalec v Vidmu, kamor ste bili izvoljeni v čedajskem volilnem okrožju prvič leta 1902 in nato redno potrjeni vse do leta 1923. Že ta podatek nedvomno potrjuje Vaše sposobnosti in neutrudno zavzemanje za dobrobit prebivalstva, kar so Vam priz-

navali tudi politični nasprotniki. Če se dobro spominjam, sta skušala v tistih mesecih, ko se je bližal podpis rapalske pogodbe, zlasti msgr. Ličan, ki je bil med vodilnimi člani duhovniške stanovske organizacije Zbora svetčnikov svetega Pavla, in tajnik te organizacije Šček doseči don Sturza oz. njegove ožje sodelavce, da bi jim orisali stanje slovenske narodne skupnosti, ki se je znašla pod italijansko oblastjo, in doseči pri tej vse bolj pomembni italijanski politični sili pomoč v boju za

doseglo določenih manjšinskih pravic. V Ščekovih Paberkih, to so veliki zvezki, ki jih hrani škofijski arhiv v Kopru, sem svojčas našel kar nekaj Vaših pisem v odgovor Virgilu Ščeku. V pismu z dne 24.10.1920 med drugim pišete Ščeku: "kar se tiče akcije 'del Partito popolare italiano' v korist 'novih zemlja', sem prepričan, da Vas bo ta stranka krepko podpirala v vsakem oziru. O tem sem govoril že večkrat v merodajnih krogih. Poskrbel bom, da pridete v neposredno zvezo s kakim izmed naših državnih poslancev, posebno z odv. Fantonijem, kateremu sem se priporočil, da si vzame skrb za Vas, kar mi je z navdušenjem obljubil. On je pripravljen priti med Vas, kadar si želite, samo da mi sporočite kam in kedaj", vendar ti Vaši napori – resnici na ljubo – niso prinesli zaželjenih političnih sadov. Zanimalo bi me vedeti, kako ste gleda-

li na poznejšega senatorja Fantonija po drugi svetovni vojni, ko je postal eden vodilnih predstavnikov furlanske Krščanske demokracije, in ali ste še vzdrževali stike z njim oz. kako je ta vplivni politik gledal na benečansko vprašanje.

Po podpisu rapalske pogodbe so se razmere v priključenih krajih drastično poslabšale, saj so se bližale parlamentarne volitve in italijansko fašistično nasilje se je strašno stopnjevalo zlasti v Istri in na Tržaškem, vseeno pa je bil volilni uspeh 'Jugoslovenske narodne stranke' izreden, kot ste sami zapisali v pismu z dne 6.6.1921, "vse je slavno izpadlo". V tem istem pismu pa ste se tudi izkašljali in izrazili svoje razočaranje nad preračunljivostjo samega don Sturza in rimskega vodstva stranke. Kako aktualno zvenijo stavki, ki ste jih zapisali: "Kot se spominjate, ste mi dali nalogo, da posredujem za Vas pri ne...

tež stranki. Jaz sem takoj napisal dolgo pismo in vse podrobno razložil in sicer z najkrepkejšimi izrazi ter vse poslal don Sturzu s priporočilom odvetnika Pettoella. Toda Sturzo ni odgovoril. Potem sem zopet pisal. Nič! Nadalje sem pisal poslancu Fantoniju, naj gre osebno po odgovor. Nič! Ko je šel Pettoello v Rim po raznih zadevah, sem mu naročil, naj pove don Sturzu v najkrepkejših izrazih vse kar mu gre od moje strani. Posebno naj naglaša to, da odgovor ne gre meni, ampak vsem Slovincem in da se popolnoma ne-civilno vede proti sto in stotisočim ljudem, ki so se tako ponižali, da so prosili za pomoč v imenu skupnih krščanskih načel. Rekel je, da mi odgovori ustno, ker mora priti v Videm. O vsem tem Vam doslej nisem nič pisal, ker me je jezilo. Zdaj pa sem omenil to, da boste vedeli, kakšni so ti veliki možje.

... Izmed naših katoliških furlanskih poslancev Vam bo šel na roko posebno Fantoni, pa tudi Biavaschi in Tessitori, nova izvoljena, Vas bosta podpirala. Naši so nasprotni Sturzu".

Tako ste pisali Ščeku in s tem veliko povedali o tem, kako ste gledali na politiko in vlogo politika v družbi. Prav gotovo nam danes primanjkuje takih ljudi, ki so svoje politično delo razumeli prvenstveno kot službo družbi in ljudem, iz katerih so izhajali, v smislu gesla, ki ste se ga tudi sami držali, ko ste v zadnjem pismu Ščeku s konca decembra 1929, ko mu odgovarjate na pismo, v katerem vas sprašuje o slovenski slovnici, ki ste jo sestavili za potrebe pouka slovenskega jezika v videmskem semenišču, da za slovenskem stvar: "non recuso laborem" (ne zavračam dela).

Glede prof. Biavaschija pa bi me zanimalo vedeti, ali ste z njim še vzdrževali stike. To je morala biti res edinstvena osebnost, saj, če se ne motim, je bil eden redkih univerzitetnih profesorjev, ki ni hotel vstopiti v fašistično stranko, kar ga je seveda stalo izgubo stolice za pravno filozofijo na padovanški univerzi.

Špoštovani msgr. Trinko, mogoče je bilo v tem mojem pismu preveč politiziranja, a v teh dneh, ko se bližajo deželne volitve, ki bodo zaradi reforme v deželni svet privedle manjše število svetovalcev, je to zelo pereče vprašanje. Saj veste, kaj pomeni, če imaš v takem zboru izvoljenega človeka, ki narodni skupnosti lahko pomaga ali ne... Kako prav ima deželni tajnik Slovenske skupnosti Terpin, ko ugotavlja, da če smo pred leti imeli v deželnem svetu pet slovenskih svetovalcev in sta v sedanjem dva, je v novih razmerah sploh vprašljivo, ali bo mogoče zbrati potrebne glasove za izvolitev enega, ter vse volivce poziva, naj se zamislijo in odločajo, da ne bi prišlo do razprševanja glasov. Oprostite, mogoče sem predolgozvezen, a prepričan sem, da tudi tam v nebeškem Jeruzalemu pozorno spremljate življenje svojih dragih Benečanov in ostalih Slovincem v Italiji. Zato Vas prosim, da pri Najvišjem prosite za vse nas, predvsem pa, da bi ob bližnji Veliki noči našli spet pot vase in do osebnih duhovne prenovne, saj le če bomo duhovno 'močni', bomo zmogli tudi ostale napore. Lep pozdrav!

Vaš Marko Tavčar

Nekaj besed o diagnozi

Psihijatrija XXI. stoletja: Diagnoze naj bodo v oklepajih / Duševno zdravje

Zadnji izvod revije "Aut Aut - La diagnosi in psichiatria" - Aut Aut, Diagnoza v psihijatriji, ki je izšel februarja 2013 pri založbi Il Saggiatore, uvaja, v svojih bistvenih sporočilnostih, najsodobnejše filozofsko pojmovanje psihiatrskih ved. Navajam iz korektnosti avtorje, ki so prispevali eseje: Mario Colucci, Benedetto Saraceno, Giovanna Gallio, Pierangelo Di Vittorio, Peppe Dell'Acqua, Paolo Migone, Allen Frances, Michel Minard, Vittorio Lingiardi, Francois Gonon, Luciana Degano Kieser, Roberto Beneduce, Mauro Bertani, Fulvio Marone, Antonello Sciacchitano, Francesco Stoppa, Pier Aldo Rovatti.

Najsodobnejše filozofsko pojmovanje psihiatrskih ved je humanocentrično, predvsem v svojih bistvenih konotacijah osredotočeno na human, človeški kapital ali enostavneje na upravljanje človeškega kapitala, ki je bolnik. Iz prispevkov, esejev in zapisov navedenih avtorjev izhaja prepričanje, da je bistveno v psihiatrskih prijemih ravnanje z bolnikom kot s humanim kapitalom, nikakor ne kot z bolnim človekom. Kaj pomeni diagnoza? Ali nima osredotočenost na diagnozo včasih uničevalne poteze, na primer pri diagnozi shizofrenije, ko družba, ki bolnika obdaja, hote bolnika vidi zgolj kot bolnika, celo nevarnega, in torej enostavno človeka, ki ne spada v skupnost, torej neobvladljivega znotraj skupnosti, znotraj družbe? Ali ni morda res, da je taka nečloveška psihijatrija, ki shizofrenega človeka privede na posteljo ali celo zaveže k postelji, popolnoma izgubila terapevtske poteze in bistvene terapevtske značilnosti? Ali ni tudi družba slaba, ko zaznamuje in zapečati bolnika zaradi diagnoze, ki jo le-ta ima? Ali ne gre v takih primerih za izključitev osebkov, ki bi vsekakor moral odigravati določeno družbeno vlogo ter imeti možnost, da ga družba posluša? Psihiatrična diagnoza lahko človeka zapečati, ga izključi iz družbene produktivnosti, ga zamori v bistvenosti njegove eksistence. Diagnoze so bistveno pomembne v medicini in seveda tudi v psihijatriji: "Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders" - "Diagnostični in statistični priročnik duševnih bolezni", diagnostični sistem, ki ga je APA - Ameriško psihiatrično združenje / American Psychiatric Association izdelalo leta 1952, odigrava še vedno bistveno vlogo v medicinsko-specialističnem izobraževalnem procesu psihiatra, toda diagnoza je le sredstvo, ki pomaga pri de-konstrukcijskem procesu le-te. Diagnoza zato naj ne bi bila namreč nikoli mišljena kot nekaj situacijsko nikoli - več -spremenljivega. V sodobni psihijatriji predstavlja diagnoza, čeprav izredno huda in mišljena kot kronična in nespremenljiva, nekaj začetek, nekako odskočno desko, ki označuje začetek operiranja v smislu iskanja potrebnih novih ne še doživetih konstruktivnih ter izboljševalnih medsebojnih človeških in tudi med-situacijskih odnosov. Odnosi, bistvena točka humanistične psihijatrije, trdna vera v pozitivno vzpostavitev odnosov, potrebnih in funkcionalnih. Brez odnosov tvegamo zreducirati človeka v diagnozo, v bolezen. Diagnoza obstaja in je bistveno, da obstaja, toda naj bo v oklepajih. Zunaj oklepaja pa naj bo osebek del naše družbe, bolnik s svojim lastnim človeškim kapitalom. / Elena Cerkvenič

Na tekmovanju Young Prague 2013 DVS Bodeča neža z zlato plaketo iz Prage

DVS Bodeča neža z Vrha Sv. Mihaela se je odlično odrezala na tekmovanju Young Prague v češki prestolnici. Osvojila so absolutno 1. mesto v kategoriji dekliških zborov. Ob tem so se okitila tudi z zlato plaketo tekmovanja in s posebno

nagrado za umetniški vtis. Program, s katerim so se dekleta in njihova zborovodkinja Mateja Černic predstavila, je zajemal iz slovenske in evropske zakladnice. Posebej sta med Slovenci bila predstavljena sodobna skladatelja Ambrož Čopi in

Lojze Lebič, ki sta tudi sicer del "železnega repertoarja" za dekleta. Med tujimi pa so predstavili delo nemškega skladatelja Franza Biebla, ki spada med pomembnejše poustvarjalce 20. stoletja na področju.

/ str. 14
AČ

Čudovita novica je prispela iz Češke, kjer se je Dekliški pevski zbor Kraški slavček iz Nabrežine, ki v letošnji sezoni poje združeno z DPZ Krasje iz Trebča, udeležil 11. mednarodnega tekmovanja sakralne glasbe Musica religiosa, in sicer v Olomouci v soboto, 23. marca. Svoj nastop je bleščeče opravil in dosegel absolutno prvo mesto. Naše zmagovalke, 18 kraških pevk od 14. do 27. leta starosti, so pod vodstvom temperamentne dirigentke Petre Grassi dosegle zlato priznanje z neverjetnimi 96 točkami na 100.

Pogovor z italijanskim avtorjem Tommasom Santijem "Izredno sem bil vesel povabila SNG Nova Gorica"

Obeh premiernih uprizoritvah dela *Ljudožerski ples* v Slovenskem narodnem gledališču Nova Gorica, 14. in 15. marca 2013, se je udeležil tudi avtor, mladi italijanski dramatik in scenarist Tommaso Santi, ki spada med "najmlajše in najbolj vznemirljive italijanske dramatike", kot je zapisala dramaturginja Tereza Gregorič v

gledališkem listu. Doma je iz ličnega mesta Prato v Toskani. Tu v Teatru Metastasio uprizarjajo največ njegovih besedil. Med drugimi sta tu doživeli velik uspeh predstavi *Mele e negri (Jabolka in črnci)* v režiji Alessia Pizzecche in *Iso-la (Otok)* v režiji Paola Magellija, ki režira tudi na Slovenskem in Hrvaškem. Santi je dramaturg v

kulturnem društvu Kulturificio n. 7, v katerem uprizarjajo njegove igre. Za svoje delo *Il sogno di Pablo (Pablove sanje)* je prejel posebno priznanje žirije Bettijeve nagrade. Znan je tudi kot scenarist igranih in dokumentarnih filmov. Izkazal se je tudi za zelo prijaznega in iskrenega sogovornika, prav nič podobnega nekaterim italijanskim kolegom, ki se imajo za "prave zvezdnike". Za ta kratki pogovorom se mu pristrčno zahvaljujem in mu želim še veliko zadoščenj pri njegovem gledališkem in filmskem ustvarjanju.

Najprej bi vas rada vprašala, ali ste že kdaj bili v Sloveniji

in poznate kulturni utrip na Slovenskem? Ste morda že kdaj imeli stike s kakim slovenskim gledališčem pred to "novogoriško" izkušnjo?

Slovenijo poznam bolj površno, kot turist. Bil sem v Ljubljani. Novo Gorico sem obiskal pred leti zaradi dela. Imam nekaj prijateljev, ki se ukvarjajo z gledališčem in so delali tudi v Ita-

liji vedno bolj prisoten v naši kroniki in politiki. Nazadnje pa me je zanimal še drugi vidik: kakšen je naš odnos do žrtve, v tem primeru na delu, ampak tudi do žrtev našega načina življenja nasploh. Pravi, sicer odsoten protagonist tega mojega dela je namreč truplo nekega priseljenceca.

Dramaturginja Tereza Gregorič, režiser Matjaž Latin in avtor Tommaso Santi (foto Atelje Pavšič Zavadlav)

liji. Poznam kar precej dobro kostumografa Lea Kulaša, ki je moj dragi prijatelj, in imam nekaj drugih prijateljev iz gledališkega in filmskega sveta. Z ustvarjalci v SNG Nova Gorica imam stike, ker sem jih spoznal pred nekaj leti, ko sem si tu oglel predstavo. Moram povedati, da so me v Novi Gorici čudovito sprejeli.

Do sedaj niste imeli nikakršnih delovnih izkušenj na Slovenskem?

Ne. Tokrat je prvič in ta tekst ni bil še nikoli uprizorjen niti v Italiji, zato je to "svetovna" krstna uprizoritev mojega besedila *Ljudožerski ples*.

Kako pa je sploh prišlo do tega sodelovanja s SNG Nova Gorica? Morda poznate Marka Sosiča, ki je prevedel vaše delo v slovensčino? Ste morda kdaj bili v Slovenskem stalnem gledališču, kjer je bil Sosič nekaj let umetniški vodja?

V SSG nisem bil nikoli. Marka Sosiča sem spoznal preko skupnega prijatelja, potem ko je prevedel moj tekst. Bil sem zelo pozoren na to, da je takšna osebnost, kot je Sosič, sploh opravil prevod besedila. Sam sem sicer delal in še ustvarjam z režiserjem Paolom Magellijem, zato so se stiki z balkansko in slovensko kulturno stvarnostjo stekali prav zaradi tega poznanstva. Magelli mi je pomagal odkriti ta svet pred kakimi desetimi leti. Mislim, da sem to besedilo iz l. 2007 poslal v SNG Nova Gorica pred leti, ko sem bil še na začetkih svoje avtorske poti. Lansko poletje sem doživel lepo presenečenje: poklicali so me in povedali, da bodo moj tekst uprizorili. Na to delo, spravljen v mojih predalih, sem že pozabil. V gledališču pa so se spomnili nanj in ga dali na letošnji repertoar. Zame je bila to prava igra naključja.

Kje pa ste dobili navdih za ta tekst? Ta tekst se je porodil iz različnih idej, nekaterih zelo konkretnih in zelo aktualnih. V njem je govor o smrtni nesreči na delu. To pa je žal vsakdanja tragična realnost v Italiji in tudi drugih evropskih deželah. To je prva tema, ki me je zanimala. Druga pa je naš odnos do priseljencev. Ta

To je klasična podoba odsotnega protagonista, čigar odsotnost pa je zelo pomembna in huda. To podoba sem imel v mislih veliko let, pa tudi neki Pasolinijev stavek, povzet po Gorkem, "nobenega usmiljenja nimajo do živih, še toliko manj jih zanimajo mrtvi". To so po mojem zelo pomenljive besede, ki so veljale v časih Gorkega in Pasolinija, toda sedaj so še bolj aktualne. Vsa vsebina *Ljudožerskega plesa* je prikazana v nekem tragikomičnem ključu. Komičnost je zelo grenka; protagonisti se v svoji mizerni podobi kažejo v komični luči. Komičnost je večkrat prav tragična.

Res sem zelo ponosen, da je ta tekst prvič uprizorilo SNG Nova Gorica. To pravim brez kakšne dolžnosti do gostiteljev, ker je iskrena resnica. Res sem zelo vesel.

Ste že spoznali režiserja Matjaža Latina?

Spoznal sem ga včeraj (v četrtek, 14. marca, op. pisca). Zelo sem zadovoljen z delom, ki ga je opravil. Čeprav, žal, ne poznam slovensčine, sem vztrajal eno uro in pol, ne da bi se pri ogledu predstave dolgočasil, in to je najpomembnejše. Odsotnost dolgega predstavlja pri gledališki stvaritvi že odličen rezultat. Latin je opravil zelo zvesto branje moje ideje in dodal konec, pri katerem je skoraj bral moje misli. Njegov konec je logičen sklep neke poti, do kate-rega sem tudi sam prišel, ne da bi ga sicer napisal; morda sem svoj prvi zapis tega teksta celo končal s takim prizorom.

Kako pa so se vam zdeli igralci?

Zelo cenim balkanske igralce, ker so zelo pripravljeni za poklic, ki ga opravljajo. Pozna se, da vi imate tako močno igralsko tradicijo. To je, iskreno povedano, zelo vidno.

Je bila torej izkušnja v SNG Nova Gorica zelo lepa in vaše bivanje v Novi Gorici tudi? Ja. Bila je krasna izkušnja. Kot gosta so me sprejeli pred sedmimi ali osmimi leti. Ob tej priložnosti sem spet dobil prijatelje.

Torej bi še kdaj radi sodelovali s tem gledališčem?

Upam zares, da bom še kdaj prišel sem.

JOLKA MILIČ

TUJI PESNIKI O NAŠIH KRAJIH IN LJUDEH

Enzo Santese

PROTI TRSTU

Ziblje se tramvaj sredi hrastov, na bregu griča, preluknjane z antenami, burja rahlo mrši lase nekega ugaslega in sivega popoldneva s spreminjajočim se nebom ob vsaki uri, ko zbira moči, napeljene v komaj zaznavne bliske. Večerne luči so že zasijale, da obdajo nenavaden sončni zahod. Oklepamo se vozila, drvimo dol po strmini in se zdi, ko da vse, kar vidimo, drsi v morje, smeje-mo se slučajno porojenim ničevostim, vreščimo od veselja, ki nam ga daje kraški zrak, vzdihovaje pomislimo na negotovi jutrišnji dan, uživamo, ker smo danes tu, in se vozimo med pusto planoto in morsko obalo, vso posinjelo od razpenjenih valov in polno soli, kjer je zgodovina postala spomin in kraji neme priče potovanja proti vzhodu, med znane ljudi in nepoznana božanstva. Narašča odsev davne muke in strasti na temni steni, kjer se še vedno kruši ponos s težavo rešene identitete.

BARKOVLJANKA, OB STARTU

V objemu bregov, ki se s Krasa spuščajo proti morju, se gosti sesedlina sap, ki težijo k zasenčenemu obzorju, sredi jutra, ki drhti v kratkih sunkih vetra. Barkovlje ležijo obdane s čermi,

blaženo strmijo v zastave, ki svetu pripovedujejo o potrebi po skupnih radosti, o kosih sreče razdeljenih plovilom najrazličnejše velikosti in kdor gleda, uživa dehtenje neskončnosti, pomešano s sledovi morske soli, ki ponesejo duše visoko, tja do Miramara, ki žari od habsburške svetlobe, na podaljšanem zahodu v Gradežu, tem mostu za oko, da poleti v Benetke, ki spokojno vznika iz lagune, in se prikaže vzhod z jeziki zemlje, ki zaštrlijo nekam odmaknjeno kot Milje, prvi vzorec Istre, ki se potrjuje z Izolo in Piranom kot krajina duše, vendar Barkovlje izničujejo nasprotja in praznično sprejemajo na več načinov himnično zamisel o zmagi samo zato, da bodo skupaj z nešteto drugimi. Kdor pa stoji na bregu, gleda in sanja in se odpravi na dolge plovbe z dvignjenim jadrom davnih sanjarij.

O avtorju

Italijanski pisatelj, pesnik in umetnostni kritik Enzo Santese se je rodil 16. junija 1946 v Trstu, kjer živi, dela pa v Pordenonu kot organizator odmevnih kulturnih pobud za uveljavitev del na literarnem, gledališkem in likovnoumetnostnem področju. Avtor številnih radijskih in televizijskih oddaj. Piše tudi gledališke igre. Je član italijanske sekcije Mednarodnega združenja umetnostnih kritikov (Association Internationale des Critiques d'Art). Sodeluje na kulturnih straneh pri več italijanskih dnevnikih in revijah. Ureja internetno revijo o umetnosti in kulturi Check

Point. Doslej je objavil dvanajst pesniških zbirk, in sicer: *Diapason* (Diapazon), 1976; *Cromie Lente* (Počasni barvni toni), 1982; *Sentieri di sommaco* (Steze z rujem), 1990;

Velature emotive (Čustvena zastiranja), 1992; *Piani di volo* (Načrti o poletih), 1996; *Chicca ascolta* (Chicca, poslušaj), 1999; *Meridiani capovolti* (Preobrnjeni meridiani), 2001; *Verdeacqua* - versi in tra-sparenza (Vodnozeleni - stihovi proti luči), 2003; *Orizzonti rivelati* (Razkrita obzorja), 2004; *Cenni e silenzi nei ritmi della poesia* (Na/migi in molčanja v ritmih poezije), 2007; *mareAmare* - poesia e salsedine (morjeLjubezen - poezija in morska sol), 2009; *Salendo per luce prima - nell'azzurro della poesia* (Med vzpenjanjem ob prvem svitu - v sinjino poezije), 2010 in *Parvenze difforni* (Neuskajeni videzi), 2012. Leta 2008 je izšla pri založbi Antony v Trstu štiriročna knjiga pisem, ki sta si jih izmenjala Gianna Danielis in Enzo Santese *PRIORITARI@MENTE* - ti leggo, ti scrivo (PREDNOST@NO, te berem, ti pišem), s spremno besedo Gianfranca Scialina. Knjigo so ilustrirali Pippo Altomare, Nicola Spezzano, Giorgio Altio, Bluer, Jacopo Toppazzini in Claudio Mario Feruglio.

Zapis o avtorju in prevod Jolke Milič

Kratke

Zgodovinski dogodek v Križu pri Trstu

Tudi letos je v Križu pri Trstu potekala tradicionalna cesarska maša zadušnica ob obletnici smrti zadnje avstrijske cesarice in ogrske kraljice Zite Habsburške. Letos mineva 24. leto, odkar se je 14. marca 1989 za vedno poslovila zadnja evropska cesarica. Bila je soproga zadnjega avstrijskega cesarja Karla Habsburškega, ki ga je papež Janez Pavel II. proglasil za blaženega. Bila je tudi mati prestolonaslednika nadvojvode Otona Habsburškega, ki je preminil julija 2011. Svečani obred je bil v župnijski cerkvi v Križu pri Trstu v soboto, 16. marca. Sv. maša je bila v slovenščini, nemščini, italijanščini in hrvaščini. Prisotne so bile tržaške narodne noše in tudi številni vojaški regimenti, oblečeni v zgodovinske uniforme, iz Avstrije, Trsta, Slovenije, Hrvaške in Ogrske. Med obredom so v čast pokojni cesarici zapeli cesarsko himno ali "narodno himno", ki jo je napisal Franz Joseph Haydn in je bila do leta 1918 uradna himna avstro-ogrškega cesarstva. Značilno za to himno je to, da je bilo besedilo napisano v vseh jezikih avstro-ogrškega cesarstva, tako da so jo lahko vsi pripadniki prepevali v lastnem jeziku. Bil je to odmeven dogodek, tudi zato, da ne bi šlo v pozabo za zgodovino naših krajev pomembno obdobje vladanja avstrijskih cesarjev.

Stranka Slovenska skupnost / Maurizio Vidali in Marko Pisani za deželni svet

Volilna kampanja stranke Slovenska skupnost za deželne volitve 21. in 22. aprila je v polnem teku. To lahko nedvomno sklepamo na podlagi angažiranja nekaterih kandidatov za deželni svet, ki so na listi stranke lipove vejice. Med njimi sodita predsednik pokrajinskega sveta Maurizio Vidali in re-

pentabrski župan Marko Pisani. Prvi kandidira v porde-nonskem in videmskem volilnem okrožju, drugi pa v tržaškem in videmskem. Z njunima volilnima letakoma, ki sta pod geslom Za vse nas tiskana v slovenščini, furlanščini in italijanščini, neposredno nagovarjata volilce osrednjih jezikovnih skupin naše dežele: politika se namreč v prvi vrsti sklicujeta na posebnost deželnega statuta. Obenem zagovarjata resno, transparentno in odgovorno upravljanje dežele, ki naj bo uprta v prihodnost: preseči je potrebno njeno centralistično ureditev in razsipavanje javnega denarja. Privilegiji so za Pisanija in Vidalijskega napaka preteklosti, saj nimajo več dostopa v palačo deželnega sveta.

KATEDRA SV. JUSTA P. John iz Taizeja je razmišljal o mladini

Kristjani morajo upoštevati to, kar jih združuje v Jezusovem nauku

Na dan, ko je Cerkev v kard. Bergogliu dobila novega pastirja, je v tržaški stolnici sporočilnost sklepne predavanja iz niza *Katedra sv. Justa* odzvenela v prav posebni razsežnosti, ki jo mora vsak kristjan zasledovati in odnosu do Boga, do sebe in drugih. Podlago, na kateri lahko vzklije seme tega odnosa, je potrebno poiskati v veri. Ta, po razmišljanju p. Johna iz Taizeja, ne temelji v neki ponotrani naravnosti, ki nam je lahko dana ali pa ne, ne gre je iskati v neki Stvarnosti, ki se itak ne istoveti z nami: vero moramo zasledovati v prepričanju, da lahko v njej najdemo skalo gotovosti življenja, najdemo prostor, v katerem se lahko naše srce odpočije. Zato verovati

pomeni dobiti neomajni temelj v življenjskem viharju, izhodiščno točko, od katere vodi pot do cilja. Gost tržaškega škofa Crepaldija, p. John, je s svojim izvajanjem podal pričevanje taizejske skupnosti, ki jo je pred 75 leti zasnoval mladi Švicar Roger Schultz. Teologa je v takratni vojni vihri vodilo prepričanje, da je naraščajoči individualizem zamajal temelje krščanskega izročila. "Krščanstvo ni bilo zanj zgolj teorija, ampak življenje, ki preko sebe postane znak za ostale", je dejal predavatelj. Schultz je bil prepričan, da se znak vere izpričuje v doživljanju dvojnega obhajanja: po eni strani z Bogom v molitvi, po drugi pa v obhajanju skupnega dejanskega in duhovnega življenja z bližnjim.

V meniškem življenju in mimo svoje izhodiščne veroizpovedi (izhajal je iz protestantske družine) je p. Roger našel pravo ideološko podlago, na kateri naj se krščansko izročilo povrne k svojemu izvornemu trenutku. Eku-menska dimenzija, ki naj bi spoji-la v eno samo skupnost verujoče v Jezusovo besedo, je bila torej v sami genezi taizejske skupnosti. To enotnost v Kristusu je skupnost vselej izpričevala, nasledniki p. Rogera so ji zvesti še danes. "Taizejsko družino sestavlja okrog sto ljudi, ki prihajajo iz več kot 25 držav. Med njimi so katoličani, anglikanci, luteranci, reformiranci. Nikakor ne zatrujemo, da smo z našo dejavnostjo odpravili vse razlike med verujočimi v Jezusa

Kristusa, prepričani pa smo vsekakor, da morajo kristjani upoštevati to, kar jih združuje, da se bodo lahko nekega dne s skupnimi močmi lotili drugačnosti, ki jih danes ločujejo", je dejal p. John. P. Roger je bil prepričan, da se težave ne bodo rešile, če bodo kristjani ostali križem rok: takoj se moramo zbrati v Kristusovem imenu, Bog nam bo nato nakazal pot do skupne enotnosti. Prav tako taizejska skupnost od nekdanj veruje, da s svojim poslanstvom presega samo sebe. Njeni člani so zato takoj ponudili svojo pomoč drugod po svetu, tam, kjer razsajajo delitve, muka in revščina. Taizejske bratovščine so danes dejavne v Braziliji, Bangladešu, Južni Koreji, Senegalu in Keniji ter v muslimanskem svetu. Delovanje taizejcev ne pozna institucionalnih kanalov, njihov doprinos k medverskem dialogu se prenaša z neposrednim stikom s potrebnimi. V času je sicer taizejska skupnost pridobila moč in prepoznavnost

zaradi nekega drugega ekumen-skega prizadevanja, ki bi ga lahko imenovali medgeneracijskega. Bilo je v burnih 60. letih prejšnjega stoletja. Takrat je p. Roger prislunil želji mladih, ki so iskali okolje, v katerem bi lahko s svojo mladinsko vnetostjo delili z vrstniki obhajanje z Božjim. Nastal je tako mladinski koncil, ki se je v različnih oblikah ohranil do danes, ko se na tisoče mladih z vseh koncev in krajev sveta zbira v francoski vasi, da bi skupno delili izkušnjo molitve, poglabljanja svetopisemskih resnic in izkušenj. P. John se je vprašal, kakšne so sorodnosti in kakšne so razlike med tedanj in današnjo mladino. Razlike so gotovo precejšnje, saj mladi izpred petdesetih let so odraščali v drugačnih okoliščinah kot sedanji, "pod površjem pa je nedvomno prisotno neko skupno in iskreno iskanje globljega življenjskega smisla", je dejal. Res pa je tudi, da so mladi podvrženi

močnim sunkom sedanjega gospodarsko finančnega ustroja družbe, ki kujejo vedno bolj razdrobljeno družbo potrošnikov. Take okoliščine mečejo mlade v individualistično navidezno utroho, dejansko pa so mlajše generacije veliko bolj krhke od nekdanjih. Skupnosti morajo na novo odkriti pomen družjenja, prijateljstva, odprtosti in upanja: plova po morju različnih in med seboj nepovezanih izkušenj nikakor ne vodi do končnega cilja. Predavatelj je zaradi izkušnje taizejskih srečanj nakazal dve možnosti. Prva vodi v prepričanje, da pot zavestnega in prepričanega naravnega življenja po slehah Jezusa Kristusa ne jemlje radosti življenju, prej obratno, saj vodi v resnično notranjo svobodo. Druga možnost je v bistvu nadgradnja prve: obhajanje Božje besede naj spremlja mladega človeka skozi vse življenje. To ni nič drugega kot romarska pot do večnosti.

Na kavi... s kavo Fabrizia Polojaza

"Kavo sem začel srkati še pred mlekom..."

Vsem je znano, da je Trst prestolnica kave v italijanskem in tudi širšem mednarodnem merilu. Dejanski položaj, ki ga v tržaškem gospodarskem sektorju ima ta element, pa je večkrat zanemarjen, saj ga ljudje, ki nismo dejavni na tem področju, navadno obravnavamo kot danost. Ta panoga pa temelji pri nas na razvejanih tržišnih kupoprodajnih dejavnostih, ki nadgrajujejo ustaljeno tradicijo, katere korenine segajo daleč v čas. "Dejansko v obdobje izpred dvesto let, ko so po padcu Beneške republike kavo skozi Carigrad prevažali do Dunaja in od tod naprej po vsej Evropi: ključna točka v tem geografskem loku je predstavljala Trst kot pristanišče avstro-ogrškega cesarstva", je pojasnil

Fabrizio Polojaz, vodja kavnega podjetja Primo Aroma, v sredo, 6. februarja, ko je na ... kavi s knjigo gostom Tržaške knjigarne razčlenil poslovalno dejavnost tržaškega kavnega sektorja. Zgovoren je podatek, ki potrjuje, da 50-odstotni delež tržaškega bruto proizvoda temelji na tem gospodarskem področju: "Gre za izjemno trgovsko in finančno bogastvo. Trst je v svetovnem merilu namreč edino industrijsko stičišče, ki je načrtno namenjeno tovrstnemu poslu". Pri nas je veliko uvoznih in izvoznih podjetij, ki kupujejo surovino iz Srednje in Južne Amerike, Afrike, Indije in preostale Azije, ga nato skladiščijo in prodajajo pražarnam (v Trstu jih je okrog 20, med njimi je najpomembnejša pražarna Illy). Posel je še dokaj riz-

ičen, saj so ta podjetja vezana na ceno kave, ki jo določajo nihanja newyorške in londonske borze ter vrednost ameriške valute. "V Trstu poslovanje s kavo spodbuja ne samo golo gospodarsko in finančno dejavnost, ampak celo

ocenjuje kakovost kave v primeru spora med poslovnimi akterji. V našem sektorju namreč velja *gentlemen's agreement*, se pravi "držati besede", ob kateri se redkokdaj spor razreši na sodišču", je dejal Polojaz. Dejan-

Fabrizio Polojaz, Nadia Roncelli in Martina Kafol (foto IG)

vrsto stranskih uslug. Tesno je sodelovanje podjetij z gospodarsko in biološko fakulteto tržaške univerze, v mestu deluje tudi t. i. arbitražno sodišče, ki v skladu z mednarodnimi predpisi

sko je zaradi šifer na vsaki vreči kave mogoče za vsako pošiljko temeljito evidentirati njene lastnosti, bodisi geografske (od kod prihaja, se pravi iz katere države, iz katerega podjetja) bodisi or-

ganske (velikost zrna, okus, sorta). Vrste kave je z botaničnega vidika okrog 200, med temi se največ tržijo t. i. arabica in robusta. "Arabica ima polnejši okus, a je v primerjavi z robusto – samo ime pove – manj trpežna. Sorta robusta pa je manj bogata", je pojasnil. V naši tradiciji je, da pijemo mešanico obeh sort, da bi ohranili stalnico sladkobe, kisline in grenkobe pri končnem proizvodu. Glede na način priprave kave – ali je to espresso oziroma moka kava ali je filter kava, ki jo radi pijejo Američani in severni narodi, ali je turška kava – je treba surovino pražiti na pravilen način: v tržaških kavarnah najdemo na primer temno praženo kavo, ki jo nato meljejo srednje grobo. "Podjetnik, ki se ukvarja s praženjem kave, je za končni proizvod odgovoren za 50-odstotni delež: ključnega pomena za neoporečen končni proizvod je način, kako je bila kava skladiščena, kavni stroj v baru, in oseba, ki kavo ponuja stranki", je dejal Polojaz, ki se je na željo gospodarske

Nadie Roncelli in Martine Kafol dotaknil tudi vprašanja biološke pridelave kave. Dejanske razlike med biološko in navadno praženo kavo ni: ločnico med eno in drugo varianto predstavljajo zgolj birokratski certifikati, ki veliko stanejo. Fabriziu Polojazu je poslovanje s kavo zapisano v DNK-ju, saj je predstavnik že tretje družinske generacije, ki je dejaven na tem področju. "Začel sem srkati kavo še pred mlekom", se je pošalil gost, ki je pred šestimi leti stopil na novo poslovno pot. S kolego je namreč ustanovil podjetje pražena kava Primo Aroma, ki je v tem obdobju postala prepoznavna znamka v tem sektorju: poslovni vzvodi so podjetje vodili celo do Izraela, kjer prodajajo t. i. košer kavo. Naj še omenimo, da bo odslej kava Primo Aroma nadomestila na srečanjih v Tržaški knjigarni Qubik kavo, ki jo je upraviteljica trgovine Ilde Košuta ponujala gostom in občinstvu od samega začetka srečanj.

Zamenjave v Cosolinijevi občinski upravi

Odbornik za gospodarski razvoj je Edi Kraus

Prvi odbornik slovenske narodnosti občine Trst je bil v šestdesetih letih Dušan Hreščak, ki je kot predstavnik tedanje socialistične stranke skrbel za različne resorje, ki so vključevali ekonomat, davke in pristojbine, proračun, socialno skrbstvo, javne industrijske storitve in zdravstvo. Hreščak je bil član odbora do leta 1971, njegovo imenovanje je sprožilo oster val polemik v tržaških desničarskih krogih. Leta 1970 je član mestne uprave postal tudi predstavnik stranke Slovenska skupnost Rafko Dolhar, ki je skrbel za zdravstvo, še prej pa za socialno skrbstvo. Odbornik občine Trst je bil nato še en predstavnik stranke lipove vejice, Aleš Lokar. Po Dariu Jagodicu, ki je vodil resor javnih del, pa dolga leta ni bilo v županovi ekipi nobenega Slovenca, niti v času Illyjevega županovanja. Po desetih letih obdobja desnosredinskega veljaka Roberta Dipiazze in začetnem dvehletnem obdobju levosredinskega župana Roberta Cosolinija, ko je kazalo, da prostora za slovenskega odbornika ni, bo v mestni vladi ponovno sedel član slovenske narodne skupnosti v Italiji. Prejšnji teden je namreč prišla v

javnost vest, da je podjetnik Edi Kraus sprejel vabilo tržaškega župana Cosolinija, ki mu je ponudil vodenje resorja za gospodarski razvoj. Edi Kraus sodi med t. i. zunanje, se pravi nepolitične osebe, njegovo imenovanje temelji zato izključno na strokov-

ske okoliščine lahko v prekomerni sinergiji ustvaril tvornejšo perspektivo za svojo prihodnost. Ime Edija Krausa je povezano z delovanjem podjetja Julon v Sloveniji in italijanske družbe Aquafil, pred časom je vstopil tudi v upravni svet tržaškega občinske-

Edi Kraus in Roberto Cosolini (foto Kroma)

nosti njegove poslovne preteklosti in sedanjosti. Krausa poznamo kot uspešnega podjetnika, ki je svoj poslovni spekter usmeril v geopolitično okolje Slovenije in Hrvaške. Najbrž gre imenovanje Edija Krausa na tako strateškem odborništvu razlagati tudi v luči prizadevanja mestne uprave, da bi Trst glede na hude gospodar-

ga podjetja AcegasAps. Pred nekaj leti je predsedoval Slovenskemu deželnemu gospodarskemu združenju. Kraus je svojo odločitev sprejel tudi zaradi čuta odgovornosti, ki ga kot podjetnik ima do okolja, v katerem živi: glede na svoje številne službene obveznosti bo vsekakor znal odmeriti pravi čas novemu po-

ložaju. Kraus ne bo edini nov član v preoblikovani Cosolinijevi upravi. Nekdanji predsednik SDGZ bo namreč nadomestil dose-danjenega odbornika Fabia Omera. Upokojeni kvestor iz Livorna Bruno D'Agostino, ki je bil svojčas uslužbenec tržaške kvesture, bo prevzel položaj, ki ga je do sedaj imel Emiliano Edera: ta se namreč odpravlja 'v boj' na deželne volitve, v Cosolinijevi ekipi je skrbel za šport in osebje. Eleno Pellaschiar, ki je vodila odborništvu za trgovino, obrt in turizem, bo v občinski upravi nadomestil Franco Miracco, ki bo skrbel za kulturo. Točno prerazporeditev resorjev bo župan določil v kratkem.

Kot nam je povedal občinski svetnik SSK Igor Švab, stranka lipove vejice pozdravlja imenovanje Edija Krausa na čelo odborništvu za gospodarski razvoj, prav tako se veseli ponovne 'avtonomije' kulturnega odborništvu, ki ga je po odpovedi pok. Andree Marianija vodil sam župan. "Paziti pa moramo, da se cilji novega odbornika usklajajo s potrebami našega območja. Trst zlasti v trenutnem neroznatem položaju ne potrebuje takih kulturnih načrtov, s katerimi se lahko ponašajo že itak taka mesta, ki so sama na sebi turistična točka, kot so na primer Benetke. Naše mesto mora ovrednotiti adute, ki jih že ima: te prednosti lahko privabijo določeno število turistov, ki bi jim lahko pravili ciljnim turisti", nam je povedal Igor Švab.

IG

IG

IG

Slovenska prosveta in Sklad Albina Ločičnika

Podelili so štipendije za študente inženirstva

Ob predstavitvi razpisa štipendije iz Sklada Albina Ločičnika v spomin na dobrotnika in zavednega Slovenca, inženirja Albina Ločičnika, ki je bila lani novembra v prostorih Slovenske prosvete na Donizettijevi ulici, je Vanja Lokar, družinski prijatelj Ločičnikovih, dejal, da se s to odločitvijo izpolnjuje želje gospe Evgenije, inženirjeve soproge. Po smrti moža leta 1986 je gospa Evgenija oz. Ženka, kot so ji pravili bližnji, želela, da bi se na primeren način ovrednotilo možovo ime. Gospa Evgenija je za vedno zatisnila oči pred nekaj leti, nedvomno pa bi danes pozdravila podelitev štipendij Sklada, s katerim je ustanova podprla nekatere obetavne mlade, ki so se v žal hudih vsestranskih finančnih in gospodarskih okoliščinah odločili za zahteven in dolgotrajen študij inženirstva. Med petnajstimi študenti akademskega leta 2012/2013 je ocenjevalna komisija, ki so jo sestavljali Sergij Pahor, Egon Štoka in Marjan Jevnikar, nagradila štiri, ki študirajo na tržaški univerzi. To so Sara Peric, študentka grad-

beništva, in Andrej Labiani, študent na fakulteti gradbeništva in okolja; obema je šla štipendija v višini tisoč evrov, ki jo sklad namenja študentom prvega letnika. Štipendijo v vsoti dva tisoč evrov pa je komisija sklenila nameniti študentom ostalih letnikov: prejemnika te nagrade

selili v Maribor, kjer je obiskoval osnovno šolo in maturiral na realni gimnaziji. Po maturi se je vpisal na tehniško fakulteto v Ljubljani in diplomiral na oddelku za gradbeništvo. Vojna vihra mu ni prizanesla: preganjale so ga fašistične in nacistične oblasti, med drugim je bil zaprt

Vanja Lokar, Andrej Labiani, Iva Pertot, Nada Piščanec Senica, Daniel Milano in Marij Maver

sta študentka biomedicine Iva Pertot in Daniel Milano, ki se je odločil za študij strojništva. Inženir Albin (Bine) Ločičnik se je rodil v Trstu leta 1919. Starši (oče Štajerc, mati Primorka) so se z enoletnim otrokom pre-

v koncentracijskem taborišču Montecarlo-Savona v Italiji in po kapitulaciji Italije v taborišču v Mantovi, od koder je pobegnil in se vrnil v Ajdovščino, kjer se je poročil z domačinko Evgenijo Stibilj. Po končani vo-

jni leta 1945 sta se z ženo preselila v njegov rodni Trst. Bine Ločičnik je takoj dobil službo kot glavni inženir pri cestnem podjetju Anas, kjer je ostal do priključitve Trsta Italiji leta 1954. Svoje inženirsko znanje je namenil predvsem gradnji mostov, zelo pomemben je tudi njegov delež pri gradnji Avtoceste sonca na odseku v bližini Rima. Žal pa vseh teh in še drugih del inž. Ločičnik ni mogel podpisati, ker ni bil italijanski državljan. Državljanstvo je dobil šele dosti kasneje. Veliko podjetij je angažiralo inž. Ločičnika za statične račune pri njihovih betonskih konstrukcijah. Med temi je bila sila pomemben Ločičnikov delež pri gradnji Kulturnega doma v Trstu, ki so ga odprli leta 1964. Vse do smrti je bil inž. Ločičnik zvest svojemu narodu in bil do kraja prepričan demokrat in brez strahu je povsod zagovarjal svobodomiselnost ideje. Njegova želja, da bi počival v svoji ljubljani štajerski zemlji, se je uresničila, saj je pokopan v Mariboru.

Mladim študentom inženirstva so lik Bineta Ločičnika na podelitvi štipendij priklicali v spomin Vanja Lokar, predsednik Slovenske prosvete Marij Maver, predsednik Društva slovenskih izobražencev Sergij Pahor in tudi Ločičnikova sestrčna Nada Piščanec Senica. IG

inarjev, raziskovalcev in zanesenjakov. Nujno je zato, da odseku takoj dodelimočasne prostore. "Naj mi bo odpuščena predznanost", pravi deželni svetnik Igor Gabrovca, "če si upam predlagati prostore v bližnji stavbi nekdanje Ciril-Methodove šole pri Sv. Jakobu, kjer domuje tudi Primorski dnevnik in kjer je po sicer splošnih podatkih na voljo še nekaj dragocenega in neizkoriščenega prostora". Letos je rimska vlada Deželi že zgodaj nakazala finančne dotacije za zaščiten zakon, ki so, zaradi spleta okoliščin, za leto 2013 celo krepko višje od pričakovane. Od tu možnost, da nujnosti, kakršna sta npr. delovanje in sam obstoj zgodovinskega odseka pri NŠK, dobijo prave odgovore.

emigriral v Argentino, v Buenos Aires, kjer je 8. novembra 2010 umrl. Pri njem je zanimivo prav to, da je delal s četniki, a so ga izpustili, medtem ko so z Božnarjem in Kolarjem krvavo obračunali. Svojega študenta je predstavil dr. Gorazd Bajc. Podčrtal je dejstvo, da je to tehnična diploma, za katero je gradivo dobil v arhivih v Londonu in v ameriških arhivih, vključil je tudi ustna pričevanja, na primer pripadnika ameriške misije Boba Plana. V znanstvenem delu je opisana usoda padalcev, pri kateri je bila ameriška manj kruta kot britanska. Dr. Blaž Torkar je o svoji monografiji spregovoril s pomočjo dia-projeckcije. V njej obravnava več nivojev: tako slovenske padalce, te je slovenske fante, ki jih je ameriška obveščevalna služba izurila, na primer inštruktor in psiholog Andrej Kobal v Bariju ali John Blatnik, ki je bil na čelu misije, kot ameriške Slovence, na primer Louisa Adamiča in pa slovenske politike v emigraciji. Julija 1943 so v Slovenijo prihajali fantje, ki jih je za radiotelegrafiste in sabotežerje izurila britanska tajna služba SOE. Kasneje so se slovenskih padalcev poslužili tudi Američani pri tajni službi OSS. Šin

Obvestila

V župnijski dvorani v Nabrežini bo tudi letos tradicionalna razstava velikonočnih pirhov s celega sveta; razstavljenih jih bo več kot 700. Razstava bo odprta od 31. marca do 14. aprila 2013; med tednom samo ob sobotah od 16. do 19. ure, ob praznikih pa od 9. do 12. in od 16. do 19. ure.

Vabilo na romanje v Medjugorje: od 3. do 6. maja letos. Poleg vzpona na Križevac in Hrib prikazovan se bodo romarji udeležili čiščenja Sv. križa in Najsvejšega ter svetih maš. Udeleženci romanja potujejo z veljavno osebno izkaznico tako iz Italije kot iz Slovenije. Vpis za Gorico: Darko 00393703201305 ali 0481 32121; za Tržaško Jože Markuža, župnik v Zgoniku 040

Vabilo

Slovensko pastoralno središče vabi slovenske tržaške vernike na liturgijo velikonočne vigilije, ki bo v soboto, 30. marca, v kapeli Marijinega doma na ul. Risorta 3. Bogoslužje, ki ga bo vodil msgr. Franc Vončina, se bo začelo ob 18.30. Sledil bo blagoslov velikonočnih jedi.

229166; za Slovenijo 00386 5 3022503.

Poletno potovanje z Novim glasom v letu 2013: Gruzija, 8 dni na Kavkazu od 20. do 28. junija 2013 (vpisovanje najkasneje do konca meseca marca). Spored in vpisovanje na sedežih Novega glasa v Gorici in Trstu.

Cestitke

Veselimose se z Alenko in Igorjem ob rojstvu njunega malega Jana, kateremu želimo mnogo dobrega in lepega v življenju vsi pri Vincencijevi konferenci.

Dar

V spomin na mamo Pini darujeta Boži in Marta 50 evrov za Sklad Lucchetta Ota D'Angelo Hrvatini in 50 evrov za misijonarja Pedra Opeko na Madagaskarju.

Blagoslovljene velikonočne praznike vošči vsem Slovenkam in Slovencem

IGOR ŠVAB tržaški občinski svetnik

ZVEZA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV - TRST

vošči

vsem organistom, zborovodjem, pevkam in pevcem ter njihovim sorodnikom

blagoslovljene in miru polne velikonočne praznike

Pogovor s Silvio Tarabocchio

Gregorijansko petje je peta liturgija

Od polovice marca do 20. aprila se po cerkvah naše dežele oglašajo zbori, ki sodelujejo na reviji Paschalia, s katero deželno združenje zborovskih društev USCI povezuje in promovira šestdeset pevskih dogodkov s postno in velikonočno vsebino. Pri koncertih sodelujejo tudi razni slovenski zbori Zveze slovenskih kulturnih društev; v prejšnjih dneh sta namreč že zapela zbor Jacobus Gallus in Kraški slavček. Na Tržaškem se v tem sklopu nadaljuje v cerkvi svete Katarine niz maš in duhovnih srečanj z gregorijanskim petjem, ki jih pevsko oblikuje ženska vokalna skupina Laetare. V zadnjih letih se je tudi v naši deželi povečalo število pevskih skupin, ki se ukvarjajo z gregorijanskim petjem, in poletni seminarji deželnega Združenja v opatiji v Rosazzu so vedno zelo dobro obiskani. Umetniško vodjo skupine Laetare Silvio Tarabocchio, ki je tudi docentka gregorijanske semiologije na tržaškem konservatoriju Tartini, smo vprašali za mnenje o tem pojavu:

Gregorijansko petje je bilo 1200 let sestavni del katoliške liturgije; do koncila so vsi verniki, aktivno ali pasivno, poznali te speve. Koncilski sklep o ljudskem petju v cerkvi pa je za tako kultivirano petje predstavljal usodni udarec. "Ukinitev" je bila bolj spontana kot načrtna; pokoncilski literatura ga je nadomestila, malokdopa je skrbel za ohranitev bogastva, ki bi v eni sami generaciji lahko utonilo v pozabo. V zadnjih letih pa se postopoma večja število strokovnjakov in pevcev, ki ponovno odkrivajo njegovo izjemno duhovno in umetniško vredno-

st. Preporod je verjetno vezan tudi na splošno potrebo po duhovni razsežnosti, ki je v našem svetu navidezno manj prisotna. Pred petdesetimi, šestdesetimi leti biti kristijan je bilo večkrat bolj navada kot zavestna izbira; danes nas je morda manj, a smo bolj prepričani.

Verjetno je nujno tudi razumeti in sprejeti bistveno drugačen koncept časa v glasbeni govorici, ki je v nasprotju z ritmi in hrupom današnjega vsakdana.

V gregorijanskem petju je tempo temeljnega pomena; ni tempo, ki ga lahko merimo matematično, ampak tempo besede, zloga; dolžina določa namreč njen pomen. Zato se na primer evidentira beseda z daljšim zvočkom, z dodajanjem not ali ponavljanjem iste note, da bi jo verniki poslušali dalj časa.

Kateri so nujni pogoji za pevca, ki bi se želel približati gregorijanskemu petju?

Naš glasbeni sistem temelji na pravilih, ki v gregorijanskem petju ne obstajajo. Zato se z njim morda lažje soočajo pevci s skromnim znanjem, saj bi moral glasbenik v določenem smislu pozabiti na velik del teorije glasbe, ki je bistvo njegove izobrazbe. Na tečajih je navadno več amaterjev kot profesionalcev in pravzaprav struktura mnogih, osnovnih gregorijanskih spevov je najbolj primerna za ustno prenašanje "po posluhu", kar se je tudi dogajalo v prvih stoletjih. Poleg tega je treba ljubiti to literaturo in njeno povezavo z liturgijo. Gregorijansko petje ni namreč spremljava bogoslužja, ampak peta oz. deklamirana liturgija.

PAL

Podpora deželnega svetnika SSK Igorja Gabrovca

Ne smemo se sprijazniti z zaprtjem odseka za zgodovino NŠK!

V slovenski in širši javnosti je pred dnevi močno odjeknila novica o zaprtju sedeža odseka za zgodovino pri NŠK v Petroniovi ulici v Trstu, ker naj ne bi odgovarjal osnovnim varnostnim predpisom. Pred tem je bil dostop do največjega zgodovinsko-arhivskega fonda Slovencev v Italiji že dalj časa omejen zaradi krčenja osebja, ki ga je vodstvu knjižnice narekovala huda finančna stiska. Uslužbencem in vodstvu gre za to vsa solidarnost, kot orga-

nizirana skupnost in politiki pa smo dolžni tudi, da poskusimo najti možne rešitve. Če se zaustavimo ob problemu odseka za zgodovino pri NŠK, se postavi vprašanje kratkoročne in daljnoročne rešitve. V srednjedolgem terminu lahko računamo na razpoložljivost novih prostorov nekdanjega Narodnega doma pri Sv. Ivanu, saj je deželna uprava že lani nakazala približno polmilijon evrov za obnovitvena dela. Ta morajo nujno steči v tem letu in bodo za-

to med prvimi izzivi nove deželne uprave, ki bo izšla z aprilskih volitev. Vsekakor pa bodo obnovitvena dela od začetka do odprtja novih prostorov zahtevala vsaj nekaj let. Odsek za zgodovino in pravzaprav širša tržaška in deželna skupnost pa si ne morejo privoščiti večletnega vakuuma, saj bi dolgotrajno zaprtje prostorov in dejanska nedostopnost bogatega gradiva predstavljala nepopravljivo škodo in s tem izničila več desetletij vztrajnega dela zgodov-

Njegova doktorska disertacija pa je osnova knjige *Prikriti odpor: Ameriška obveščevalna služba na Slovenskem med drugo svetovno vojno*.

Na začetku je novinar Ivo Jevnikar predstavil pomemben dogodek, ko so Anton Božnar, Venceslav Ferjančič in Bojan Kolar kot prvi trije padalci pristali v Smrečju pri Šentjoštu v Dolomitih, kjer so jih pričakali slovenski četniki. Samo pol ure kasneje pa se je na slepo, pri Paljevem nad Desklami, spustila še druga skupina treh fantov: Radoslav Semolič, Miroslav Križmančič in Nikolaj Sever. Teh ni čakal nihče, a so poiskali stik s partizani. Obe skupini sta izhajali iz Jugoslovanskega kraljevega gardnega bataljona na Bližnjem vzhodu in jih je na vojno območje poslala britanska služba M16. Venceslav Ferjančič je po koncu druge svetovne vojne šel v Gorico, kjer so ga zasliševali, ga odpeljali v Ljubljano in zaprli, nato je z ženo

sodelovanju s knjižnico Dušana Černeta in Mohorjevo družbo Celovec, posvetili temu dogodku in ga obeležili s predstavitvijo zelo berljivega znanstvenega dela mlajšega tolminskega zgodovini-

Ivo Jevnikar, dr. Blaž Torkar in dr. Gorazd Bajc (foto Kroma)

narja dr. Blaža Torkarja, ki je zaposlen v vojaškem muzeju Slovenske vojske v Mariboru. Leta 2004 je v Ljubljani diplomiral iz urjenja v britanski službi SOE in za diplomsko nalogo prejel študentsko Prešernovo nagrado.

V Društvu slovenskih izobražencev O ameriški obveščevalni službi na Slovenskem

Britanci in Američani so med drugo svetovno vojno poslali v Slovenijo skupno devetintrideset padalcev, od tega sedemindvajset Britancev in dvanajst Američanov. To število je pomembno predvsem zaradi njihove naloge, saj so jih poslale obveščevalne službe, da bi kot izkušeni terenci in kot radiotelegrafisti bili v pomoč oficirjem. Po zasedbi Jugoslavije leta 1941 je bilo pomembno dobiti stik s tamkajšnjim prebivalstvom in razumeti, kaj se tam točno dogaja. Prva misija s Titovimi partizani in Mihajlovičevimi četniki je bila v noči od 17. na 18. marec 1943, ko so poslali slovenske člane kot izvidnice, sledili pa so jim oficirji. Točno sedemdeset let kasneje so ponedeljek večer Društva slovenskih izobražencev, tokrat v

GORIŠKI VRTILJAK Abonma Veliki in Mali polžek

Zabavno srečanje z opero in neslutnimi zvoki gozda

Goriški vrtiljak, abonmajski spored predstav za otroke, ki ga je šestnajsto leto zapored priredil Kulturni center Lojze Bratuž, ob pomoči Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica, s sodelovanjem goriškega in doberdopskega ravnateljstva večstopenjskih šol in ob podpori Fundacije Goriške hranilnice, se je za letos izpel. Tudi v letošnji sezoni je z odbranimi predstavami želel naše malčke iz vrtcev in osnovnošolce pospremiti v odkrivanje očarljive gledališke umetnosti in preko izbrušene dramske govornice nuditi otrokom pogled v literarno snovanje slovenskih in tujih avtorjev in jim vselej nevsiljivo podajati drobce znanja in življenjskih modrosti, ki so tako dragoceni na poti zorenja. Zadnjič so se abonenti Velikega polžka, šolarji od drugega do petega razreda, zbrali v veliki dvorani Kulturnega centra Lojze Bratuž v končno sončnem ponedeljko-

Čarovnica Hillary gre v opero

vem jutru, 11. marca 2013, ko je k nam v goste prišla simpatična čarovnica Hillary, ki je mlado publiko živahno pospremila v skrivnostni svet opere, "gledališča, kjer samo pojejo". Kot vedno je na dveh dopoldanskih ponovitvah – kljub skoraj tristoletni sedežem je v

liško-pedagoškim pristopom popelje v svet opernih zakonitosti. V slovenski jezik je delo prelila Breda Pugelj. Uprizoritev, ki je nastala na malem odru SNG Maribor v režiji Branke Nikl Klampfer, je doživela premiero septembra l. 2005, a še igrivo kroži po dvorana-

nah in uvaja malo publiko v svet operne glasbe. Zvedavo malo čarovnico Hillary, ki se med najrazličnejšimi igrači, toboganom in še marsičim polagoma uči čaranja, preseñetita dve vstopnici za opero, ki ju je dobila v radijski nagradni igri. Ker pa sploh ne ve, kaj sta tista dva lističa, išče pomoč pri gledalcih – to stori kar nekajkrat med predstavo – in se odloči s čarovniškim reševanjem priklicati kar po spletu izkušeno čarovnico Mario Bellacanta, ki je tudi sama operna pevka. Ta ji seveda v razgibanem

razpletanju razkriva vse, kar je treba vedeti o operi (kaj so libreto, note – "mušji drečki", pravi Hillary – operni glasovi, koloraturne arije, kakšno vlogo ima dirigent ..., pa tudi, kako se je treba obnašati v opernem gledališču). Mateja Pucko v vlogi male nevedne-radovedne Hillary ter Alenka Cilenšek kot preudarna Maria Bellacanta sta v živobarvnih in domišljijko bogatih kostumih, na zelo posrečenem scenem prizorišču, v pisani, z raznimi privzdignjenimi elementi razgibani otroški sobi, - vse si je zamislila scenografka in kostumografka Ivona Stanič, ob izboru glasbe Dade Kladenik -, sta duhovito z mestoma prav komičnimi trenutki odstrli zastor nad opernim odrom in dogajanjem na njem. Na platnu v ozadju si ob koncu predstave gledalci skupaj s protagonistkama ogledajo, na video posnetku, pravi izsek iz Mozartove opere Čarobna piščal, ko v duetu nastopata Papageno in Papagena. Goriški vrtiljak je ob koncu letošnjega abonmajskega programa Malega polžka tudi najmlajše abonente, cicibančke iz vrtcev in prvošolčke, popeljal v neizmerni svet zvokov. V torek, 12. marca 2013, jim je namreč postregel z lutkovno-glasbeno predstavo, ki je nastala kot koprodukcija, pri kateri so sodelovali Dječije kaza-

lište Dubrava, Zagreb, Gledališče Glej, Ljubljana, Zavod Federacija Ljubljana. Vzgojni projekt so podprli Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije, Mestna občina Ljubljana, Gradski ured za obrazovanje, kulturo in šport grada Zagreba. Avtor in režiser predstave

Gozd rajal

je skladatelj in glasbenik Peter Kus, ki je svoje zadnje stvaritve namenil raziskovanju odnosa lutkovnega gledališča do glasbe. Pri tem ustvarja izvorna glasbila in jih posrečno in domiselno umešča v scenske elemente. To njegovo raziskovanje je razvidno tudi iz predstave Gozd rajal, ki je nastala po motivih basni ruskega pisatelja za otroke Sergeja Kozlova (1940-2010). Dramaturško jih je priredila Ajda Rooss, vsestranska lutkovna ustvarjalka, dramaturginja, lutkovna režiserka in igralka, ki od l. 2012 deluje kot v. d. umetniškega vodje v Lutkovnem gledališču Ljubljana. Prota-

gonista sta ježek in medved, ki skupaj spoznavata druge gozdne prebivalce, opazujeta, kako se narava spreminja v letnih časih, in utrujeta svoje prijateljstvo, tako da drug drugemu pomagata v stiski. Ob njihju mali gledalci odkrivajo pomembnost prijateljstva in lepoto narave, ki je polna zvokov. Treba je le prisluhniti v tišini, da zaznamo vse njene različne odtenke. Izvajajoči igralci in glasbeniki Andrea Giordani - v izmenjavi z Marijo Kolb -, Bruno Krotc, Yaniv Shentser, Ivan Štok so z brenkali, tolkali, zvončki in še drugimi izvornimi drobnimi glasbili, spretno vpetimi v scenske elemente, po zamislili iznajdljivega Petra Kusa, razvijali vsebino čarobno poetične lutkovno-glasbene pravljice s presenetljivo sceno zasnovano, na kateri izstopa golo drevo; na njegovem deblu se skriva kontrabas, v krošnji pa so razpete strune nekakšne harfe ali lire. Tudi nastopajoče lutke-živalice skrivajo v sebi kak instrument, ki poudarja njihove značilnosti. Otroci so lepo spremljali glasbeno predstavo in občasno skušali s ploskanjem ujeti njen raznoliki ritmični zven.

Iva Koršič

Pobuda evropskega poslanca Francoisa Alfonsija V Evropskem parlamentu o ogroženih jezikih

Evropski poslanec poslanke skupine The Green/EFA in član Evropske svobodne zveze, Korzičan Francois Alfonsi je v sodelovanju s Centrom Maurits Coppieters priredil v sredo, 20. marca, delovno omizje, ki se je v Evropskem parlamentu v Bruslju soočilo s stanjem ogroženih jezikov in jezikovne raznolikosti v Evropi. Za mizo so bili povabljeni predstavniki Evropske komisije, Sveta Evrope, organizacije NPLD (Network to Promote Linguistic Diversity) za spodbujanje jezikovne raznolikosti, Unesca, predstavnik švedske narodne skupnosti na Finskem in člani Evropske svobodne zveze. Namen srečanja je bilo izoblikovanje smernic, na podlagi katerih bo pripravljeno poročilo, ki ga bo morala v enem letu obravnavati Evropska komisija, tematika pa bo v septembru tudi na dnevnem redu plenarnega zase-

danja Evropskega parlamenta v Strasbourgu. K delovnemu omizju je bila povabljena tudi stranka Slovenska skupnost, ki jo je zastopal pokrajinski tajnik za Goriško Julijan Čavdek. Po uvodnem pozdravu in predstavitvi delovnega omizja, ki ga je vodil poslanec Francois Alfonsi, je najprej spregovoril prof. Christopher Moseley, predstavnik Unesca in glavni urednik 3. izdaje Atlasa ogroženih jezikov. Zanimive so kategorije jezikovne ogroženosti, ki temeljijo na postopnem umikanju jezika iz uporabe v javnih krogih. Moseleyju je sledil Fernand de Varennes, ki se je osredotočil na pravni vidik varovanja jezikovnih pravic; to je najbolj problematično v državah z avtoritarnim režimom, a tudi nekatere sodobne, zahodne demokracije ne upoštevajo popolnoma standardna varovanja manjšinskih jezikov. Mairion Prys Jones,

podpredsednik NPLD, ki skrbi za promocijo jezikovne raznolikosti v Evropi, je poudaril pomen sodelovanja in solidarnosti med pripadniki jezikovnih manjšin, kajti to je danes izrednega pomena še posebno v evropskih institucijah. Jonathan Hill je v imenu Evropske komisije spregovoril o evropski perspektivi 2014-2020 in ugotavljal, da je največji problem pri izvajanju evropskih jezikovnih smernic s strani držav članic na lastnem ozemlju, pri tem pa je obljubil zavzemanje za ohranitev istega nivoja finančne dotacije. Andina Nichifor je za Svet Evrope predstavila cilje Evropske listine o regionalnih in manjšinskih jezikih in sedanje stanje izvajanja načel listine. Markus Osterlund, pripadnik švedske manjšine na Finskem, je predstavil finsko zaščitno zakonodajo in jo označil kot dobro prakso, ki bi lahko predstavljala model za

uspešno ovrednotenje jezikovne raznolikosti na jezikovno mešanih področjih. V drugem delu posveta je v razpravo najprej posegel Csaba Tabajdi, predsedujoči Intergrupe za manjšine, narodne skupnosti in jezike, ter njegov kolega Južnotirolec Herbert Dorfmann. Zanimiv je bil ravno Dorfmannov poseg: obrazložil je namreč razliko med stanjem ladinske skupnosti v deželah Južne Tirolske in Veneta. V prvi je bilo veliko narejenega za ladinski jezik in zato je danes ladinska skupnost jezikovno živa, ladinsčina je pogovorni jezik, in to tudi med mladimi. Stanje v deželi Veneto pa je popolnoma drugačno, saj je tam ladinsčina skoraj

zamrla zaradi pomanjkanja resnih politik za njeno ohranjanje in zaščito. Sledili so posegi predstavnikov članic Evropske svobodne zveze. V tem kontekstu je spregovoril tudi Julijan Čavdek kot predstavnik SSK in posređoval nekaj podatkov o stanju slovenske manjšine v deželi FJK, njeno kapilarno organiziranost, pri čemer je uporaba slovenščine poglavitni temelj. Poudaril je zakonsko zaščito, ki se nanaša na evropsko zakonodajo, nastaja pa velik problem pri konkretnem izvajanju določil za uporabo vidne dvojezičnosti in uporabe slovenščine z javnimi upravami. Slovenci v FJK razpolagamo z dobro šolsko organizacijo,

ki je postala zadnje časa zanimiva tudi za italijanske družine. Pri tem pa nastaja problem uporabe jezika med otroki in šolarji, pri čemer nastrada ravno slovenski jezik. Ta pojav je prisoten tudi drugje, saj so tudi nekateri drugi predstavniki opozorili na velik problem ohranjanja in uporabe manjšinskega jezika v šolskih strukturah. Koordinator delovnega omizja o ogroženih jezikih in jezikovni raznolikosti v EU poslanec Francois Alfonsi se je ob koncu zahvalil vsem za udeležbo in sodelovanje. Ugotovil je, da je prišlo do zanimive razprave, ki je razkrila številna odprta vprašanja, in do konkretnih predlogov. Evropa nikakor ne more mimo vprašanja jezikovne raznolikosti, ker bi bil brez nje ogrožen sam obstoj, kaj šele razvoj evropske integracije. Tudi s finančnega vidika je potrebno podpirati jezikovno raznolikost in zavarovati manjšinske jezike in zato ima to omizje velik pomen, da utemeljeno in konkretno opozarja Evropsko komisijo in parlament ne glede na gospodarsko krizo, ki pesti bolj ali manj vse članice Evropske unije.

Deželno tajništvo SSK

Skavti, Dan spomina 2013

Viteške vrednote so še vedno aktualne

Kot da bi se odpravili v pravično pokrajino, tako je bilo na letošnjem skavtskem dnevu spomina, ki so ga tržaški in goriški skavti preživeli v

nedeljo, 24. februarja, v Kanalski dolini v Ukvah. Pravično je bilo že zato, ker je bilo snega na pretek, pa tudi zato, ker so si za tematično dneva izbrali viteški zakon

Bodite vedno pripravljeni z oklepom na sebi, razen ko spite. Vsako leto se v februarju skavti po vsem svetu zberejo in razmišljajo o sodobnih problematikah, kujejo načrte, kako kaj izboljšati, ali se pogovarjajo o vrednotah, vse to v spomin na svojega ustanovitelja Roberta Badena Powella, ki se je rodil prav februarja (22. 2. 1857). Dan so začeli s sveto mašo v cerkvi v Žabnicah - daroval jo je g. Dionisio Mateucig -, nato pa so se odpravili novim pustolovščinam naproti. Najmlajši, volčiči in volkuljice, so se viteškim vrednotam približali preko igre. Osvojiti so morali grad kralja Arturja v Ukvah, ki ga je zaplenil zlobni čarovnik. Svojo spretnost in iznajdljivost so dokazali tako, da so si sami izdelali ščite, sablje, oklepe in nasplo vse, kar je potrebno za boj. Material za vse to so našli v predmetih, ki jih imamo drugi ljudje za smeti, bistro otroške oči pa so v teh stvareh odkrile možno

uporabo. Ker jih je že sama pravica orožja utrudila, so se morali najprej okrepčati; po slastnem kosilu pa so bili takoj pripravljeni oditi v boj. Osvojitev gradu ni bila lahka, saj so jih pričakovale štiri strašne preizkušnje. Brez strahu in z obilico poguma so najmlajši skavti dokazali, da znajo delovati kot skupina in da branijo tudi najšibkejšega, prav s temi izredno plemenitimi lastnostmi so nazadnje rešili grad pred hudobnim čarovnikom. Tudi srednja starostna veja, izvidniki in vodnice, je dokazala, da premore veliko mero viteštva. Odkrivali so, kako braniti revne in pomagati najšibkejšim ter kako sta čast in zvestoba še kako pomembni tudi v današnjem času. Tudi njihove roke so bile izredno spretno, saj so zgradili veliko iglujev in čisto pravi katapult. Dela so se lotili z nasmehom na obrazu in spoznali, da je pomoč bližnjemu še kako pomembna, v

viteškim in današnjem času. Tudi najstarejša skupina, roverji in popotnice, je razmišljala o viteških nazorih, ki jih je nato tudi prikazala v obliki krajših prizorov. Čeprav so se najprej hoteli napotiti do kočice Grigo, so se nato sprehodili le po dolini Zajzere, saj razmere niso dovoljevale podviga, ki so si ga najprej zamislili. Vsi skupaj so se pred odhodom zbrali v prostorih slovenskega

kulturnega središča Planika. Prikazali so prizorčke, ki so ponazarjali to, kar so med dnevom pričeli, zapeli veliko skavtskih pesmi in se v prešerni družbi sprostiti. Odkrili so, da so viteške vrednote, vztrajnost, pogum in pomoč bližnjemu, še vedno žive tudi v sodobni družbi ter da so skavti eni izmed nositeljev teh vrednot.

SR

Janez Janša se bo kot opozicijski voditelj posvečal vodenju SDS Ob velikonočnih praznikih molite po slovensko!

V Sloveniji sta izročilo in duh Velike noči dolgi in zelo pomembni vrednoti, saj se izražata in uresničujeta v vsej zgodovini katoliške Cerkve na naših tleh. Politika se sicer kar naprej vsiljuje ljudem, se pri tem pogosto spreneveda in razglašča svoje "resnice", vendar pa v teh dneh v vernikih, na svojske načine pa tudi pri neverujočih, prevladujejo duh miru, strpnosti, dobrote in druge vrednote, vsebovane v največjem krščanskem prazniku. Iz vsebinsko zelo pestre in bogate ter oblikovno razkošne velikonočne priloge, ki so jo pripravili v slovenskem katoliškem tedniku Družina, povzemamo razmišljanja koprškega škofa dr. Jurija Bizjaka o veri in vernih. Dejal je, "da veliko misli na tiste, ki ne veljajo za verne, pa zanje ve, da so verni. Sem škof za vse ljudi, ne le za tiste, ki so vsako nedeljo pri maši. Več ljudi je vernih, kot se zdi na prvi pogled. Še več, prepričan sem, da, če kdo še hodi po tej zemlji, pomeni, da ima neko vero. Človek brez vere ne preživi. Ko gre za vprašanje vere, nauka, Boga, je jasno, kdo veruje. Ko pa gre za vprašanje človeških odnosov, je potrebna širina. Zato leto vere močno čutim v tem smislu, ne le, da bi jo vsi poglobili, ampak da bi jo tudi pomagali širiti. Tudi s sprejemanjem drugačnih, tistih, ki živijo mimo vere, a po veri

hrepnijo". V velikonočni Družini je odgovorni urednik tega časnika Franci Petrič zapisal, "naj z novim papežem hodimo skupaj po poti vere, ljubezni, bratstva in miru. Bralcem zato dajemo poseben 'pirh', sliko papeža Frančiška". V vsebinsko razširjeni in obogateni velikonočni izdaji so zanimive, pa tudi aktualne in uporabne izjave slovenskih duhovnikov in kardinala našega rodu, dr. Franca Rodeta, o spoznavanju novega

den, poln občudovanja nad lepoto Slovenije". Kardinal pravi, da je bil z novim papežem vseskozi povezan. Prepričan je, da bi se papež Frančišek z veseljem odzval vabilu, naj obišče Slovenijo. Dr. Franc Rode tudi zatrjuje, da bo novega papeža tudi v prihodnje rad povabil v svoje stanovanje, na kosilo ali večerjo. Novega papeža se rad spominja tudi njegov nekdanji sodelavec, prelat Jurij Rode. Prvič ga je srečal in spoznal v začetku leta 1964 v knjižnici jezuitske filozofske in teološke fakultete v buenosaireskem predmestju San Miguel. Tam je sedanji papež kot bogoslovec opravljal tudi službo knjižničarja. Z njim je bil vedno ljubezniv. Zanimal se je za Slovence in naše narodne probleme. In še poglobljena želja, osrednje sporočilo iz pogovora odgovornega urednika katoliškega tednika Družina, v velikonočni izdaji, s kardinalom dr. Francem Rodetom. Najvišji slovenski cerkveni dostojanstvenik je dejal: "Vse svoje vreme rojake prosim, da prisluhnejo želji, ki mi jo je novi papež izrekel prvi dan po izvolitvi za vrhovnega pastirja Cerkve. 'Rece por mi en esloveno'. Molite zame po slovensko. Da prijatelja našega naroda, ki nas pozna in ceni, podpremo z molitvijo in ga spremljamo z razumevanjem v njegovi nelahki službi".

papeža in o stikih z njim. Dr. Franc Rode pravi, da spomin na novega papeža sega v leto 1964, ko je po končanem doktoratu v Parizu prvič obiskal mamo in sorodnike v Argentini. "Na potovanju proti domu opazim mladega bogoslovca v talarju. Predstavi se mi kot Jorge Bergoglio, jezuit iz San Miguela, kraja nedaleč stran od naše hiše. Tako sva se spoznala, in to prvo srečanje je dalo povod za njegov obisk pri meni v Ljubljani, leta 1970. Bil je prijeten gost, zgovoren, radove-

nika katoliškega tednika Družina, v velikonočni izdaji, s kardinalom dr. Francem Rodetom. Najvišji slovenski cerkveni dostojanstvenik je dejal: "Vse svoje vreme rojake prosim, da prisluhnejo želji, ki mi jo je novi papež izrekel prvi dan po izvolitvi za vrhovnega pastirja Cerkve. 'Rece por mi en esloveno'. Molite zame po slovensko. Da prijatelja našega naroda, ki nas pozna in ceni, podpremo z molitvijo in ga spremljamo z razumevanjem v njegovi nelahki službi".

Janeza Janša duhovno niso strli in bo tudi v opoziciji nadaljeval svoje poslanstvo.

V politiki in javnosti pričakujejo prve poteze nove premierke Alenke Bratušek in nove vlade, iz katerih bi morda lahko spoznali usmerjenost novih upraviteljev Slovenije. Mnogi se vprašujejo, kdo bo dejansko odločal o državi, saj resnična politična moč ostaja zunaj vlade Alenke Bratušek. Med osebnostmi, ki naj bi bile na vrhu oblasti in odločanja, naj bi bil zlasti nekdanji predsednik stranke Pozitivna Slovenija Zoran Jankovič, ki se mu kljub sumu korupcije poslanci največje vladne stranke niso nikoli odrekli. Zaskrblja tudi to, da se namesto zavzetosti za utrjevanje in razvoj Slovenije kot države s parlamentarno demokracijo širijo nazoni, naj Slovenija krene k levi politični opredelitvi. Prvič v novi državi postaja aktualen Karl Marx, utemeljitelj marksizma kot družbenega in državnega sistema. Politični dogodki pred velikonočnimi prazniki so potrdili, da nasprotniki Janeza Janše, tega slovenskega politika in voditelja, niso psihično zlomili. Zoper njega so uporabili najbolj nizkotne metode in sredstva, pri čemer je sodeloval tudi časnikar dnevnika Delo, Dejan Karba. Slovenski generalni konzul v Trstu dr. Dimitrij Rupel je v pogovoru za informativni tednik Reporter dejal, "da ni mogel verjeti, da je Dejan Karba na policiji spraševal, ali drži, da je Janšev leto dni stari sin umrl zaradi uspaval". Janez Janša se je po umestitvi nove vlade odločil, da se v parlament ne bo vrnil kot poslanec. Sklenil je, da bo svoje nadaljnje aktivnosti namenil utrjevanju stranke, ki ji predseduje, to je Slovenske demokratske stranke, ter delovanju v mednarodnih političnih ustanovah. Do konca letošnjega leta naj bi izdal tudi dve novi knjigi.

Marijan Drobež

Prejeli smo

Rodetove besede tudi za ta postni čas

Med starimi papirji včasih človek najde izrezek, ki ga je spraval zaradi trajne veljave kake vsebine. Tako mi je te dni v roke prišel članek, ki ga je 15. junija 2007 na 12. strani objavil tržaški škofijski list Vita Nuova in nosi naslov Od leta 1991 se ni veliko spremenilo: veliko je še odprtih in nerešenih problemov.

Gre za članek, posvečen predavanju, ki ga je imel tiste dni v Trstu na večeru v organizaciji študijskega centra Studium Fidei kardinal France Rode, tedaj še prefekt Kogregacije posvečenega življenja. Kardinal Rode je tedaj poudaril več še danes perečih problemov slovenske družbe; gre za vprašanja, ki so še vedno bistvena in za nas pereča. Oblast je še vedno v rokah postkomunističnega lobija. Ti zaradi svoje ideologije poskušajo iz slovenske družbe nasilno izriniti vse, kar koli diši po krščanstvu: "domišljajo si, da so ljudi osvobodili, v resnici so jih pahnili v brezno sovraštva". Večina ljudi je zmanipulirana od medijev, ki so žal v rokah liberalne in postkomunistične nomenklature, je tedaj ugotavljal Rode, ki na širok krog bralcev vplivajo razdiralno, saj širijo protikrščansko držo v družbi. V bistvu propagirajo zgolj materialistični utilitarizem in relativizem. Kardinal Rode je tedaj ugotavljal, da bi morala sloven-

ska Cerkve poskrbeti za formacijo krščanskih razumnikov, katerih naloga je oblikovati in utrditi zavest vernikov. Življenje v takem

okolju, ki zanika transcendenca, pa je po Rodetovih besedah nevzdržno.

Kako aktualno zvenijo kardinalove besede, izrečene v Trstu že daljnjega leta 2007, ko je poudaril, da mora biti Cerkve na Slovenskem s svojo držo pričevalka razlobo; gre za vprašanja, ki so še vedno bistvena in za nas pereča. Oblast je še vedno v rokah postkomunističnega lobija. Ti zaradi svoje ideologije poskušajo iz slovenske družbe nasilno izriniti vse, kar koli diši po krščanstvu: "domišljajo si, da so ljudi osvobodili, v resnici so jih pahnili v brezno sovraštva". Večina ljudi je zmanipulirana od medijev, ki so žal v rokah liberalne in postkomunistične nomenklature, je tedaj ugotavljal Rode, ki na širok krog bralcev vplivajo razdiralno, saj širijo protikrščansko držo v družbi. V bistvu propagirajo zgolj materialistični utilitarizem in relativizem. Kardinal Rode je tedaj ugotavljal, da bi morala sloven-

Pavle Bračko

Izsiljevanje v politiki

Vsi slovenski Maherji...

No, začelo se je približno tako, kot se je sklenilo. Afera so odnesle prejšnjo vlado, afere so utrle pot v delovanje novi vladi. In prva afeta se je zgodila, še preden je vlada zagrabila za delo. Očitno imamo Slovenci res smisel za humor. Človeka, ki bi moral upravljati infrastrukturo in velike investicije v prostor, je odnesla črna gradnja nad Sečovljami. Minister Maher je s svojim odstopom izrekel novi vladi tako dobrodošlico, kot jo izreka tečna in nadležna budilka ob peti uri zjutraj.

Kako bi lahko bil Maher za infrastrukturo...

Infrastruktura so izjemno pomemben resor. In v Sloveniji so vseh dosedanjih 20 let ustvarjale izredne dobičke, od katerih so živeli avtocestni tajkuni: avtocestni križ je v malho menedžerjev prinesel kakih 12 milijard evrov, od tega je bilo za 3 milijarde preplačanih poslov. Kralji teh mešetarjenj, Ivan Zidar, Hilda Tovšak in Dušan Črnigoj, so bili prejšnji teden pravnomočno spoznani za krive podkupovanja v odmevnem procesu Čista lopata, vpleteni pa so še v vrsto drugih sodnih postopkov (kot osumljenci ali obtoženci), ki še potekajo. Vsakdo, ki je bil v zadnjih 20 letih minister za promet, je v bistvu upravljaval največje infrastrukturne investicije: in vsak minister za promet

in infrastrukturo je bil v zadnjih 20 letih tako ali drugače podvržen pritiskom cestnega lobija (in mnogi so tem pritiskom podlegli). Tudi današnji minister za infrastrukturo ima veliko moč in je hkrati močno privlačna za vse lobiste ter poslovneže vsakršnega slovesa. Res je, da države ni več mogoče molsti z grajenjem avtocest: te so že zgrajene, gradbene firme pa

so že bolj ali manj v stečaju. Res je tudi, da danes država ne namenja več toliko denarja investicijam, ker ga pač ni. A so še vedno infrastrukture tista zlata jama, kjer se da s pravimi poznanstvi dobro zaslužiti. V Maherjevem programu, ki ga je blagoslovila Bratuškova, je bila pod nujno zapisana točka graditev drugega tira Koper-Divača.

In to je ideja, ki je povsem na mestu (zaradi olajšanja prometa in ustvarjanja večje zmoglosti pretovora iz Luke Koper). A da se vrnemo na Maherja: kako lahko danes, po vseh preteklih izkušnjah, slovenski državljani zaupa Maherju, ki so ga mediji ulovili na tako banalnem zakonskem in etičnem prekršku – črni gradnji, da bo lahko obvladoval tako zahtevno in pasti polno področje, kot so infrastrukture.

Izsiljevanje in laži

Črna gradnja (tako kot vsaka prepisana diploma, plagiat

in poslovneži, ki se morda zanimajo za drugi tir? Kako bi v tem primeru odreagirala Maher? Pa spet, ne gre samo za Maherja, ampak za sistem, ki dovoljuje, da se na odgovorna mesta prerivajo maherji. Smešno je poslušati vsakokratne predsednike vlade in druge oblastneže, ki govorijo o strokovnosti in podkovanosti svojega kadra v ministrskih ali poslanskih klopeh. Pa se potem soočamo z lažnimi diplomami, neobstoječimi magisteriji in bolj ali manj virtualnim šolanjem. In vse to je lahko stvar izsiljevanja. Vprašanje kadrovanja torej ni samo tisto najbolj enostavno o t. i. strokovnih kadrih, ki imajo prednost pred strankarskimi izbirami. Ne, kot vse večja nuja se postavlja potreba po kadrih brez okostnjakov skritih v omarah. Seveda, vsakemu je mogoče kaj najti, če je raziskovanje le dovolj podrobno. Žal, pa se slovenska politika pri izbiri kadrov vidiku neoporečnosti kandidata ne posveča: kako je mogoče, da so mediji v le nekaj dneh na dan spravili Maherjevo zgodbo, medtem ko Virant (in njegovi strokovni pomočniki), ko je Maherja izbral za svojega kandidata, do te informacije ni prišel? In kako je mogoče, da se strankarski organi niso dokumentirali glede "večjih grehov" svojih kandidatov? Navsezadnje je za grobo preverjanje, s katerim sprožimo alarmne zvonice, danes potrebno le nekaj telefonskih klicev ali nekaj mailov.

Andrej Černič

Na slovesni namestitvi papeža Frančiška Tudi predsednik RS Borut Pahor

Predsednik republike Slovenije Borut Pahor se je 19. marca 2013 v Vatikanu na Trgu sv. Petra udeležil slovesne namestitve papeža Frančiška ob prevzemu dolžnosti poglavarja katoliške Cerkve.

Prisostvoval je celotni slovesnosti in ob koncu je bil tudi na sprejemu za vodje delegacij v baziliki sv. Petra v Vatikanu. Ob robu obiska v Vatikanu se je predsednik Pahor sestel s kardinalom Obrillom y Castillom, nekdanjim nuncijem Svetega sedeža v Sloveniji. Kardinal Castillo je predsedniku prinesel pozdrave novega papeža Frančiška in dobre želje za Slovenijo. Slovenski predsednik Pahor se je v Vatikanu srečal tudi s slovenskim kardinalom in

nekdanjim prefektom Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja dr. Francem Rodetom, pred odhodom iz Rima pa še z nekaterimi Slovenci, ki delujejo v institucijah Svetega sedeža.

GORICA Kulturni dom / Komigo 2013

S smehom v cvetoče pomladne dni

Čeprav v teh vsesplošno kriznih časih preživlja tudi kultura hude stiske, so se prireditelji trijezičnega festivala komičnega gledališča Komigo, Kulturni dom Gorica, kulturna zadruga Maja iz Gorice, ob sodelovanju Kulturnega doma Nova Gorica in še drugih slovenskih in italijanskih ustanov ter pod pokroviteljstvom Fundacije Goriške hranilnice,

jih bilo še enkrat toliko in da bi bili vanje vpleteni predvsem mladi, da bi se zaradi tesnobe ob neznankah prihodnosti ne zapirali vase, ampak se tudi znali vključevati v kulturno dogajanje.

O pomenu sodelovanja med ustanovami v sedanjem hudem času je spregovorila tudi direktorica Kulturnega doma v Novi Gorici, Pavla Jarc, ki je bila prisotna na tiskovni kon-

go se bo začel v sredo, 3. aprila 2013, z muzikalom *Ljubim te, spremeni se* (produkcija Prospot d. o. o. Radovljica, v režiji Gašperja Tiča. V njem nastopa tudi Danijel Malalan, dramski igralec doma iz Trebč, pred le-

ti član SSG Trst. *Moped show v živo*, v režiji Romana Končarja, bo prevetrl torkov večer, 16. aprila; prvič bo pri nas v gosteh Tone Fornezzi. Igralka Marina De Juli, ki je pred časom s svojim živahnim izvajanjem že osvojila gledalce Komigo, bo v četrtek, 9. maja, predstavila delo Daria Foja *Johanna Padana a la Scoperta de le Americhe*. V ponedeljek, 20. maja, bo

Prizor iz muzikala *Ljubim te, spremeni se*

odločili, da ponudijo tudi v tokratni sezoni pester program te edine tovrstne gledališko-glasbene ponudbe v zamejstvu in širšem slovenskem prostoru. Povpraševanje po tem nizu predstav je vedno živo – njegovo priljubljenost lahko razberemo iz števila abonmentov, ki je vselej nihalo med 240 in 260 gledalci. Kot je povedal ravnatelj Kulturnega doma Igor Komel na tiskovni konferenci, ki je bila v prostorih KD v ponedeljek, 18. marca 2013, je letošnji Komigo jubilejni. Naštel bo namreč že deset uspešnih sezon in letos bo ta niz, ki vabi k sprostitvi pod geslom *Smeh je najboljša terapija na svetu*, imel predznak solidarnosti z vsemi kulturnimi ustanovami in ustvarjalci nasploh. Prav kultura je namreč tista, ki nas v teh časih finančno-gospodarske, predvsem pa krize vrednot lahko strezni in nam pomaga prebroditi težave, in sicer s skupnimi močmi. Goriški občinski odbor za kulturo Zibera je pred časom dejal, da je na Goriškem preveč kulturnih prireditev, okrog 1500. Komel pa si želi, da bi

ferenci, ker je ta novogoriški hram že dolgo let soudeležen pri Komigo, na splošno pa se med ustanovama že veliko let prepletajo bogati stiki, predvsem na glasbenem in likovnem področju.

Kot veleva že ustaljena navedba, bo Komigo ponudil v pogled šest predstav, od katerih bodo štiri v slovenskem jeziku, ena v italijanščini, druga pa v mešanici italijanščine in furlanščine. Nekaj povsem novega pa sta dve predstavi izven abonmajskega sklopa. Komigo se bo za eno "preselil" v Steverjan, v dvorano KD Briški grič na Bukovje, kjer bo Tik Tak teater iz Gorice v režiji Roberta Cotiča uprizoril *Pravljice (za odrasle)*, ki je bila premierno uprizorjena konec oktobra lani kot produkcija tega komičnega festivala. Predstava bo v petek, 19. aprila, ob 20.30. V petek, 17. maja, pa bo v sodelovanju z večstopenjsko srednjo šolo I. Trinka iz Gorice in večstopenjsko šolo iz Doberdoba komični muzikal za otroke *Mojčin lepi svet*, v režiji Alice in Kajetana Čopa, namenjen šolarjem iz Goriške. Abonmajski program Komigo

večer čarovnije *Magicamente... ridere...*; v goste bodo prišli čarodeji iz Koprivnega. Igralka in klovnesa, ki sodeluje tudi z "rdečimi noski", Eva Š. Maurer, bo v četrtek, 30. maja, uprizorila delo *Moja nit je rdeča* v režiji Maje Dekleva Lapajne (produkcija DRGI in Cankarjev dom). V petek, 14. junija, se bodo abonenti Komigo sprostili ob glasbi in smehu s ponudbo *Transkomigo Glasba in smeh brez meja*. Ob kvartetu Gorni Kramer in Martini Feri bodo nastopili Boris Devetak, Andrej Merku, Robert Cotič in še drugi. Vse napovedane predstave bodo v goriškem Kulturnem domu ob 20.30. Abonma za šest predstav znaša 50 evrov, redni, 40 evrov pa znižani (študenti, upokojeanci, brezposelni, abonenti SSG), Vpis abonmaja je možen do 3. aprila. Vstopnice so letos cenejše: 12 evrov (lani 15 evrov), redne, 8 evrov (lani 10 evrov) znižane. Prepustite se smehu ob solidarnostnem Komigo 2013 z geslom *Kultura je povsod doma!*

IK

Kot včasih ponudba domačih pridelkov Nova tržnica pred staro pošto

Zveza neposrednih obdelovalcev je že pred leti začela na vsedržavni ravni akcijo 'Campagna amica' – 'Prijazno podeželje'. Analiza tržišča je namreč pokazala, da so ljudje v Italiji vse bolj pozorni na kakovost živil in da veliko dajejo na to, da so pridelki sveži in domači. Če so pridelani ali predelani v neposredni okolici, pomeni tudi, da so stroški za prevoz skrajno omejeni. K tej pobudi je pristopila tudi pokrajinska federacija Zveze neposrednih obdelovalcev, tako da kmetije in vrtnarji že dve leti ob sobotah ponujajo svoje blago na trgu Goldoni v Trstu, podobna tržnica pa je tudi pri Svetem Jakobu. Ob vse večjem povpraševanju so pri

tržaški občinski upravi dosegli, da so jim dodelili še en tržni prostor, in sicer Trg Vittorio Veneto pred staro pošto v Trstu, se pravi trg, ki

ga je pred kakim letom uredil znani arhitekt Boris Podrecca. Na tem prizorišču v strogem mest-

nem središču bodo odslej kmetje iz tržaške pokrajine in Posočja, ki so pristopili k pobudi *Prijazno podeželje*, lahko ponujali svoje blago.

Prvič je ta tržnica zaživela v torek, 19. marca. S tem so razširili možnost neposrednega trženja kmetijskih pridelkov v mestu. Potrošniki so namreč vse bolj ozaveščeni in se radi seznanijo z blagom, ki ga kupujejo, oziroma želijo vzpostaviti določeno zaupanje do ponudnikov sveže, domače hrane, ki jo kmetje in predelovalci osebno predstavijo in ponudijo. Pokrajinski predsednik zveze neposrednih obdelovalcev Dimitrij Zbogar je ob tem ugotavljal, da si niso izmislili nič novega, saj so ljudje iz okolice Trsta od nekdaj nosili mleko, jajca in zelenjavo, pa tudi druge proizvode, v mesto in jih prodajali Tržačanom. Pobuda 'Prijazno podeželje' je torej le preverjen način neposrednega trženja, ki je prirejen potrebam sedanje dobe. V času, ko ljudje tudi v veleblagovnicah temeljito premisljujejo, preden kupijo 'zalogo' in raje sproti kupujejo, kar potrebujejo, je za domače proizvajalce to kar pomemben vir dohodka.

Z 9. strani

DVS Bodeča neža ...

Vrhovska dekleta so na Čško odpotovala v četrtek, 21. marca. Začetek festivala je bil napovedan za naslednji dan: v petek dopoldne se je DVS Bodeča neža udeležila sprejema v mestni hiši, v popoldanskem urah pa so sledile priprave na nastop. Vrhovska dekleta so na oder pred komisijo stopila v soboto, 23. marca. Po mimohodu po praških ulicah, ki so se ga udeležili vsi nastopajoči, je na vrsto prišel najbolj pričakovani trenutek. V večernih

urah so razglasili rezultate, ki so bili v veliko veselje in zadoščenje vsem goriškim dekletom iz vrhovske dekleške vokalne skupine. Mednarodna žirija, ki je ocenjevala zore, je pri Bodeči neži pohvalila prepričljiv in dovršen nastop, ustrezno in zanimivo izbiro programa ter ubran zvok zbora. Za izvedbo obvezne skladbe je dekleta posebej pohvalil tudi njen skladatelj Jiri Laburda. Festival je bil nazadnje še odlična priložnost, da so pevke na-

vezale stik z ostalimi nastopajočimi zbori. Prejele so tudi nekaj vabil na druge evropske festivale. Tekomvalni del za zore je bil razdeljen na pet kategorij: mešani zbori, deški in dekleški zbori, otroški zbori in kategorija gospel. Vseh udeležencev zborovskih sestavov festivala je bilo nekaj čez 20.

S tem uspehom DVS Bodeča neža, ki jo sestavlja 19 pevk med 14. in 25. letom starosti, iz širšega goriškega območja, stopa novim izzivom naproti: v letošnjem letu je pred dekleti ambiciozen načrt Pojemo Evropi, ki bo dekleta Bodeče neže soočil s štiriimi mednarodno uveljavljenimi dirigenti.

Koncert v Teatro Nuovo Giovanni da Udine

Elio e le Storie Tese z letošnjo turnejo znova presenečajo svoje občinstvo

Izredno nadarjeni, glasbeno podkovani, smešni in prav gotovo izvirni na vsakem svojem nastopu, tako bi lahko opisali člane znane italijanske glasbene skupine Elio e le Storie Tese, ki je pravkar začela svojo novo turnejo. V ponedeljek, 25. marca, so nastopili na odru Teatro Nuovo Giovanni da Udine v Vidmu. Skupina Elio e le Storie Tese je nastala v Milanu leta 1980 po zaslugi frontmana Elia, Stefana Belisarija, in je kmalu zaslovela v mestu in okolici. Leto kasneje je izšla njihova plošča z naslovom *Elio Samaga Hukapan Kariyana Turu*; takoj so prodali 100.000 njenih izvodov. V naslednjih letih so začeli

turnejo predstavljajo svojim oboževalcem po izjemnem

delovanju z Občino Videm, se je začel ob 21. uri v popolnoma

Foto D&M

uspehu, ki so ga doživeli na festivalu italijanske popevke v Sanremu: s pesmijo *La canzone mononota* so si namreč prisluzili

Foto D&M

li sodelovanje pri raznih televizijskih oddajah, kar jim je prineslo veliko vidljivosti med italijanskim občinstvom. Tudi danes nastopajo z inovativnimi in izvirnimi glasbenimi izdelki.

Elio e le Storie Tese se z letošnjo

drugo mesto, priznanje glasbenih kritikov, priznanje časnikarjev iz različnih medijev (časopisov, radija in televizije) in posebno nagrado za najboljši aranžma. Koncert, ki ga je organizirala družba Azalea promotion, v so-

razprodanem videmskem gledališču. Zaigrali so vse klasike iz svoje dolgoletne kariere (*Cara ti amo, Il vitello dai piedi di balsa, La terra dei cachi...*) in nekaj novih pesmi. Občinstvo so vzbudili predvsem s svojo zadnjo uspešnico *la Canzone mononota*. Koncert je trajal skoraj dve uri, zaključili so ga s svojo izvirno priredbo Rossinijeve opere *Figaro*, na koncu pa so zaigrali še nekaj dodatkov, med katerimi priljubljeno *Born to be Abramo*. S tem nastopom se začne nova sezona pomembnih koncertov v naši deželi Furlaniji Julijski krajini. Letos bodo na odre naše dežele stopile svetovno znane skupine: 25. maja bodo na velikem trgu v Trstu igrali Green Day, v Vili Manin se bodo predstavili Kiss 17. junija in Ramstein 11. julija, Brian May (kitarski skupine Queen) bo nastopil v Gradežu 16. julija, Deep Purple pa 24. julija v Majanu. Pričakujemo izredno vroče poletje v znamenju kakovostne rock glasbe, ki bo v novo deželo privabila ljubitelje tovrstne glasbe iz Slovenije, Avstrije in drugih sosednjih držav.

Katja Ferletič

NOVI
GLAS

ODGOVORNI UREDNIK Jurij Paljk, e-mail paljk@noviglas.eu
Izdajatelj Zadruga Goriška Mohorjeva - Predsednik dr. Damjan Paulin
Registriran na sodišču v Gorici 28.1.1949 pod zaporedno številko 5

Uredništvo v Gorici: Piazza Vittoria-Travnik 25, 34170 Gorica, tel. 0481 550330, faks 0481 548808, e-mail gorica@noviglas.eu

Uredništvo v Trstu: Ulica Donizetti 3, 34133 Trst, tel. 040 365473, faks 040 775419, e-mail trst@noviglas.eu

Uprava: Piazza Vittoria-Travnik 25, 34170 Gorica, tel. 0481 533177, faks 0481 548276, e-mail uprava@noviglas.eu

www.noviglas.eu

TISK: Centro Stampa delle Venezie Soc. Coop. a.r.l., Via Austria, 19/B - 35129 Padova PD,
tel. 049 8700713 - faks 049 8073868; e-mail cdascv@libero.it

LETNA NAROČNINA: Italija 45 evrov, Slovenija 48 evrov, inozemstvo 100 evrov - Poštni tekoči račun 10647493

PODPORNA LETNA NAROČNINA: 100 evrov

Bančni podatki: IBAN: IT 67 M 05484 12401 001570069280, SWIFT ali BIC koda: CIVIIT2C,
naslovljen na: Zadruga Goriška Mohorjeva - P.zza Vittoria/Travnik 25 - 34170 GORICA.

OGLAŠEVANJE: Oglaševalska agencija Tmedia, ul. Malta 6 - Gorica, ul. Montecchi 6 - Trst.
Brezplačna tel. št. 800 129452, iz Slovenije in tujine 0039 0481 32879. E-mail advertising@tmedia.it

Jamčanje zasebnih podatkov: v smislu zakonskega odloka št. 196/03 (varstvo osebnih podatkov) jamčimo največjo zasebnost in tajnost za osebne podatke, ki so jih bralci posredovali Novemu glasu. Bralci lahko brezplačno zaprosijo za spremembo ali izbris podatkov, ki jih zadevajo, kakor tudi izrazijo svoje nasprotovanje rabi letih.

Novi glas je član Združenja periodičnega tiska v Italiji USPI in Zveze katoliških tednikov v Italiji FISC

Izdajanje našega tednika Novi glas podpira tudi Urad Vlade Republike Slovenije za Slovencev v zamejstvu in po svetu
Tednik Novi glas prejema neposredni državni prispevek v skladu z zakonom 7.8.1990 št. 250

To število smo poslali v tisk v torek, 26. marca, ob 14. uri.

Ko lahko spet verjameš v sočloveka ...

Prijaznost naredi svet lepši

Zaščiteni, upravičeni..., nekako tako bi lahko prevledli italijansko besedo "salvaguadati", ki smo jo v zadnjih letih ničkolikokrat slišali po televiziji in brali v pisanih medijih. Pa vendar ta skupina 65.000 državljanov, ki se je pozneje povečala še za dodatnih petinpetdeset tisoč oseb, ni nikoli spadala med srečneže in brezskrbneže. Tiste namreč, ki imajo dobro službo in zagotovljeno plačo konec meseca. Italijanski "salvaguadati", ki spadajo sicer v veliko številnejšo skupino odpuščenih, v italijanščini jim pravijo "esodati", so delavci, ki so izgubili službo zaradi stečajev, krize, pomanjkanja naročil in podobnih neprijetnih okoliščin. Ostali so na cesti pri petinpetdesetih, šestdesetih letih, nova Montijeva pokojninska reforma pa jim je delovno dobo podaljšala še za dobrih pet let. Brez vsake možnosti, da bi jih kdorkoli zaposlil, seveda. Še za mlade ni delovnih mest. Tako je pred dobrima dvema letoma nastal zakon, ki naj bi te ljudi zaščitil in jim zagotovil preživetje, s pravico do upokojitve po starih predpisih. Vendar dolge mesece, pravzaprav leta, nihče ni vedel, kako bo zakon uresničen, kdo bo spadal med srečneže in kdaj bo italijanski pokojninski zavod INPS izdal lestvico dejanskih upravičencev do ugodne upokojitve. Moj mož, ki je spomladi leta 2011 izgubil službo zaradi stečaja, je trnovo pot prvih 65.000 zaščitenih doživel na lastni koži. In jaz seveda z njim, kajti, kot nam je pred

mesecem dejala gospa, ki je tudi sama čakala na lestvico in pokojnino, miza je v vsaki hiši samo ena.

Dve leti sva bila živčna, prvih nekaj mesecev niti spanca ni bilo, še manj veselja, potem sva se nekako navadila in upala. Le ko je naju kdo vprašal, kako bova shajala brez službe, nama je bilo težko pri srcu. Kajti odgovora na to vprašanje ni bilo. Ostalo nama je samo upanje...

Potem je prišel tisti letošnji dvajseti marec. Navadno jutro, zima, ki je noče biti konec, zajtrk. Ne vem, kaj me je med zajtrkom pregnalo ven, izgovor je bil, da grem po pest trave za zajčka. Vendar je bilo nekaj drugega, nekaj, česar ne znam razložiti. Ko govorimo o živalih, pravimo temu nagon, a je nekaj drugega, neko čutenje. Enostavno sem morala ven ravno v trenutku, ko se je pred našo hišo pripeljal poštar. In mi je v roko podal nekaj pošte, največ reklame. Sredi vse te šare je bilo še pismo, belo in modro, z napisom INPS. Zastal mi je dih, po božno sem ga vzela v roke in odložila ostalo. To ni pismo, to je TISTO PISMO. Mož je takoj razumel, ko sem vstopila s kuverto v rokah, zavlada je tišina, še psa sta nemo in pozorno strmela vame. Sveta tišina, molitev in upanje. Ko sem odpirala, s kepo v grlu in s solzami v očeh. Še sedaj jih imam, ko to pišem. Potem sem prebrala in sledil je krik in bili so objemi in sta psa zalajala in skakala. In je bilo veselje in solze in sreča... Konec je dolge negotovosti, neprespanih noči. Moj

mož bo dobil pokojnino, upravičen je, "salvaguadato". Preživela bova, izbranca sva, srečneža med tolikimi, ki trpijo v teh kriznih časih. Ki komaj shajajo do

konca meseca, ki so na cesti, ki nimajo kruha za otroke. Jočem in objemam moža in oba psa. Vsi smo veseli. Tudi mama, ki ji takoj telefoniramo in se veseli daleč, v Trstu. Zdaj boš imela, kar si boš zaželela, ji govoriva. In se smeje-mo.

Spomnim se še na uradnika s tržaškega sedeža zavoda INPS. K njemu smo prišli pred dvema letoma, obupani, brez službe in brez upanja na pokojnino. Pravzaprav je k njemu šel moj mož, potem ko je vložil na sindikatih prošnjo za prostovoljno plačevanje prispevkov, a ni dobil odgovora. V osmih mesecih... govorili so mu, da se ne mudi, naj pač počaka. V Trstu je pozitiven odgovor na prošnjo dobil takoj, povedali so mu, da so ga že dvakrat posredovali na goriški sindikat, a očitno je bila uradnica prezaposlena, da bi se ukvarjala z moževim pokojnino.

S prošnjo v rokah sva se nekoliko oddahnila. Plačevalci prostovoljnih pokojninskih prispevkov naj bi spadali v skupino tistih slavnih 65.000. Začela sva upati, verjeti. Prijazen uradnik, Alessandro, si je

vzel k srcu naš problem. Čeprav so nam na sindikatih govorili, da ni treba plačevati nobenih prispevkov, da je sama prošnja dovolj, nama je svetoval, naj si mož

pomočjo mame in tašče zbrala denar za doplačilo. Gromozanska vsota za našo družino, a v primeru, da bi mož moral čakati pet let brez dohodkov, bi bile denarne težave vsekakor veliko večje. Plačali smo, dan pred zapadlostjo roka, in skrbno shranili položnice, z upanjem v srcu.

Sedaj, ko držim tole pismo v rokah, vem, da nama je Alessandro s svojim nasvetom veliko pomagal. Ko ne bi plačali prispevkov, bi namreč čakali še pet let. Pokojnino dolgujeva njemu. Odpiram spletno pošto in pišem mail. S tresočimi rokami... Hvala Alessandro, tisočkrat hvala, z vsem srcem, z dušo, z besedami... Hvala, nikoli ne bova pozabila. In ga že vidim, ko bo sporočilo odpiral v zatohlem uradu tržaškega sedeža INPS.

Z možem greva tega dne na sprehod, popoldan imava prost, saj sva ravno nameravala na sindikat. A sedaj je tu pismo in srmanja po uradnih niso več potreb-

na. Na večer dobim Alessandrov odgovor...

Piše mi, da je pač samo opravil svojo dolžnost. On se pač drži Ghandijeva načela, da moramo biti taki in živeti tako, kot si želimo, da bi drugi bili in živeli. Dajati moramo drugim to, kar hočemo sami prejemati. In Alessandro pravi, da je srečen, ko vstopi v urad ali trgovino in naleti tam na prijaznost, pozornost in razpoložljivost. Tak hoče biti z vsemi, ker ve, da je od vsakega izmed nas odvisno, kakšen bo svet. S hvaležnostjo berem njegov odgovor, ostali bomo prijatelji in tega sem vesela. V teh hudih časih, ko je kriza izbrisala nasmeh z naših ust in ko smo največkrat nejevoljni in sovražni do vsega in vsakogar, sem srečala nekoga, ki zna še biti človeku človek. In sem srečna, ne samo zaradi varne prihodnosti, ampak še posebej zato, ker spet verjamem v sočloveka.

Suzi Pertot

JURIJ PALJK

KAJ SPLOH POČNEM TUKAJ?

150

Te dni sva s prijateljem in sodelavcem Andrejem Vončino, ki je duhovnik, govorila o pomenu liturgičnih oblačil, mašnih in drugih plaščev, ki jih vidavamo tudi po televiziji in na spletu, še posebej sedaj, ko vlada pravo malo veselje okrog novega papeža Franciška, ki nas preseneča s svojim neformalnim vedenjem, nevsakdanjim predvsem zato, ker doslej nisimo bili tega javni, in tu mislim predvsem na to, da sveti oče poenostavlja vse, kar zmore, tudi pri liturgiji. Andrej me je namreč odločno opozoril, da sem pri nekem zapisu, ki sem ga objavil minulo nedeljo na spletu in na omrežju Facebook, napačno zapisal, da je papež oblekel čez svoje belo papeško oblačilo rdeč mašni plašč, ker vstopamo v veliki teden, ki je predvsem spomin na veliko trpljenje Jezusa Kristusa na križu in prvi uvod v Veliko noč, praznik Kristusovega vstajenja. Hitro sem mu odvrnil, da ne gre za to, ker po moje nihče danes pravzaprav ne razume pomena mašnih in drugih liturgičnih oblačil ali skoraj, ter seveda takoj zraven dodal svoj lonček odgovornega urednika, saj sem ga povabil, naj mi za prihodnje številke našega tednika napiše niz krajših zapisov, v katerih bo razložil namen, zgodovino in simbolni pomen mašnih in drugih liturgičnih oblačil.

Še enkrat je Andrej trmasto ponovil, da so to pomembne zadeve, sam pa sem zapis takoj popravil, da je bil v skladu s tem, kar mi je Andrej povedal. Dejstvo pa je, da so mi njegove besede dale misliti. Rubriko Kaj sploh počnem tukaj? bere tudi veliko bralk in bralcev, ki se v krščanski veri ne prepoznava, nekateri zvesti bralci in bralke mi to večkrat vljudno tudi napišejo in sam sem vesel dejstva, da vsaj na omrežju Facebook nekateri Slovenci zmoremo pri nekaterih temah ostati znotraj meja dostojnosti in se ne nenehno žalimo z vedno istimi, grdimi ter ciničnimi žaljkami, ki slonijo na pritlehem ideološkem obračunavanju. Še posebno sem vesel takrat, ko vsi skupaj zmoremo toliko dostojanstva, da se lahko o najbolj pomembnih vprašanih človeško toplo pogovarjamo, pustimo drug drugemu dostojanstvo, predvsem pa drug drugega poslušamo, kar je danes redkost.

Nikdar nisem razumel tega vseprisotnega, pogubnega cinizma, ki ga je na spletu predvsem na slovenskih blogih in v družbenih omrežjih odločno preveč, ko se namesto besed uporablja težki bat, s katerim se sogovornika najprej dobro useka po zobeh in glavi ter nato šele napiše cinično, grdo, žaljivo pavšalno oznako, po kateri smo vsi tisti, ki hodimo v cerkev, ene navadne..., saj besedo poznate, no, na Primorskem jo dostikrat rabimo, ko hočemo za nekoga povedati, da je tepček. Zares ne prenašam zapisov, ki zmerjajo to ali drugo politično opcijo na Slovenskem, ker gre v bistvu za žalitve, ki so krivične do dotičnih oseb, še največ pa povedo o tistih, ki jih pišejo, saj je nivo pisanja pod vsakim pragom nedostojnosti, da, nedostojnosti, ki ne bi smelo imeti pravice obstoja v javnosti.

Andrejevo sporočilo mi je prišlo preko klepetalnice na dom prav v trenutku, ko sem razmišljal, da bi v tej rubriki poiskal nekaj primernega za velikonočni čas. Na nedeljo popoldan sem namreč v mrazu, ledenem vetru in dežju sklenil, da ostanem doma in poiščem kako knjigo, ki sem jo že prebral in zadeva Veliko noč, našel pa sem samo Tolstojev Vstajenje, sam imam doma ta roman v slovenskem prevodu slovitega prevajalca Vladimirja Levstika, gre pa za eno od izdaj pri Cankarjevi založbi. Vstajenje sem prvič prebral kot dijak, seveda po naročilu nepozabnega dr. Antona Požarja, kasneje sem ta sloviti Tolstojev roman še enkrat prebral pri vojaki, kot študent pa sem večkrat segal po njem, čeprav lahko danes priznam, da bi bil sam zelo vesel sodobnejšega slovenskega prevoda, saj se pozna, da je Vladimir Levstik prevajal v drugih časih, čeprav zame omenjeni prevajalec ostaja mit, ki ga bo zelo težko preseči, prav njemu sem lahko namreč hvaležen, da me je uvedel

v rusko književnost. Ne bom obnavljal zgodbe Vstajenja, ker namen te rubrike ni v tem, da bi razglabljali o odličnosti neke že itak znane knjige, lahko pa povem, da je roman Vstajenje vedno znova odkritje za vsakogar, ki se v življenju sprašuje po globljih stvareh, za vsakogar, ki se vsaj občasno vpraša, kaj sploh počne tu in zdaj. To je zgoščeno in morda za današnje čase tudi staromodno napisana zgodba o vstajenju, prepovedu, ki ji najbrž ni para. Pa sem misel o romanu Vstajenje opustil, ko me je Andrej zadel s tem svojim mnenjem o tem, kako pomembna so liturgična oblačila, saj me je opozoril na tradicijo, ki je v Cerkvi izjemno pomembna, a tudi na tradicijo, ki je del mene, a nanjo kot skoraj vsi sodobniki počasi pozabljamo.

In sem zato kar nekako obstal s staro knjigo porumenelih listov v rokah ter se zamislil, kakšna je moja Velika noč danes, in se spomnil praznika, ki sem ga kot otrok na kmetih pred skoraj petdesetimi leti živel, si sam priznal, da je že večina lepih navad odšla v pozabo, saj vendar ne morem pristati na cenenost velikonočne ponudbe v marketih, kjer je vsega dovolj in preveč, a se ve, da se občutja praznika ne more kupiti in ne prodati, se ve, da je praznik sicer res lahko tradicija, a Velika noč zagotovo ni samo to. Sam sem vesel vseh tistih, ki ne hodijo v cerkev, a vseeno ohranjajo navezanost na stare navade in tako ob Božiču kot Veliki noči še vedo, kakšni običaji so nas nekoč označevali, marsikomu od teh med pogovorom tudi rečem, naj pridejo kdaj z mano vsaj ob praznikih k maši, navsezadnje ne škodi, če se vsaj uro časa posveti samemu sebi, razmišljanju o sebi in o večnem, o namenu našega počasnega minevanja, vsem pa tudi povem, da je ob praznikih že lepo samo spremljati mašni obred.

Sam danes še kako pogrešam vonj sveže pečene kruha iz krušne peči, ki je na veliki teden v mojih otroških letih kraljeval na svežem belem prtu doma!

Ko je pa mama dodala zraven še potico, pirhe, kos kuhanega pršuta, pravzaprav je bilo kuhano pleče, a smo ga bili vsi še kako veseli!, in hren ter druge dobrote, smo vedeli, da je praznik tu, da prihaja Velika noč!

Ko smo prišli na veliko soboto domov in smo iz cerkve prinesli blagoslovljene velikonočne jedi v košarah, se je vedno dalo tudi živalim v hlevu blagoslovljen kruh in blagoslovljeno sol! Vem, ne moji otroci in ne noben mlad tega danes ne more razumeti, a spominjam se, kako sem bil kot otrok vesel, ko mi je oče dal skodelico soli in mi rekel, naj jo neseš v hlev in porazdeliš, naj dam malo kravi Sivki, volu Miškotu, bikcu Morotu, juncu, telički, vsej govedi v hlevu, vsaki živali posebej majhno pest blagoslovljenega kruha in soli, še bolj vesel pa sem bil, ko mi je Miško dolgo ter previdno, skoraj obzirno, na koncu še polizal slano roko; nisem se bal, naš Miško ni nikdar nikogar ogrozil, imela je prav mama, ko je govorila: "Našemu Miškotu manjka samo beseda!"

Letos bom na veliki teden in ob Veliki noči pogrešal prijatelja Andreja Malničiča, ki leži v bolnišnici v komi, zadnja leta sva skupaj pred Veliko nočjo kupovala domače pleče, doma sva nato kuhala velikonočni pršut, po navadi smo se z družinami skupaj dobili za velikonočni ponedeljek, prinesel je košaro, jaz svojo, na skali smo nekje v naravi pogrnili...

Tako sva skupaj z družinami skušala ohranjati tradicijo, bil je tudi edini, ki mi je vedno stal molče ob strani, ko sem mu omenil, da pogrešam svet, ki ga ni več, kmečki svet.

In bom ob letošnji Veliki noči še kako pogrešal prisotnost očeta, ki leži in ne bo nikdar več vstal s postelje, ker, bolan in star, čaka na večno odrešenje in nima več nasmeha na obrazu.

A tudi vem, da bom pri vstajenjski maši vesel, ko bom zavohal kadilo, spremljal mašnika in daljši obred, razmišljal tudi o svojem minevanju!

Paritetni odbor

Javne uprave ne spoštujejo zaščitnega zakona

Na seji paritetnega odbora, ki se je sestala 19. marca, sta prišla na dnevni red dva primera nespoštovanja zaščitnega zakona od strani krajevnih uprav in ustanov, ki opravljajo javne službe. Goriški občinski odbor je sprejel sklep o sestavi krajske komisije, ne da bi pri tem upošteval 21. člena zaščitnega zakona, ki predvideva v pristojnih posvetovalnih organih zagotovljeno ustrezno predstavništvo slovenske manjšine. V seznamu članov komisije, ki jo je odobrila goriška občina, ni nobenega Slovenca. Predsednica paritetnega odbora Jole Namor bo opozorila goriškega župana, naj spoštuje zakon, spremeni že omenjeni sklep in naj v komisijo vključi tudi slovenskega izvedenca.

Števerjanska občina pa je opozorila paritetni odbor, da podjetje Isona Ambiente, ki opravlja javne storitve tudi za občine, kjer velja zaščitni zakon, pri svojem poslovanju ne uporablja slovenskega jezika. Podjetje bo v kratkem spremenilo statut in pogodbe s krajevnimi upravami. Tudi v teh dokumentih ni predvidena raba slovenskega jezika. Števerjanska občinska uprava poziva paritetni odbor, naj poseže pri omenjenem podjetju in od njega zahteva, da spoštuje 8.

člen zaščitnega zakona glede dvojezičnosti.

V skladu z zaščitnim zakonom pa tržaška pokrajinska uprava zagotavlja dvojezično delovanje pokrajinskega sveta.

Paritetni odbor je nato določil

Elio De Anna

kriterije in prioritete za finančna sredstva, ki jih na podlagi 8. člena prejemajo javne uprave za dvojezično delovanje. Prva prioriteta so projekti za jezikovne urade ali okenca, sledijo prevajanja uradnih dokumentov in tolmačenje na sejah izvoljenih organov. Finančna sredstva so namenjena tudi za izobraževalne tečaje za slovenščino, uslužbenke javnih uprav, dvojezične napise, spletne strani in sodelovanje z različnimi ustanovami.

Člani paritetnega odbora so opozorili na pomanjkljivost 8. člena, ki predvideva finančna sredstva za projekte in torej ne

zagotavlja kontinuitete, predvsem pri pogodbah za uslužbence.

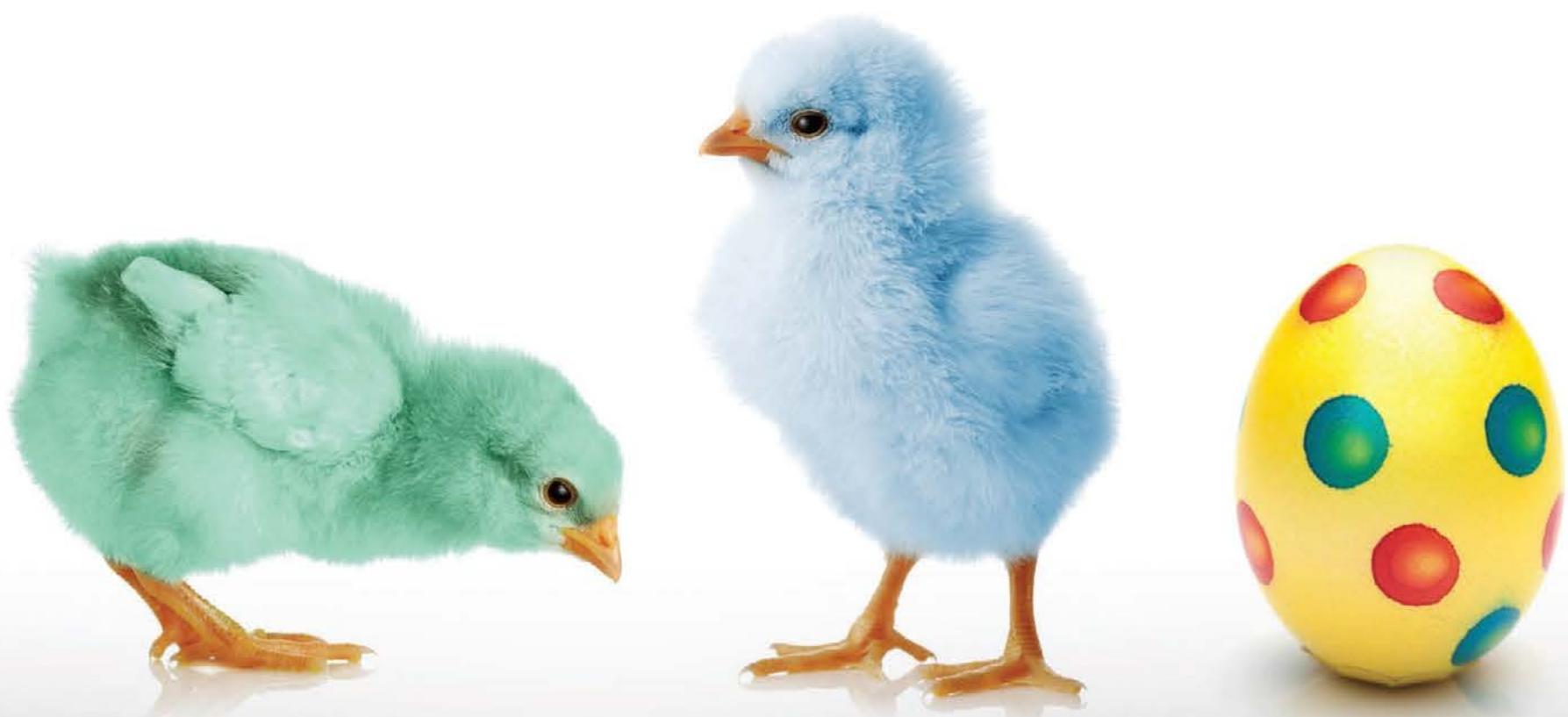
Seje odbora se je udeležil tudi deželni odbornik Elio De Anna, ki je zagotovil, da bodo slovenske ustanove kmalu lahko razpolagale s finančnimi sredstvi, saj je pristojno ministrstvo 1. marca podpisalo dekret, ki namenja sredstva na podlagi zaščitnega zakona. Deželni odbornik je odbor seznanil s kritičnim stanjem, v katerem je špetska dvojezična šola. Obnova šolskega poslopja je na mrtvi točki, čeprav so že na razpolago državna finančna sredstva. Težava so pri špetski občini,

kjer se župan izgovarja, da mu zakon o stabilizaciji javnih financ ne dovoljuje, da bi podpisal načrt obnove šolskega objekta. Deželni odbornik je bil mnenja, da omenjeni načrt ne bi smel spadati k zakonu o stabilnosti in bi ga župan lahko obobil. Deželni odbornik se je tudi zavzel za skupno nastopanje pravkar izvoljenih poslancev in senatorjev iz naše dežele do rimske vlade, da bi tako lahko več dosegli za našo deželo.

O šolstvu v videmski pokrajini bo govor tudi na prihodnji seji, na kateri naj bi bila prisotna tudi deželna šolska ravnateljica Daniela Beltrame.

DP

Veselo Veliko noč
vam želita banki, ki se razlikujeta
in sta vam vedno ob strani.

ZKB
1908 credito cooperativo del carso
zadružna kraška banka

BCC
CREDITO COOPERATIVO
ZADRUŽNA BANKA

Doberdob in Sovodnje